MAFIA DROGURILOR

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Mafia drogurilor

În româneşte de Vasile Murgu

EDITURA Tinerama

1999

Capitolul I

O rafală lungă de puşcă de asalt sparse liniştea dinspre bulevardul Monivong. Conducătorul ricşei care pedala alene pe sub frunzişul de pe bulevardul Daun Penh nu-şi schimbă mersul. Malko se-ncordă instinctiv, gata să sară din ricşă. De câteva săptămâni khmerii roşii luaseră prostul obicei de a trimite rachete asupra Phnom-Penhului sau de a infiltra comandouri până-n centrul oraşului. Acestea trăgeau rafale la întâmplare, după care dispăreau pe potecile mlăştinoase ale Mekongului.

Ghicindu-i neliniştea, conducătorul ricşei se-ntoarse spre el zâmbind şi-i arătă întinzând braţul un tânăr soldat cambodgian a cărui cască se vedea din spatele sacilor de nisip care protejau Institutul naţional. Îndreptând arma sa M.16 spre cerul înstelat unde luna în plină eclipsă strălucea ca un corn, trase la rândul său o lungă rafală. Din alte colţuri, se făcură auzite alte focuri de armă.

Conducătorul ricşei scuipă un jet roşietic de betel, după care-i explică încântat:

— Vor să-l omoare pe Dragon.

Malko se stăpâni să nu izbucnească în râs. El uitase eclipsa de lună. Din timpuri străvechi cambodgienii erau convinşi că, cu această ocazie, un dragon rău devora luna. Ei îşi epuizau muniţia în speranţa că-l vor ucide.

Ricşa îşi încetinise mersul pentru că se apropiau de hotelul *Royal.* Aerul călduţ din amurg dădea aproape impresia de răcoare, faţă de căldura sufocantă din timpul zilei. În afară de tirurile vizând dragonul, liniştea era absolută. Taxiurile nu înlocuiseră încă ricşele la Phnom - Penh. Ele mişunau în împrejurimile *Royalului* în căutare de clienţi. Una dintre ele ajunsese lângă cea în care mergea Malko şi înaintau în acelaşi ritm. Malko zări o tânără cambodgiană aplecată spre el, cu un surâs foarte ispititor.

Micile curviştine cambodgiene asaltau neobosite clienţii *Royalului.* Din momentul în care ieşea din hotel, o puzderie de ricşe, ocupate fiecare de câte o fată, înconjurau vehiculul străinului. Cele mai îndrăzneţe nu ezitau să-şi facă treaba din mers la adăpostul capotei, ceea ce constituia pentru oamenii de afaceri grăbiţi o economie de timp preţios. Malko, incomodat pe

moment de tirurile de armă pentru uciderea dragonului şi de fată, reîncepu să se gândească la problemele sale.

Derek Wise, tânărul american din cauza căruia tocmai parcursese paisprezece mii de kilometri, nu se prezentase la întâlnire. Apartamentul său era închis şi nimeni nu răspundea. Malko nu putuse culege nicio informaţie de la nimeni din imobil. Totuşi, fiul lui David Wise, director al Diviziei Planuri din Central Intelligence Agency, cunoştea importanţa întâlnirii lor. Absenţa sa era de neînţeles. Sunetul unei voci ascuţite îl smulse din nou din gândurile sale. El întoarse capul.

Ocupanta ricşei care rula lângă el, cu bustul aplecat în afară, îl chema vorbindu-i în limba franceză.

— Domnule, domnule! Sunt prietena lui Derek.

Malko, surprins, examină fata. Părul ei pieptănat cu coc era prins deasupra unei feţe triunghiulare cu trăsături prea fine pentru o khmeră. Privirea ochilor ei migdalaţi îl fixau pe Malko, cu o intensitate disperată. Brusc, ea sări din ricşa ei în cea a lui Malko. Ea purta un pantalon negru şi o bluză de mătase crem foarte strânsă pe corp.

Pentru că ricşa era prea îngustă pentru două persoane, ea se aşează în genunchi în faţa lui Malko cu spatele spre cel care conducea vehiculul. Acesta se-ntoarse spre ea şi schimbară câteva cuvinte în limba khmeră. El rânji, scuipă un lung jet de piper şi-şi încetini şi mai mult mersul.

Tânăra khmeră se aplecă înainte, cu capul la nivelul centurii lui Malko, cu pieptul strâns lipit de coapsele sale. Ea îşi uni mâinile tremurânde de talia lui. Cum el voia s-o împiedice de la aceasta, ea ridică spre el doi ochi îngroziţi şi murmură:

— Trebuie să procedăm aşa.

Malko se aplecă spre ea, uimit şi speriat.

— Unde este Derek?

— Derek este mort, spuse fata cu o voce stinsă.

Malko simţi o furnicătură dezagreabilă în tot corpul.

O apucă pe cambodgiană de umeri şi o zgâlţâi.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Fata continua să vorbească cu gura aproape lipită de pânza pantalonului lui:

— Eu trăiam cu el. A plecat acum o lună în Laos şi trebuia să se-ntoarcă acum o săptămână, dar îmi spusese că trebuie să veniţi. Am primit apoi o scrisoare de la Vientiane în care-mi

spunea să fiu atentă.

Ei erau aproape de *Royal.* Malko se-ntreba dacă David Wise aflase deja de moartea fiului său.

— Dar unde eraţi dumneavoastră? întrebă el.

— Eram în apartament când aţi sunat, dar nu am îndrăznit să deschid. Când aţi coborât, eu v-am urmărit. M-am gândit că dumneavoastră sunteţi cel pe care Derek îl aştepta, dar eraţi deja în triciclu şi a trebuit să caut şi eu unul.

Ea vorbea cu o voce sugrumată, cu accentul gutural khmer.

— De ce n-aţi deschis?

— Mi-era frică.

Ricşa oprise de-a curmezişul străzii pentru a intra în grădina *Royalului.* Malko era copleşit de furie şi de surprindere.

— Dumneavoastră ştiţi de ce a plecat Derek în Laos? întrebă el. A plecat cumva cu avionul?

Tânăra cambodgiană scuturã din cap. În spatele lor o altă ricşă claxona. Ea continua să stea îngenuncheată în faţa lui Malko, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l trateze cu o prăjitură cambodgiană.

— El a plecat pe Mekong, pe o joncă în care se transporta lichid pentru Laos ca să fabrice heroină. Voia să afle destinaţia…

Tânăra cambodgiană nu ştia desigur, că pentru a transforma un kilogram de morfină în heroină, trebuiau patru kilograme de anhidridă acetică.

Era clar că Derek Wise reuşise să se infiltreze pe o pistă interesantă.

— Cum a murit? întrebă el.

Cambodgiana spuse dintr-o răsuflare:

— Capul său a fost descoperit pe malul Mekongului, aproape de Louang-Prabang. Consulatul american m-a prevenit. Se crede că a fost ucis de partizanii Pathets-Laos, dar nu este adevărat.

O rafală interminabilă ochind luna sparse liniştea. Malko aşteptă să se aştearnă liniştea.

— Mai ştiţi şi altceva?

— Da. În scrisoare, Derek dădea un nume, un american, dar acum nu mi-l amintesc bine. Aşteptaţi…

Ea se-ntrerupse muşcându-şi buzele şi cu fruntea încreţită din cauza concentrării.

Exploziile încetaseră. Malko auzi scârţâitul unei ricşe care venea în urma lor. Cu coada ochiului el zări cealaltă ricşă a cărui

conducător se ridicase în picioare pe pedale. Omul îi atinse uşor. Malko avu impresia că braţul acestuia o lovi pe micuţa cambodgiană ghemuită în faţa lui. Degetele fetei se încleştară de coapsele lui, ca şi când ar fi vrut să se cramponeze de el. Ea scoase un ţipăt scurt. El coborî capul şi întâlni cu spaimă privirea devenită verde – albăstruie a ochilor migdalaţi. Gura deschisă a cambodgienei părea să caute să respire. Ea se-ntoarse pe-o parte, rostogolindu-se pe macadam. Ricşa a cărui conducător îi atinsese se-ndepărta pedalând în picioare, ascuns de capota sa.

Malko sări din ricşa sa şi îngenunche aproape de corpul întins.

O pată de sânge la nivelul pieptului se întindea din ce în ce mai mult. Ţesătura lipită de piele prin lichidul vâscos, desemna un sân mic şi rotund. Malko întoarse încet corpul cambodgienei pe spate. Ochii ei erau deschişi şi ficşi. Ea nu mai respira. Doar câteva mişcări reflexe îi mai agitau corpul. Veniră lângă ei câţiva conducători de tricicluri care staţionau în curtea *Royalului* şi un poliţist în uniformă.

Se auziră din nou câteva focuri de armă. Malko se ridică şi privi spre cer. Luna strălucea din nou. Dragonul fugise.

Cambodgienii contemplau cadavrul impasibili. Poliţistul se apropie de Malko plin de solicitudine.

— Nu-i nimic domnule. Aceste fete mai tot timpul au probleme cu peştii lor. Mergeţi în hotel, căci nu merită osteneala să vă faceţi griji.

Accentul său gutural îi făcea cuvintele aproape de neînţeles. Malko scrută strada Daun Penh. Conducătorul triciclului care comisese asasinatul dispăruse. În trecere, el înfipsese lama unui pumnal în inima fetei, omorând-o practic pe loc.

El îndepărtă pe câţiva cambodgieni zdrenţăroşi şi pătrunse în grădina hotelului. Acum zgomotul petardelor anti – dragon se amesteca cu cel al unor explozii mai îndepărtate: partizani ai khmerilor roşii trăgeau din zona aeroportului, numai pentru a întrerupe traficul aerian măcar pentru câteva ore sau câteva zile.

Malko se-ntoarse auzind paşi. Poliţistul fugind, îl ajunse din urmă:

— Dumneavoastră nu i-aţi dat banii înainte? îl întrebă el politicos. Dacă nu, s-ar putea constata căutând în poşeta ei.

Malko scutură capul fără măcar să răspundă. El era

nerăbdător să ajungă din nou în camera lui imensă şi veche din *Royal.*

Această moarte violentă îl pusese pe gânduri. El privi pentru ultima dată forma întinsă pe macadam. Acum câteva minute era o fată încântătoare plină de viaţă. Îi simţea încă coapsele şi formele sânilor. Războiul şi în primul rând războiul lui, era într-adevăr ceva stupid. Prinţ de sânge nobil şi agent colaborator al Central Intelligence Agency, într-o zi va sfârşi la fel ca prietena lui Derek Wise, cadavru privit de nişte gură-cască indiferenţi.

La dreapta peronului era un enorm plumeria. Cuprins de o inspiraţie subită, Malko se opri, rupse repede câteva crăci pline cu flori albe şi mirositoare, după care se întoarse. Când cambodgienii îl văzură depunând aproape de obrazul încremenit al tinerei moarte buchetul improvizat, rămaseră muţi de surprindere. De când războiul ajunsese la Phnom-Penh, se mulţumeau să tragă cadavrele de un picior, până la canalul colector cel mai apropiat.

*

* *

Un „spookie” DC 3 cu aripile presărate cu mitraliere, survolă la foarte joasă altitudine *Royalul,* în drum spre o misiune de distrugere.

Luna strălucea rotundă pe cerul plin de stele şi cambodgienii nu mai trăgeau asupra dragonului. Întins în patul său în întuneric, Malko reflecta. Aproape de el se găsea o găleată cu gheaţă şi cu o sticlă de votcă. Misiunea sa imposibilă începea destul de tragic. Se gândea la faţa mereu impasibilă a omului care-l trimisese în sud-estul Asiei cu împuterniciri cum n-a mai avut niciodată: David Wise, om de bază al C.I.A., vechi om de bază al O.S.S. League, muncitor şi fără nervi, discret, puţin înclinat să acorde altora încrederea sa.

Oare cântărise el suficient de bine riscurile la care-l expunea pe unicul său fiu Derek amestecându-l în această poveste?

Acum tânărul american atletic şi bărbos a cărui fotografie îi fusese arătată lui Malko, nu mai era decât o grămadă de carne în putrefacţie, aflată la câteva mii de kilometri de campusul Harvardului.

Malko apucă sticla de gât şi bău o înghiţitură de votcă glasată, pentru a uita ochii ficşi ai tinerei cambodgiene aflată în

pragul morţii pentru o poveste care nu o privea.

Când el intrase în biroul cu aer condiţionat aflat la etajul al şaselea al imobilului principal al C.I.A. din Langley al lui David Wise, nu ştia misiunea care i se va încredinţa.

David Wise avea puteri depline în operaţiunile de capă şi spadă ale C.I.A. și astfel se făcea că-l utiliza foarte des pe Malko. Cei doi oameni se cunoşteau şi se stimau, deşi uneori aveau păreri diferite.

Americanul se juca cu o monedă de un dolar de argint când intrase Malko. El o dădu de-a dura pe birou şi Malko o prinsese din zbor pentru a nu cădea pe podea. David Wise îl primi cu un surâs un pic forţat.

— Tocmai aţi încasat salariul dumneavoastră pentru ceea ce vreau să vă cer.

Malko prinsese moneda şi rămase gânditor. David Wise nu era de felul lui un om glumeţ.

— Astăzi am să vă solicit un serviciu, adăugă el. Vă veţi risca viaţa fără niciun profit material. Dacă reuşiţi, nu vă veţi face decât duşmani. Nu aveţi decât o persoană care să vă ajute şi aceasta este fiul meu Derek. El lucrează pentru aceeaşi retribuţie ca şi dumneavoastră, bineînţeles dacă acceptaţi.

— Accept! zise Malko, practic fără să se mai gândească.

Îl stima pe acest om dur şi incoruptibil care nu-l minţea şi nu-i propunea un truc pentru a se murdări. David Wise îl privi mult timp cu complicitate.

— Eram sigur că veţi accepta. Dumneavoastră sunteţi curat moralmente, ceea ce nu este cazul totdeauna în cadrul „Companiei”.

El scosese dintr-un sertar al biroului său un plic din carton pe care i-l întinse lui Malko.

— Citiţi asta. Nu trebuie să iasă din această cameră. Dacă acesta ar cădea în mâinile unui Jack Anderson, ar putea declanşa un scandal care ar putea costa realegerea Preşedintelui.

— Despre ce e vorba?

— Acest raport a fost întocmit de funcţionari din Narcotic Bureau mai presus de orice bănuieli. El pare să demonstreze că „Compania” lucrează în Laos mână-n mână cu traficanţii de opium şi heroină.

Era înspăimântător. Malko avea, de altfel ca toată lumea,

nişte bănuieli dar nu la acest nivel.

— De ce ar proceda astfel aceşti responsabili? întrebase el.

David Wise surâse cu tristeţe.

— Pentru că s-au lăsat ispitiţi de diavol. Eu nu sunt sigur de exactitatea acestui raport, iar Preşedintele şi eu vrem să ştim adevărul. Dacă numim o comisie de anchetă oficială în sânul „Companiei", aceasta riscă să se-ncurce. Aşa stând lucrurile, am decis să procedez la o anchetă oficioasă. Fiul meu a plecat de-acum o lună în sud-estul Asiei şi se pare că a găsit o pistă. Vreau ca dumneavoastră să mergeţi până la capăt, să descoperiţi adevărul, oricare ar fi el. Fiul meu este plin de entuziasm, dar lipsit de experienţă. Acum vă rog să citiţi acest raport.

Sunetul apropiat al unei rachete îl făcu pe Malko să tresară, întrerupându-i şirul gândurilor. El se duse la fereastră. O lumină roşie puternică venea dinspre turla unui templu spre Mekong.

În căldura nemiloasă şi jilavă din Phnom-Penh, el nu putea să uite biroul cu aer condiţionat din Washington. David Wise mizase maximumul: viaţa unicului său fiu şi pierduse. El, Malko, nu avea dreptul să eşueze.

După ce citise raportul „clasat", David Wise îi spusese:

— Azi suntem în 5 mai. În Birmania, în Laos, opiul a fost recoltat din februarie. Acum va fi transformat în heroină şi expediat. În toţi anii, în această epocă, zeci de tone de heroină sunt expediate din Laos, conform raportului, cu complicitatea „Companiei". Dacă aceasta se adevereşte, Preşedintele doreşte ca această activitate să-nceteze.

David Wise scosese patru plicuri dintr-un sertar şi i le întinse lui Malko, unul câte unul.

— Eu nu vă dau decât un dolar, spuse el, dar aceste patru scrisori sunt semnate de Preşedinte. Una este adresată ambasadorului SUA la Vientiane, alta către şeful lui Narcotic Bureau pentru Laos, a treia către Cy Villard care este rezidentul „Companiei" în Laos şi în fine, ultima este adresată generalului comandant al forţelor americane din Vietnam. Îi puteţi cere orice, începând cu un batalion de puşcaşi marini până la avioane B 52. În aceste patru misive, Preşedintele a insistat pe faptul că dumneavoastră îndepliniţi o misiune cerută de el personal şi că nu depindeţi decât de el.

Un pic intimidat, Malko băgase în buzunar cele patru plicuri.

Niciodată nu avusese o asemenea împuternicire. El devenise un fel de Arhanghelul Gabriel însărcinat cu purificarea marii Agenţii Federale. David Wise se ridicase şi-i întinsese mâna.

— Noroc bun. Secretara mea vă va înmâna tot ce aveţi nevoie, adresa fiului meu care vă aşteaptă la Phnom-Penh. Vă rog să-i spuneţi că sunt mândru de el.

*

* *

Noul aparat DC 8 al „THAI Internaţional" aluneca fără zdruncinături şi fără zgomot deasupra musonului. De două ori pe săptămână, Compania THAI îşi întrerupea zborul Saigon-Bangkok la Phnom-Penh, când nu erau tiruri de rachete. Malko se întinse în fotoliul său confortabil şi adânc. El nu regreta şarmul îmbătrânit al *Royalului.* THAI se îmbunătăţise fără încetare, îmbătrânind ca vinurile bune. Caravelele strâmte fuseseră toate înlocuite cu aparate DC 8, mult mai moderne iar stewardesele erau mereu la fel de perfecte şi încântătoare.

Una dintre ele se strecură încet chiar lângă Malko şi-i servi dejunul. Un steak în sânge preparat „à la française", stropit cu un excelent bordeaux, unul adevărat, nu o imitaţie australiană sau japoneză. Se găsea chiar şi Moët, pentru amatorii de şampanie. Pe lângă alte companii din sud-estul asiatic, care ofereau un confort minim, era o surpriza delicioasă. Malko, căruia îi plăcea să trăiască bine, nu călătorea decât pe THAI când zbura în această parte a lumii. El regretă că nu putuse merge la Khatmandu, la Bali, la Singapore sau la Tokyo, dar la Bangkok se va vedea obligat să abandoneze THAI pentru un antic DC 3 al Air Laos.

Cum nu-i prea era foame, el se amuză răsfoind o broşură găsită în buzunarul fotoliului din faţa lui. Era un pliant în limba franceză despre posibilităţile turistice din sud-estul asiatic, editat de către Biroul de Informaţii pentru Extremul Orient, str. Caumartin nr. 2 bis din Paris.

Malko surâse de unul singur întrebându-se dacă Biroul de Informaţii pentru Extremul Orient care se lăuda că poate oferi orice fel de informaţii pentru călătoriile de afaceri din această parte a lumii, o fi ştiind ceva despre Triunghiul de aur, cum era supranumita zona înglobând nordul Thailandei, nordul Birmaniei şi nordul Laosului, acolo unde se cultiva cincizeci la sută din tot

opiul care se producea în lume şi unde avea să se desfăşoare ancheta sa.

El îşi începuse misiunea la Phnom-Penh din cauza anhidridei acetice. Pentru a transforma opiul în heroină, trebuie anhidridă acetică, produs care nu se găseşte nici în Laos nici în Thailanda, iar conform raportului lui David Wise, anhidrida părea să vină de la Saigon via Phnom-Penh.

Acum tânărul Derek murise şi nu-i mai rămânea decât să meargă la celălalt capăt al reţelei traficului, la Vientiane şi să fie atent.

Această misiune cu remuneraţie simbolică îi era clară lui Malko. El se regăsea singur, Alteţă Serenisimă, Cavaler de Malta, condotier fără frică, rătăcit într-o lume pe care o dispreţuia, fapt care-l ajuta să fie chiar feroce dacă trebuia şi în acelaşi timp de bună-credinţă.

*

* *

Căldura jilavă de pe aeroportul Dong-Muang pătrundea prin toţi porii pielii. Un mare super DC 8 al *Scandinavian Airlines* deversa o mulţime de turişti fericiţi să guste primele bucurii ale Extremului Orient. Malko se amestecă printre ei în marele hol de tranzit. Acum, pentru nişte sume ridicol de mici, se putea veni pentru a petrece trei săptămâni în Extremul Orient, plecând din Copenhaga graţie *Transasianului* în zbor direct Copenhaga-Bangkok.

Malko îi invidia un pic pe toţi aceşti oameni destinşi din jurul său. El deschise mica sa „samsonita” şi-i verifică conţinutul. Cele patru plicuri primite de la David Wise erau puse deasupra. Primul era adresat lui Ralph Amalfi, reprezentant al lui Narcotic Bureau la Vientiane, un „incoruptibil”, după cum îi precizase David Wise.

Risca să aibă nevoie de el.

Capitolul II

Prinţul Lom-Savath aducea mai mult cu o enormă meduză

decât cu un Făt Frumos. De fiecare dată când Cy Villard punea ochii pe corpul impozant al laoţianului, adjectivul „scârbos” era termenul care-i venea cel mai la-ndemână, aşa încât încercă să-şi facă un gol în creier pentru a prezenta gazdei sale o faţă cât mai amabilă. El se aşează pe un fotoliu mare de răchită care scârţâi sub greutatea sa şi se adânci în contemplarea unui paravan chinezesc ornat cu încrustaţii de sidef, în mod deosebit obscenităţi. Surprinzându-i privirea cu coada ochiului, Prinţul Lom-Savath gâlgâi:

— Văd că dumneavoastră apreciaţi lucrurile frumoase, dragă prietene. Noi avem gusturi comune.

Cy Villard reuşi să afişeze un surâs forţat pe buze. Trebuia într-adevăr să fii un devotat al Central Intelligence Agency pentru a frecventa oameni ca Lom-Savath.

Prinţul era un monstru. Sub un cap semănând incredibil cu o pară începea un corp diform, nemăsurat de gras, suprasaturat de mii de dulciuri şi prăjituri. Mâinile grosuţe şi minuscule păreau să aparţină altui individ.

După ce potenţa sa sexuală îi scăzuse din cauza vârstei şi a opiului, Lom-Savath nu mai avea altă plăcere decât mâncarea. În fiecare dimineaţă, el îngurgita un cârnat şi două camembertu-i sosite din Franţa par avion, pe post de mic dejun.

El îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în camera în care-l primise pe Cy Villard, şi punea rareori piciorul în cele aproape treizeci de camere ale îmbătrânitei sale reşedinţe care semăna mai mult cu o ruină. Maniac cum era, el cerea totuşi să se facă curăţenie în fiecare zi, dar niciun servitor nu putea pătrunde în sălaşul său deoarece i-ar fi infestat aerul. Fumul miilor de pipe cu opiu sfârşise prin a şlefui în aşa hal lemnăria de teck încât aceasta aducea acum cu abanosul. Laoţianului îi plăcea să se lăfăiască pe rogojinile groase care acopereau podeaua, sprijinit pe perne care erau împrăştiate peste tot. Biblioteca la nivelul solului, era plină de lucrări erotice. Lom-Savath stătea acolo zile-ntregi în compania a trei sau patru pisici, ca o meduză mare şi fericită.

Prinţul nu exercitase niciodată nici cea mai mică activitate şi dorea ca asta să fie situaţia până-n ultima zi a vieţii sale pe care o dorea cât mai îndepărtată. La cea mai mică indispoziţie, el se târa până-n faţa marelui Budha birmanez cu mâinile tăiate care trona într-un colţ al camerei, şi scâncea că el trebuie să mai

trăiască mult timp pentru a răspândi doctrina lui Confucius. Lom-Savath avea pentru umanitate un dispreţ sideral, dar avea slăbiciunea de a se iubi prea mult pe sine. Fricos până la sfidarea imaginaţiei, îi plăcea să povestească că inamicii săi nu încetează să organizeze atentate la viaţa sa, astfel încât când ieşea din Vientiane în Mercedesul său 250 dotat cu telefon, el se echipa cu o vestă grea antiglonţ. Dar până şi comuniştii îl dispreţuiau prea mult pentru a atenta la viaţa lui. Ei puseseră pe capul lui premiul simbolic de un kip[1].

Cy Villard care nu se simţea prea bine în fotoliul de răchită, se mângâie pe gât. Acest tête-à-tête silenţios începea să-l apese. După ce fusese introdus în biroul lui Lom-Savath, prinţul nu se mişcase de pe grămada de perne pe care părea aţipit, cu pleoapele coborâte, cu mâinile încrucişate pe burtă ca un Budha ghiftuit.

— Aţi dorit să mă vedeţi excelenţă?

Prinţul Lom-Savath oftă din greu. Din cauza efortului, toate bărbiile se cutremurară.

— Da, da, dragă prietene, gemu el. Sunt confruntat cu grave dificultăţi, din păcate din cauza dumneavoastră. Doriţi un pic de ceai?

Laoţianul vorbea o franceză preţioasă cu accent gutural ca al khmerilor sau thaisilor[2]. Numărul unu al C.I.A. în Laos se încordă. Ca în fiecare an în această perioadă, bătrâna canalie care era Lom- Savath îşi începea şantajul. El n-ar fi fost altceva decât o mare moluscă fără importanţă dacă cei o sută cincizeci de mii de meoşi[3] din Laos nu l-ar fi considerat şeful lor spiritual. Dintre aceştia, şaizeci şi cinci de mii locuiau în zona controlată de „Pathets-Laos”, comuniştii care de douăzeci de ani conduceau jumătate de ţară. Fără ajutorul lor, ar fi fost imposibil pentru americani să ducă războiul contra partizanilor „Pathets-Laos”. Sprijinindu-se pe meoşii lui Lom-Savath, C.I.A. construise cu răbdare o reţea de mici baze în plină junglă, activate de „Beretele roşii” sau de thaişii laoţieni şi câţiva consilieri americani. De pe aceste baze, ei hărţuiau gherilele comuniste, împiedicându-le să implanteze staţii radar pentru a supraveghea Vietnamul de Nord şi lansau infiltraţii în acea ţară.

---

1 *În jur de o centimă (n.a.)*

2 *La fel ca şi Khmerii, sunt populaţii din Laos (n.t.)*

3 *Ţărani proprietari de pământ pe care se cultivă macul (n-t.)*

Prezenţa fizică a trupelor americane în Laos fusese interzisă prin acordurile din 1958 şi C.I.A. rezolvase dificultăţile cu ajutorul meoşilor – oameni de munte simplii şi curajoşi care-i combăteau foarte bine pe comunişti, cu condiţia ca să primească ordine în acest sens de la „regele” lor, Lom-Savath.

Problema cea mai importantă, era menţinerea echilibrului precar politic din Laos, independent din 1954, bazat pe o neutralitate mai mult ipocrită. Desigur, Laosul era singura ţară unde atât Vietnamul de Nord cât şi Vietnamul de Sud avea fiecare ambasada sa şi în fiecare zi de miercuri, la Consiliul de Miniştri se făcea apelul miniştrilor „Pathet-Laos” absenţi de cincisprezece ani, cu scopul de a menţine ficţiunea unităţii naţionale.

În acest timp, partizanii „Pathets-Laos” încercau să se infiltreze în zonele guvernamentale, în timp ce C.I.A. îi trata în mod clandestin cu napalm. Culmea ironiei este că „Pathet” are chiar o reprezentanţă în spatele Poştei Mari, cu pereţii bine garnisiţi cu microfoane, bineînţeles.

Cy Villard îl fixă pe prinţul cel buhăit, stăpânindu-şi pofta de a-l ucide. Mai demult fusese viceconsul la Hanoi şi cunoştea bine Asia. Brunet, îndesat, cu trăsăturile foarte accentuate, el semăna mai bine cu un vagabond napolitan decât cu un prim secretar de ambasadă, cum suna titlul său oficial. În afara activităţilor sale profesionale, el ducea totuşi o viaţă de familie foarte echilibrată împărţită între soţia sa şi cei doi copii, într-o vilă liniştită din cartierul That Luang, şi nu bea decât Vichy…

— Ce se-ntâmplă?

Lom-Savath clătină din cap cu un aer tragic:

— Am primit ieri o delegaţie a căpeteniilor din sate. Aceştia au înfruntat riscuri mari pentru a veni la Vientiane, dar ei voiau să mă informeze despre hotărârea lor de a nu mai lua parte la acest război fratricid. Pierderile lor sunt prea grele şi suferă foarte mult. Eu sunt „regele” lor şi nu pot decât să aprob.

Cy Villard încercă să rămână calm.

— Este imposibil, zise el. Nu mai avem decât o lună înainte de a începe sezonul ploilor pentru a încerca să recucerim câmpia Jarres. Nu puteţi să mă lăsaţi să eşuez. Cât despre pierderile lor, sunt foarte neînsemnate şi apoi noi îi hrănim.

— Desigur, desigur, admise laoţianul, dar ei nu mai vor să moară. Mai mult, s-a făcut şi greşeala de a se interzice cultura

opiului, singura lor resursă...

Cy Villard luă ceaşca de ceai şi bău puţin lichid fierbinte. Ce ascundea şantajul prinţului Lom-Savath? Meoşii continuau să planteze şi să transporte mac. Lom-Savath nu avea nevoie de el pentru asta. Din nimic nu se născuse porecla de Air Opium pentru Air Laos. Bineînţeles că el închisese întotdeauna ochii pentru micile transporturi efectuate cu Air-America. Lom-Savath voia altceva.

Cy Villard nu se vedea într-o prea bună situaţie, trebuind să anunţe la Washington că trebuie să cedeze nordul partizanilor „Pathets".

Prinţul părea să se fi înfundat şi mai mult în pernele sale.

— Este o situaţie foarte neplăcută, oftă el cu ipocrizie. Aceşti oameni au venit să-mi ceară sfatul şi eu mă simt obligat să mă gândesc la interesele lor. Ei mă consideră oarecum tatăl lor spiritual şi nu pot să-i înşel.

Numărul unu al C.I.A. se reţinu să nu izbucnească în râs. Lom-Savath îşi exploata „fii" de ani buni cu un cinism nemaipomenit. Se ştia de către toată lumea că prinţul avea puteri depline asupra traficului de opiu meot. Şefii satelor de meoşi îi încredinţau lui negocierile cu cumpărătorii angrosişti. Cea mai mare parte a meoşilor nu ştiau nici să scrie nici să citească şi nu acceptau plata decât sub forma de lingouri de argint masiv. Bineînţeles, Lom-Savath cumpăra opiul brut de la ei cu zece sau douăsprezece mii de kipşi livra, în timp ce el încasa optsprezece mii cel puţin.

Cy Villard se opusese mereu la crearea de dificultăţi prinţului Lom-Savath. Fără el i-ar fi pierdut pe meoţi şi fără meoţi, C.I.A. ar fi fost obligată să cedeze ţara celor din Pathets Laos. Se auzi o bătaie uşoară la uşă. Lom-Savath strigă să între şi barbişonul lui Vinh, omul de încredere al prinţului, se ivi în cadrul uşii întredeschise.

— Domnul Lo-Shing a sosit pe neaşteptate anunţă el în vietnameză. Eu i-am spus că sunteţi ocupat.

Desigur, el ştia că Villard înţelege vietnameza. Asta însă făcea parte din joc.

— Eu cred că asociatul meu Lo-Shing va fi bucuros să-l salute pe excelenţa sa domnul Villard, spuse cu emfază Lom-Savath.

Obrajii săi căzuţi tremurară când întoarse capul spre american.

— Această vizită este o ocazie fericită. Cred că asociatul meu tocmai vrea să vă solicite o mică favoare. Eu nu ştiu dacă va îndrăzni s-o facă dealtfel, dată fiind marea stimă pe care v-o poartă.

Ceea ce se poate spune, este că acest sentiment nu este reciproc. Cy Villard, cu bucurie, l-ar fi spânzurat pe Lo-Shing de un cârlig de abator pentru a-l lăsa acolo până la începutul sezonului ploios.

Poarta se deschise în faţa lui Lo-Shing.

Duşmanii săi spuneau că doica sa la naştere îi modelase capul şi îi lungise urechile. Nimeni nu ştia cine-l sfătuise să-şi radă în întregime craniul în formă de căpăţână de zahăr, nelăsând decât o coroană de păr negru în vârf. Cu nasul turtit şi urechile în formă de conopidă, el părea scăpat dintr-o confruntare cu o betonieră. Născut în sudul Chinei, el avea statura masivă a ţăranilor din Yunnan, cu un bust gros şi membre scurte.

În ansamblu, era un om abominabil, dar era omul cel mai bogat din Vientiane. El locuia într-o casă enormă verde, înconjurată de ziduri înalte presărate cu cioburi de sticlă. Prin mâna lui trecea tot comerţul din Vientiane, de la băuturi la opiu şi lucra din zori pentru creşterea averii sale, probabil pentru cei treisprezece copii ai săi.

Numai privirea sa plină de inteligenţă era umană. Frânt în două, el se năpusti spre Cy Villard şi americanul trebui să se apere pentru ca chinezul să nu-i sărute mâna. El murmură în vietnameză – din respect pentru Villard – o formulă de politeţe alambicată înainte să se aşeze în faţa lui pe un taburet neconfortabil, atent şi neîncrezător.

— Vreţi să-mi solicitaţi un serviciu? îl întrebă Villard, voit brutal.

Chinezul scutură din cap cu vigoare.

— Nu, deloc! Eu sunt bucuros doar să vă salut.

Prinţul urmărea conversaţia, prăvălit peste pernele sale, cu ochii pe jumătate închişi. El ridică o pleoapă şi zise cu vocea sa guturală:

— Prietenul meu Lo-Shing este mult prea timid. El are probleme mari cu stocurile. Afacerile sale cresc fără-ncetare şi se aşteaptă în aceste zile la livrări importante. Lipsindu-i spaţiul de depozitare el s-a gândit că ar fi posibil să închiriaţi unul din antrepozitele U.S. Aid. Acesta se găseşte la kilometrul 17 pe

malul Mekongului şi este foarte bine plasat pentru descărcarea joncilor.

Cy Villard rămase înmărmurit.

— Acesta aparţine guvernului Statelor Unite şi nu pot să vi-l închiriez, spuse el, uitând să precizeze că U.S. Aid în Laos este în întregime sub controlul C.I.A., şi asta deoarece concura la medalia de aur pentru ipocrizie, unde era plasat cât se poate de bine...

— Înţeleg, înţeleg, spuse prinţul Lom-Savath cu promptitudine. Îmi pare rău că v-am deranjat cu problemele noastre comerciale pe dumneavoastră care aveţi atâtea de făcut.

Se agăţă de pernele sale şi cu paşi mici se apropie de american. Lo-Shing nu se mişcase.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse prinţul Lom-Savath.

Cy Villard îşi stăpâni furia. Interlocutorul său îl concedia. El păli. Tocmai pe el să-l facă să-şi piardă rangul.

— Eu am spus că nu pot închiria acest spaţiu, admise el, dar aş putea eventual să-l pun la dispoziţia domnului Lo-Shing pentru o perioadă limitată, dacă aceasta i-ar fi de folos.

Prinţul Lom-Savath îşi scutură energic cele patru bărbii.

— Nu, nu vreau să vă creez probleme. Vom găsi noi o soluţie.

„Gunoiul”, gândi Cy Villard. Peste cinci minute va trebui să-l implore. Nu trebuia să fii mare oracol pentru a ghici care era interesul lui Lo-Shing pentru un antrepozit al U.S. Aid, când Vientiane era plin cu localuri ieftine de-nchiriat. De când fuseseră votate noile legi privind opiul, nimeni nu era la adăpost de percheziţii. Narcotic Bureau instalat la Vientiane, acoperea cu aur pe informatorii săi şi chinezul avea mulţi duşmani, iar localurile U.S. Aid erau mai presus de orice bănuială.

Villard îşi înghiţi saliva şi spuse:

— Eu sunt prietenul dumneavoastră, excelenţă. Este normal între prieteni să ne facem servicii.

Lo-Shing cu mâinile încrucişate, aprobă grav din cap. Erau, în sfârşit, în miezul problemei.

Cy Villard se gândi cu amărăciune că politica americană în multe ţări ale lumii a treia era bazată pe personaje asemănătoare cu Lo-Shing şi Lom-Savath, sau altfel spus, antologia şi corupţia. Chinezul aprecie oportun să intervină:

— Evident, spaţiul va fi ocupat o perioadă scurtă, doar câteva

săptămâni, spuse el. Aceasta mă va scuti de transbordări numeroase şi costisitoare.

Mai puţin subtil decât prinţul Lom-Savath, Lo-Shing voia să clarifice poziţiile de la-nceput. Văzând ce turnură luase discuţia, laoţianul se duse spre colţul lui cu paşi mici şi se lăsă să cadă pe pernele sale, cu un surâs de mulţumire pe faţa-i lunară. Liniştea se prelungea în mod ciudat. Niciunul din cei doi asiatici nu devia conversaţia spre subiecte mai puţin incomode, aşa cum ar fi fost cazul, o dată ce problema fusese rezolvată. Cy Villard avu deodată impresia că nu era la sfârşitul chinurilor sale.

În fine, Lom-Savath sparse liniştea:

— Eu sunt foarte neliniştit, spuse el cu o voce smiorcăită.

Cy Villard se pregăti. Începuse repriza a doua.

— Da? Pentru ce?

Lom-Savath îl fixă pe Budha cel aurit, ca pentru a-i cere ajutorul.

— Mai multe jonci aparţinând prietenului meu şi mie au fost percheziţionate de rebeli în aceste ultime săptămâni. Ei au dat foc chiar uneia dintre ele. Pentru şase sute de mii de kipşi de ţesături, pentru că ei cunosc sentimentul de prietenie care mă leagă de americani.

Cy Villard scoase din recuzita sa profesională o mimică vădind compasiune.

— Mă simt dezolat. Unde s-a produs aceasta?

— Între Vientiane şi Ban-Houey-Sai.

Americanul se bosumflă.

— Dumneavoastră ştiţi că între Vientiane şi Luang-Prabang, la fel ca şi în nord sunt zone pe care noi nu le controlăm.

Fără să-l privească, Lom-Savath oftă:

— Ar fi supărător dacă noile mărfuri importate de domnul Lo-Shing ar fi distruse.

Cy Villard crezu că a venit ocazia să facă un serviciu uşor, aşa că zise:

— Aş putea eventual să cer o escortă generalului Phoumi.

Prinţul Lom-Savath scutură capul:

— Mă tem că nu este suficient. Cred că ar exista un mijloc mult mai eficace. Cred că *Air America* are legături frecvente cu Ban-Houey-Sai, cu avioane Dakota care pot încasa multe taxe numai pentru că nu aţi reuşit să curăţaţi încă ţara de rebeli.

Tot vorbind, laoţianului i se închideau ochii progresiv de parcă

adormea.

Furia îl copleşea pe Cy Villard. Îl apucă o poftă nebună să-i dea câteva lovituri de picior marei meduze. Capcana era închisă. El era încolţit.

Air America nu era decât o companie privată americană care practica charterul în Laos.

Bineînţeles părea straniu faptul că ea făcea concurenţă celor trei companii laoţiene care abia-şi duceau zilele.

Ciudăţenia începea din momentul în care descopereai că *Air America* practica tarife mult mai mari decât concurenţii săi, ceea ce nu încurca afacerile, deoarece de câte ori un pasager dorea un loc, toate avioanele *Air America* erau în mod inexplicabil pline. Aparatele Pilatus, DC 3, Hercules şi vechile Curtiss „commando" ale companiei brăzdau zi şi noapte cerul Laosului.

Pe lângă aerogara dărăpănată a Royal Air Laos, construcţiile albe cu aer condiţionat acoperite cu antene ale *Air America,* păreau deplasate prin luxul lor. Neîncetat, mici microbuze albastre şi albe adunau echipajele în oraş.

Numai câţiva funcţionari laoţieni abrutizaţi complet de „choum"[4] puteau ignora că *Air America* era a doua mamelă a luptei anti – pathet-laos. Compania cu baza în Taiwan, fondată de bătrânul şef al Tigrilor Zburători nu le refuza nimic celor de la C.I.A., primii şi unicii săi clienţi.

Desigur, din când în când aparatele Pilatus lăsau câţiva saci de orez unor refugiaţi, după ce curăţau toţi fotografii din zonă, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petreceau aprovizionând bazele secrete ale C.I.A., transportând hrană, muniţii şi arme pentru bravii meoţi.

Sufletele bune recenzaseră în jur de patru sute de terenuri producătoare de bogăţie în Laos.

În disperare de cauză, Cy Villard căuta o ieşire din situaţie, fără s-o găsească. Prefera să nu se gândească la serviciul real pe care urma să-l facă. Ban-Houey-Sai, în Laosul de nord, se găsea în acea regiune a globului unde se cultiva cel mai mult mac. Traficul era în mâinile chinezilor naţionalişti, resturi ale armatei lui Tchang Kai Chek care trăiau călărind cele trei frontiere. Villard îi cunoştea bine deoarece îi aprovizionase oficios în epoca în care Casa Albă îşi imagina că aceştia

4 *Alcool de orez (n.a.)*

efectuau incursiuni în China comunistă. Bineînţeles că ei folosiseră armele C.I.A. pentru a forma un regat independent la frontiera dintre Birmania şi Thailanda.

Prinţul Lom-Savath deschisese ochii. Lo-Shing se uita în gol. Cei doi oameni aşteptau răspunsul americanului.

Din nou, Cy Villard îşi înghiţi penibil saliva şi scrupulele.

— Voi face tot posibilul pentru a-l ajuta pe domnul Lo-Shing, în măsura în care aparatele vor fi disponibile. Nu uitaţi că suntem în război.

— Este perfect normai, spuse chinezul.

Bucuria se citea pe faţa lui lucioasă. De astă dată, cupa fusese băută până la fund. Lom-Savath începu o lungă dizertaţie despre bucuriile şi dezavantajele păsărilor ţinute în colivii. Americanul care nu mai putea de furie, îşi întrerupse gazda.

— Eu am o reuniune cu excelenţa sa ambasadorul. Îmi pare rău că trebuie să vă părăsesc. L-aş putea anunţa că ofensiva noastră de primăvară se va desfăşura normal?

Prinţul Lom-Savath ridică capul grav.

— Eu nu pot desigur să vă promit nimic, dar voi face imposibilul pentru a-i convinge pe şefii din sate să continue lupta alături de dumneavoastră.

Villard îşi spuse că aceştia erau deja plecaţi sau nu veniseră niciodată. El strânse cele două mâini mici şi grase care i se întinseră. Vinh îl conduse la uşă. Grădina reşedinţei lui Lom-Savath era bine întreţinută faţă de cea mai mare parte a caselor laoţiene. Acolo mirosea a trandafir şi a plumeria.

Cy Villard se urcă în Lincolnul său şi plecă spre ambasadă, de-a lungul înaltelor ziduri ale Vat Prakheo.

Se simţea demoralizat. Datoria sa era să ducă războiul cu mijloacele şi oamenii care i se dădeau, dar nu era niciodată uşor.

*

* *

— Chemaţi-mi-l pe Jim Dough, îi ceru Cy Villard secretarei sale.

El intră în birou şi-şi aruncă servieta într-un fotoliu. Pe timp îndelungat, atmosfera la Vientiane era deprimantă. Totuşi, primul secretar nu fumase nici măcar o pipă de opiu şi nu bea decât pepsi şi apă minerală.

Secretara reveni cu un pachet în mână.

— Tocmai vi s-a adus asta, Sir.

Cy Villard cântări pachetul. Era prea uşor pentru a fi o bombă, aşa că luă foarfecele şi-l deschise. O dată cu prima ruptură începu să cadă din el o grămadă de bancnote de o mie de kipşi, urmate de o carte de vizită semnată de Lom-Savath.

„Dragă prietene, am uitat să vă spun că am jucat pentru dumneavoastră la Mah-jong şi că şansa ne-a surâs...

Pe faţa americanului apăru un rictus de descurajare. Corupţia făcea parte integrantă din Asia. El luă pachetul desfăcut, înfundă totul într-un plic galben mare, îl lipi şi apăsă pe butonul interfonului.

— Duce-ţi asta imediat prinţului Lom-Savath prin cineva de încredere, ordonă el. Nu era prima dată când „aliaţii” săi orientali voiau să-şi manifeste recunoştinţa lor.

*

* *

Jim Dough îşi spuse că nu ar fi trebuit să decoleze. În timp ce aştepta autorizaţia de decolare, apăruse o bruscă scădere de presiune a uleiului la motorul stâng, dar după câteva secunde, totul revenise la normal. Pentru a nu-şi întârzia plecarea, nu chemase un mecanic laoţian. El voia să meargă la Ban-Houey-Sai, Mecca contrabandei. Acolo se găseau parfumuri franţuzeşti, băuturi alcoolice, ţigări la preţuri ridicole şi chiar berete basce după care se dădeau în vânt meoţii. El îşi jurase să-i aducă un galon de parfum franţuzesc Cyntiei, patroana lui *Purple Porpoise* căreia îi făcea curte în van de mai multe săptămâni.

Acum, cele trei beculeţe roşii de „presiune joasă” erau aprinse şi era fericit că încă nu luase foc. Aparatele DC 3 ale *Air America* nu erau deloc la prima tinereţe. Unele făcuseră chiar războiul şi pe deasupra, erau întreţinute de laoţieni.

— Unde ne află acum? îl întrebă el pe copilotul său laoţian.

Acesta îi indică un punct foarte îndepărtat de Vientiane pe hartă. Din fericire, urmaseră cursul Mekongului. Jim nu prea se vedea bine în situaţia de a mărşălui într-o junglă infestată de „pathets-laos”.

— Pierdem înălţime cu cinci sute de picioare/minut, îl anunţă copilotul.

În felul acesta, ei nu vor ajunge niciodată la Ban-Houey-Sai.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Jim luă microfonul şi-l cuplă la radio pe frecvenţa turnului de control din Vientiane.

— Aici N. 765894, anunţă el. Avem un motor H.S. Suntem obligaţi să abandonăm aparatul. Iată poziţia noastră…

El le dădu ultimele coordonate. Vocea controlorului îi răspunse foarte clar, ca şi cum ar fi fost lângă el.

— Aici turnul de control din Vientiane. Alertez baza 12. Ei vă vor trimite elicoptere. Luaţi-vă rachetele şi căutaţi să vă apropiaţi de Mekong. Noroc bun.

Baza 12 era una din bazele secrete ale C.I.A. În Laos, la o sută douăzeci de kilometri foarte la nord de Vientiane, la Long Chien. Acolo nu se ajungea decât pe calea aerului.

Asigurat, Jim Dough îşi pregăti paraşuta.

— Mergem acolo, spuse el.

Aparatul DC 3 încărcat ochi, nu mai era decât la o mie opt sute de picioare deasupra junglei.

Capitolul III

Malko se opri la limita bolţii care proteja intrarea în *Settah-Palace.* Ceea ce fusese strada Phang Kam nu mai era decât un fluviu de noroi, transportând nenumărate deşeuri, alimentat fără-ncetare de aversele diluviene. Cea mai mare parte a străzilor din Vientiane erau ne asfaltate. După cochetăria cu Phnom-Penh-ul, Vientiane apărea ca un oraş mohorât şi îmbătrânit, capitala fără suflet a unei ţări care nu mai există. Semăna cu un mic orăşel colonial de la-nceputul secolului cu minuscule clădiri oficiale de lemn de culoare ocru, a căror zugrăveală se coşcovea.

El aşteptase o oră pentru nimic. Ralph Amalfi îi telefonase că-l poate întâlni, aşa cum fusese convenit. El îi dăduse întâlnire la ora zece seara, pe strada Lane Xang, în faţa staţiei de benzină care era în faţa marii pieţe. Americanul îi precizase că el conducea un Pontiac verde. Din ajun, Malko încerca să-l întâlnească. Părea că niciodată n-o să mai ajungă în biroul său de la etajul doi al noului imobil al ambasadei americane. Amalfi

nu depindea de C.I.A., ci de ministrul justiţiei. El îl chemase pe Malko la hotelul său, fără un entuziasm excesiv şi îi dăduse întâlnire la *Settah-Palace,* unul din cele două hoteluri convenabile. *Settah-ul* construit în întregime din lemn, nu avea decât două etaje, dar colcăia de tinere laoţiene din motive prea puţin virtuoase.

În timp ce Malko mai ezita să plonjeze în fluviul de noroi din faţa lui, o pereche ieşi din *Settah-Palace* şi ajunse în dreptul lui. Un american înalt roşcovan, în cămaşă cu mâneci scurte şi o minusculă laoţiană. Ea semăna cu o păpuşă cu o bluză neagră mulată pe un piept mic, cu şoldurile de copil şi o talie incredibil de subţire. Gura groasă, nasul său mic şi ochii foarte strălucitori îi dădeau un aer senzual şi speriat. Malko îl auzi pe american spunându-i fetei că merge să caute maşina. Ea rămase imobilă aproape de Malko, fără să spună nimic. Probabil că ei veneau de la *Spot,* o tavernă în vogă la Vientiane la parterul lui *Settah-Palace.* Un cântăreţ filipinez zbiera acolo în fiecare seară refrenuri pop învăţate pe dinafară, într-o obscuritate cvasitotală propice îmbrăţişărilor americano-laoţiene. Pentru şapte sute de kipşi, preţul unui J&B, se putea îmbrăţişa o ţărancă deghizată în vampă prin machiaj şi rochie lungă. Intimidate, stângace şi aproape mute nu-şi regăseau felul lor natural de a fi decât în pat şi încă fără prea multe variaţii. Pentru piloţii lui *Air America,* încă erau minunate. *Settah-Palace* nu era decât numele de el. În realitate nu era decât o construcţie veche de lemn în stil colonial, ocupată doar de americani.

Conducătorul ricşei înaintă pedalând încet. Malko ridică mâna, însă celălalt, încotoşmănat în pânzele sale ceruite nici măcar nu-l văzu.

Deodată, auzi o lovitură surdă în spatele lui şi se-ntoarse să vadă ce s-a întâmplat. Mica laoţiană zăcea pe spate cu ochii închişi. Ea căzuse ca secerată. Lovitura craniului ei de ciment fusese ceea ce Malko auzise. El se precipită şi o luă în braţe. Ea era foarte uşoară şi el reuşi s-o ridice în picioare. Ea deschise ochii şi imediat se lipi de el murmurând cuvinte laoţiene. Părea beată moartă, dar nu mirosea a alcool. Un station-wagon veni împroşcând noroi şi opri în faţa lui Malko. Americanul înalt coborî din el cu un aer furios. Spectacolul prietenei sale agăţate de gâtul lui Malko îi displăcea vizibil.

— Ei ce faci? zise el luând fata de braţ.

— O ţin ca să nu cadă, zise cu răceală Malko. E bolnavă.

Celălalt murmură o frază în care era vorba despre un fiu de căţea şi vru să smulgă fata din mâinile lui Malko. Ea scoase imediat un ţipăt ascuţit, cu o mână prinsă de cămaşa lui Malko şi cu ochii bulbucaţi.

— Această fată este bolnavă, repetă Malko vizibil iritat.

— Nu este decât o gook[5] care a fumat prea mult *khai,* mormăi americanul.

El o trase cu şi mai multă violenţă smulgând fata din mâna lui Malko. Ea ţipă mai tare de data asta, rămase o secundă în echilibru după care, căzu cu faţa-n jos ca o masă inertă de carne.

Malko o ridică de braţe şi o rezemă de stâlp.

— Am s-o duc pe această fată într-un loc unde să poată fi îngrijită, spuse el cu hotărâre.

— Fratele meu, zise americanul, ea este a mea. Am cheltuit cu ea ca s-o îmbrac cel puţin o sută de dolari, aşa că vezi-ţi de treburile tale.

Fata redeschisese ochii şi-l fixa pe Malko tremurând din toate încheieturile, deşi afară erau 36° în ciuda ploii.

Ochii strălucitori ai lui Malko deveniseră verzui. El băgă mâna-n buzunar, scoase un teanc de bancnote şi în momentul în care americanul roşcat deschise gura ca să-l înjure, el i-o astupă cu un teanc enorm de bilete de o mie de kipşi. Apoi, liniştit, luă fata în braţe şi plecă prin ploaie. După câteva secunde, cămaşa şi pantalonul său îi erau lipite de piele. Era o perdea lichidă neîntreruptă, călduţă şi groasă. În braţele lui, laoţiana era uşoară şi caldă. Agăţată cu amândouă mâinile de gâtul lui, ea continua să tremure.

Sub peronul lui *Settah-Palace,* americanul scuipă biletele ca un automat pentru bani defect. Fusese prea uluit ca să mai poată reacţiona.

O faptă bună nu este niciodată izolată. Malko nu parcursese douăzeci de metri când o Toyota, un taxi, frână lângă el, stropindu-l puţin. El o aşează pe bancheta din spate şi se aşează lângă ea, apoi o scuturară puţin.

— Unde locuieşti?

Ea scuturară din cap şi răspunse ceva de neînţeles.

---

5 *Cuvânt de dispreţ pentru asiaticele folosite de americani, echivalent cu „cocotă” (n.a.)*

Şoferul demarase, mergând spre cheiul Fangum şi Mekong. Malko ezită. El avea cu totul altceva de făcut decât s-o culeagă pe această tânără pierdută, dar i se făcuse milă de ea. Ea se lipise de el ca un animal înspăimântat, cu ochii închişi. Machiajul îi cursese lăsându-i dâre negre pe faţă şi nu mai avea nimic din creatura provocatoare care ieşise din *Settah-Palace.* El se decise imediat şi se aplecă spre şofer.

— La *Lane-Xang.*

*
* *

Funcţionarul de la ghişeu nu fu surprins văzându-l pe Malko intrând în compania acestei fete ude leoarcă ce nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani. Ei mai văzuseră şi altele la *Lane-Xang.* Cu cincisprezece zile în urmă, un „consilier militar" american, care luase prea mult la bord, declanşase o şedinţă de tir cu pistolul său colt 45 având ca obiectiv şopârlele care colcăie prin culoarele bătrânului hotel. A fost necesară o săptămână pentru a astupa găurile. Din fericire, doar doi chelneri stagiari fuseseră ucişi. În toate zilele, piloţii *Air America* adunau prin camerele lor puzderie de fete laoţiene. Direcţia se mulţumea să încaseze sistematic cinci sute de kipşi în plus pentru fiecare fată care trecea pe uşa lui *Lane-Xang.*

În ciuda imenselor sale culoare sinistre, a aspectului său jerpelit şi a precarităţii echipamentului său sanitar, *Lane-Xang* era cel mai frumos hotel din Vientiane. De la ferestrele sale se vedeau curgând apele gălbui ale Mekongului şi exista chiar şi o piscină pentru cei care aveau poftă să contracteze holeră sau febră tifoidă.

Malko o duse pe fată până la etajul doi: *Lane-Xang* nu era dotat cu ascensoare.

Abia ajunsă în camera sa, ea se-ntinse în pat cu capul pe pernă. El o scutură, îi vorbi, dar zadarnic. Strecurându-i o mână pe sub bluza neagră, el îi prinse în palmă pielea extraordinar de mătăsoasă a unui sân şi simţi sub degete inima bătându-i regulat. În ciuda ineficienţei instalaţiei de aer condiţionat, ea tremura sub veşmintele ude leoarcă. El încercă s-o dezbrace, în afara bluzei şi a pantalonului negru, ea nu mai purta decât un slip de dantelă neagră. Malko îi admiră corpul perfect, cu sâni proeminenţi şi mici, fesele cambrate şi o piele satinată. Ea nu

avea nicio reacţie. Care ar fi putut fi oare, istoria sa demnă de compătimit? El, la rândul său, se schimbă şi părăsi camera în vârful picioarelor.

Pistolul său extraplat rămăsese în samsonita încuiată. Cu o cămaşă de voal şi un pantalon de pânză, era o problemă delicată să transporţi o armă, chiar şi atât de puţin incomodă ca a lui.

Ploaia încetase. El decise să meargă până la *Happy Bar,* locul de întâlnire al traficanţilor de opiu, conform raportului pe care-l citise în biroul lui David Wise. Mai dispunea de o jumătate de oră până la întâlnirea cu Ralph Amalfi. Ieşind, el fu pe punctul să strivească o broască râioasă dintre cele care mişunau pe peronul lui *Lane-Xang.*

*

* *

În faţa unui cerc de admiratoare, fetiţe laoţiene, un tip înalt cu nasul acvilin arunca săgeţi într-o ţintă prevăzută cu o plută atârnată pe peretele din fund a lui *Happy Bar.* De fiecare dată când atingea centrul, exclamaţii admirative ţâşneau din toate părţile. Pe scaune mari de răchită, erau instalate cupluri care beau şi discutau. Toţi păreau să se cunoască: erau piloţi ai *Air America.* Câteva fete stăteau singure la bar sau în faţa stabilimentului.

Pentru a-şi mai ridica moralul, Malko încercă cu ochii închişi să se convingă că ginul său tonic era o votcă bine îngheţată.

Care dintre aceşti piloţi oare, transporta opiu? Începu să-i examineze pe rând. Toţi aveau un aer de familie, dur şi indiferent. Erau mercenari grăbiţi să-şi încheie contractele pentru a pleca. Serviciul lor nu era uşor. În fiecare zi, trebuiau să aterizeze în spatele liniilor Pathet-Laos cu avioane mici Pilatus monomotoare pe terenuri nesigure, să aducă muniţii, orez, materiale, în medie treizeci de aterizări pe zi.

Din când în când, câte o mitralieră ascunsă în jungla impenetrabilă, transforma avionul într-o vâlvătaie. Lângă Malko, un pilot se străduia să explice prietenului său că după calculele sale, la fiecare aterizare ei îşi riscau viaţa pentru cincisprezece dolari, aşa că nu era de mirare că preferau să transporte opiu sau heroină. Malko puse pe tejghea o hârtie de 1000 de kipşi şi ieşi abandonându-şi ginul tonic fără să verse nicio lacrimă.

*

* *

Enormul bulevard Lane-Xang era pustiu, cu excepţia câtorva tricicluri. Champs-Elysee-ul din Vientiane, bulevardul Lane-Xang avea câteva imobile moderne deja jerpelite, buticuri din tablă ondulată, un număr impresionant de clădiri oficiale. În faţa lui Malko, chiar Ministerul Justiţiei, vopsit în verde şi alb îşi arăta formele sale chinuite. Staţia de benzină indicată de Ralph Amalfi era singura din Vientiane, deschisă noaptea, împreună cu cea de la Trei Elefanţi de pe drumul Vat-Tai. Americanul însă, nu era acolo. Malko privi în jurul său. În cea mai mare parte, buticurile erau deja închise. Pe cealaltă parte a străzii, la o distanţă de vreo cincizeci de metri, el zări o maşină care semăna cu un Pontiac verde. Imediat traversă.

Era chiar un Pontiac verde, dar nimeni nu era înăuntru. Maşina era parcată chiar în faţa unei pieţe enorme în aer liber ale cărei tarabe goale se profilau ca siluete fantomatice în întuneric.

Părea puţin probabil ca Ralph Amalfi să fie în acest loc pustiu, dar chiar în faţa Pontiacului se deschidea un fel de cărare între două buticuri închise, perpendiculară pe stradă.

Malko se apropie. Datorită clarului de lună, se putea vedea un pic mai bine. Cărăruia strâmtă dădea într-un spaţiu mai luminat unde se puteau distinge lumina gălbuie a câtorva lămpi de petrol. Malko îşi făcu curaj şi înaintă. O duhoare îngrozitoare era cât pe ce să-l facă să se retragă. El înţelese repede cauza. În spatele clădirilor care mărgineau bulevardul Lane-Xang se întindea un bidonville construit pe piloni, ridicat deasupra unor bălţi de apă clocită.

Piciorul său călcă pe o planşă. El deosebi un fel de pasarelă şerpuind printre case, făcută din scânduri aruncate peste cloaca de nedescris unde pluteau resturi pe care era mai bine să nu cauţi să le identifici.

Acest drum şerpuia prin această mini-Veneţie de coşmar, în mijlocul caselor înalte de lemn aproape toate ermetic închise.

Laoţienii se culcau devreme.

Malko înaintă în labirintul urât mirositor, apoi se întoarse. Bulevardul Lane-Xang ar fi putut fi la distanţă de mii de kilometri. El decise să se-ndrepte spre o lumină vagă care se

distingea un pic mai departe. Deodată o scândură se îndoi sub piciorul lui. Nu avu decât timpul să se agaţe de stâlpul unei case pe piloni pentru a nu cădea în baltă. Scârbit de dezgust, el rămase nemişcat. Un şuşotit îl făcu să-ntoarcă capul.

— Kho?

El nu răspunse, căutând să străpungă întunericul cu vederea. Deodată un obiect dur i se-nfipse în şale şi o voce groasă îi ordonă:

— Pune mâinile pe cap şi nu te mişca, pui de căţea.

Accentul era indiscutabil american. El trecuse prin faţa necunoscutului care stătea lipit de veranda unei case, fără să-l observe. O mână expertă îl percheziţionă rapid, stăruind mai mult între picioare, pipăindu-i pulpele şi fundul. Se vedea că era un profesionist. Presiunea a ceea ce părea a fi o armă nu scădea. Cu o singură mână, străinul îl făcu să se întoarcă.

Lumina unei lanterne îi lumină faţa câteva secunde. Imediat, văzându-l că are de-a face cu un alb, necunoscutul îl lăsă.

— Ce faceţi aici? întrebă o voce circumspectă.

— Dumneavoastră sunteţi probabil Ralph Amalfi, spuse şoptit Malko.

Stupoarea celuilalt fu atât de mare, încât liniştea se prelungi câteva secunde.

— Sunt într-adevăr Ralph Amalfi, confirmă în sfârşit vocea groasă, dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Noi aveam întâlnire la staţia de benzină, spuse Malko, dar cum aţi întârziat m-am hotărât să mă plimb puţin.

— Aveţi documente?

Malko scoase din buzunarul pantalonului său scrisoarea lui David Wise către Ralph Amalfi şi o întinse americanului. Acesta o parcurse la lumina lanternei, apoi i-o înapoie lui Malko.

— Deci, dumneavoastră sunteţi afurisitul de anchetator al „Companiei”?

— Eu sunt, zise Malko.

Celălalt nu părea deosebit de primitor.

— Şi vă gândiţi într-adevăr să intraţi în problemă?

— Pentru asta am venit aici.

Un înger îndopat cu heroină îi trecu prin faţa ochilor, apoi Ralph Amalfi oftă.

— Aţi face mai bine să nu băgaţi în seamă pe nimeni.

El îşi păstrase lanterna în mână. Malko îl văzu ducând de la

cingătoare la un etui agăţat de pulpa sa dreaptă un mic Colt 38 Cobra.

— Aştept un tip, spuse el. Credeam că este el. Văd că întârzie. Dacă nu vine în cinci minute, vom merge un pic mai departe într-un local unde se fumează opiu. Acolo este unul din informatorii mei.

Malko îl urmă pe o verandă pustie care domina scândurile de pe potecă. Cei doi oameni se agăţară de balustradă, invizibili sub streaşină. În afara câtorva clipoceli, nu se percepea niciun zgomot în bidonvilul lacustru.

După câteva clipe Amalfi şopti:

— Ştiţi ce mi-a făcut nenorocitul de ambasador! Eu am venit aici acum nouă luni. Mă gândeam să lucrez liniştit câteva săptămâni înainte să se ştie cine sunt. Eu aveam titlul de consilier al ambasadei. Ei bine, acest prost de ambasador a dat un cocktail pentru a prezenta în tot Vientiane pe noul agent al Narcotic Bureau! Jumătate din mâinile pe care le strângeam în ziua aceea, duhneau a opiu. Dumneavoastră trebuie să vă gândiţi că toţi aceşti murdari sunt amestecaţi. Vientiane înseamnă opiu pe Mekong. Vicepreşedintele Adunării Naţionale a fost prins acum şase luni cu patruzeci de kilograme de heroină şi a fost reales triumfal. De la sfârşitul anului 1971, cultura, vânzarea şi transportul opiului sunt interzise. S-a decretat chiar închiderea localurilor unde se fumează opiu şi doar în jurul biroului meu sunt douăzeci într-un perimetru de cinci sute de metri!

Se opri din cauza unui clipocit suspect, dar nu era decât un şoarece.

Malko era intrigat de vehemenţa americanului.

— Dar ambasadorul SUA nu este un traficant de heroină, de ce a acţionat aşa?

Ralph Amalfi oftă zgomotos.

— Un oarecare Cy Villard i-a sugerat, deoarece mâna dreaptă a Domnului, nu ştie ce face stânga. Dumneavoastră şi mie ne spun că Preşedintele nu mai vrea trafic de heroină sau de opiu. Tipii din C.I.A. duc însă războiul lor. Ei nu vor să piardă controlul în Laos. Pentru asta au nevoie de meoşi, iar meoşii înseamnă opiu. La Vientiane C.I.A. este cea care comandă, chiar şi ambasadorului, iar C.I.A. este Cy Villard.

El concluzionă cu amărăciune:

— Altfel spus, eu am mâinile legate şi nu pot face nimic contra tipilor de la C.I.A. Ei sunt intangibili, din raţiuni de stat. Laoţienii, de asemenea sunt de neatins, pentru că ei ne susţin. Singurii pe care mă lasă să-i ating, sunt săracii tipi care fumează câte o pipă de reziduri proaste pentru cincizeci de kipşi. De altfel; până acum nu am avut niciodată probe, ci doar aere de tuburi sparte şi îmi spun că, chiar dacă aş găsi ceva ce aş putea să fac?

— Dacă reuşiţi să adunaţi probe contra cuiva din C.I.A. oricare ar fi poziţia lui, spuse Malko, voi veghea ca afacerea să nu fie îngropată.

Ralph Amalfi se gândi la acest răspuns câteva secunde.

— Mi s-a spus deja asta şi dumneavoastră faceţi de asemenea parte din Companie.

— Eu am venit aici din ordinul personal al Preşedintelui. Eu nu depind decât de el. Am, într-un anumit fel, statutul asemănător cu cel al lui Harry Kissinger, adăugă el surâzând în întuneric.

— Bine, vom vedea, zise Amalfi. Probabil omul meu a trecut prin altă parte. Să mergem să-l căutăm.

Scândurile trosniră sub greutatea americanului. Malko îl urmă îndeaproape.

Poteca îngustă de scânduri şerpuia interminabil înfundându-se în inima bidonvilului. Două sute de metri mai departe, ei ajunseră în dreptul unei case de lemn care semăna cu toate celelalte, dar o lumină gălbuie se strecura prin scândurile îndepărtate.

Un şoarece fugi într-o jerbă de stropi vâscoşi. Lui Malko i se făcu pielea de găină. El nu putea suferi şoarecii de când cu treaba din Mexic.

Ei dădură ocol casei. Faţa lor ajungea la nivelul planşeului. Dinăuntru, răzbăteau voci, zgomote indiscrete neclare. Ralph Amalfi îi arătă lui Malko o crăpătură în scânduri. Malko îşi fixă privirea acolo. Câteva lumânări luminau un interior mizerabil. Aşezaţi pe pământ pe jurnale vechi, o jumătate de duzină de laoţieni îndeplineau un ceremonial straniu. Aşezaţi în formă de cerc în jurul unei lămpi cu petrol, ei aspirau fum printr-un pai lung.

Acest fum provenea din casolete mici din metal alb, în care fumătorii aruncau mereu buline roşietice şi care erau agăţate în jurul lămpii. Apoi ei aruncau bucăţi de hârtie sub casolete pentru

a le consuma. Apoi aspirau cu lăcomie fumul prin pai pentru a nu pierde nicio picătură.

Toţi aveau aceeaşi expresie de lăcomie şi privirea inexpresivă. Slăbiciunea lor era îngrozitoare. Li se vedeau oasele prin piele. Pe măsură ce fumau ei scoteau de la centură bancnote mototolite pe care le dădeau patronului. Cei care nu fumau, îşi legănau capul în mod automat, intraţi în a doua stare. Ralph Amalfi se aplecă spre urechea lui Malko. Acesta era intrigat.

— Ce-i asta?

— Cea mai mare murdărie scornită de diavol: îi spune *khai.* Din heroină prost rafinată, amestecată cu aspirină şi din otravă de şoareci. Asta te lichidează în şase luni. Ajunge să fumezi de trei ori şi devii dependent. Un alb, un austriac a încercat. A rezistat trei luni, după care s-a sinucis aruncându-se în Mekong. Oamenii aceştia, aproape că şi-au încheiat socotelile pe pământ.

— De ce *khai?* întrebă Malko.

— Asta vrea să însemne cocoş în laoţiană. Dumneavoastră i-aţi văzut pe tipi fumând? Ei clatină din cap ca şi cocoşii.

Se îndepărtară puţin de fumătorie. Malko era impresionat de aspectul fumătorilor.

— Laoţienii nu întreprind nimic?

Ralph Amalfi făcu un gest de neputinţă.

— Desigur, *khai* îi sperie, dar localurile de fumat renasc fără-ncetare.

Scândurile trosniră. Cei doi tăcură. Cineva cobora treptele spre fumătorie. Ralph Amalfi îi şopti lui Malko:

— Îndepărtaţi-vă.

Malko se îndepărtă câţiva paşi înghiţit de întuneric. Apăru o siluetă cocârjată, care se deplasa cu uşurinţa unei fantome. Ralph Amalfi şuieră uşor. Omul se opri în echilibru pe o scânduri, apoi, uşor se întoarse şi se apropie de american. Acesta îşi îndreptă bustul câteva secunde. Deranjat de un stâlp al verandei, Malko nu-i putu distinge faţa. El abia avu timp să vadă ceva neaşteptat: chipul lui Cristos răstignit pe cruce era tatuat pe bustul scheletic! Picioarele îi ajungeau până deasupra buricului. Omul nu purta cămaşă. Avu loc o convorbire şuşotită, destul de lungă şi apoi se auzi un foşnet de bilete trecând dintr-o mână în alta.

Încet, ca tras de o aţă invizibilă, omul se întoarse spre local.

Ralph Amalfi veni spre Malko.

— Veniţi, şopti el din mers.

În linişte, ei se îndepărtară în labirint. Doar când ajunseră pe bulevardul Lane-Xang, americanul începu să vorbească din nou.

— Este incredibil, spuse el. Ne-a auzit vorbind din interior! Aceşti tipi sunt ca pisicile.

— Era Kho?

— Da, răspunse Amalfi laconic.

El se ferise să-l lase pe Malko să asiste la convorbirea cu informatorul lui.

La lumina felinarelor, el văzu în fine, trăsăturile lui Ralph Amalfi. Americanul avea ochi albaştri proeminenţi, un maxilar mare de carnivor şi nasul coroiat. Părul tăiat foarte scurt, îi dădea un aspect foarte milităros.

— Dumneavoastră aţi auzit ceva important? întrebă Malko.

Americanul părea în acelaşi timp excitat şi bănuitor.

— Sper, zise el. De astă dată, dacă ceea ce mi-a spus acest individ este adevărat, voi avea în fine proba că C.I.A. participă efectiv la traficul cu droguri.

— Cum?

— Nu pot încă să vă spun.

El era deja cu mâna pe mânerul portierei maşinii. Malko insistă:

— Am venit aici ca să vă ajut. Trebuie să aveţi încredere în mine.

Ralph Amalfi ezită câteva secunde.

— Foarte bine, zise el în sfârşit. Trebuie să mă duc într-un loc mâine seară să văd. Veniţi cu mine. Acolo nu putem merge decât pe Mekong. Locul acela se numeşte Vat Tamp Ha. Sunt trei ore de mers cu jonca, dacă asta nu vă sperie. În fond dacă Kho a spus adevărul, voi fi fericit de prezenţa dumneavoastră. Doi martori valorează mai mult decât unul singur.

— Sunteţi sigur de informatorul dumneavoastră?

Americanul ridică din umeri.

— La fel de sigur cum poţi fi de un tip care este gata s-o taie pe mama sa în bucăţi pentru două pipe de opiu.

Malko privea marele bulevard. Cum era să bănuieşti prezenţa oribilului bidonvil la câţiva metri depărtare? Asta era Asia.

— Mâine, zise Amalfi, vă voi aştepta la ora şase. O luaţi pe drumul spre Vat-Tai, ca şi cum aţi merge spre aeroport. La staţia

Caltex de la Trei Elefanţi o luaţi la stânga pe un drumeag mic care merge de-a lungul unei pagode şi mergeţi pe el până la Mekong. Acolo este un debarcader şi mă veţi găsi acolo. Luaţi o armă.

Acestea fiind spuse, ei îi întinse lui Malko o mână şi-i strivi falangele, după care se urcă în Pontiac. Malko privi stopurile roşii dispărând la colţul străzii San Sen Thai.

El o luă pe jos spre *Lane-Xang.* Vientiane era atât de mic încât puteai parcurge pe jos tot centrul. El era totuşi singurul pieton. Deşi interdicţia de circulaţie nu începea decât de la ora unu, laoţienii nu întârziau pe străzi. Chiar înainte de a ajunge la capătul străzii, el zări la stânga, într-un mic parc părăginit, o baracă din lemn cu acoperişul din tablă ondulată. Pe fronton era scris cu litere pe jumătate şterse „Consiliul Regelui”. Regele însă nu părăsea Luang-Prabang şi bastimentul cădea în ruină.

*

* *

Tânăra laoţiană dormea, întinsă pe spate. Ea oprise aerul condiţionat, aşa că o căldură umedă invadase camera. Fata trebuie să fi fost foarte tânără judecând după faptul că proeminenţa sexului ei abia dacă era acoperită. Ce nebunie s-o culeagă...

Repuse în funcţiune instalaţia de aer condiţionat şi se dezbrăcă, apoi se întinse în pat cu grijă să nu-şi deranjeze „vizitatoarea”.

Lui Malko nu-i era somn. Insinuările lui Ralph Amalfi i se învârteau în cap, asociindu-se cu raportul secret al lui David Wise. În acest război putred, orice ar fi posibil. Un general din Armata Aerului SUA, bombardase Vietnamul de Nord timp de şase luni, de capul lui, ducând micul său război personal, cu riscul de a declanşa al treilea război mondial.

Un zgomot ciudat se auzi deodată în cameră, făcându-l să tresară pe Malko.

„To-kay, To-kay”.

El surâse în întuneric. Nu era decât un „to-kay”, o specie de şopârlă tropicală, absolut inofensivă, dar strigătul o făcuse să tresară pe mica laoţiană. Simţind corpul lui Malko, ea se încolăci în jurul lui. Pielea ei era arzătoare. Automat, el o strânse în braţe.

Malko simţi deodată o agitaţie a coapselor lipite de el în abandonul somnului, ceea ce-i declanşă o reacţie imediată şi extrem de virilă. El se gândi la Alexandra a cărei fantasmă o revăzu o dată mai mult. În ochii bănuitori ai cărnoasei sale logodnice, toate asiaticele erau monştrii de lubricitate. Laoţiana sforăi uşor. Contactul cu Malko păru s-o electrizeze brusc. Ea îşi lipi bazinul de el aproape cu violenţă. Când îi strânse talia în braţe îi fu frică să nu o strivească de subţire ce era. Ea murmură:

— William...

Deodată ea păru aspirată de partea de jos a patului. Fără să deschidă ochii, ca o somnambulă, ea puse stăpânire pe el. Era o blăniţă fierbinte şi moale. În mod laş, el o lăsă să facă ce voia, deşi nu se numea William. Mângâierea ei era atât de abilă, încât îl aduse repede la momentul final. El avu impresia că ea o s-adoarmă din nou astfel aşezată cu capul pe abdomenul lui, mică Tanagră fericită în supunerea sa. El îi mângâie spatele fără nicio reacţie din partea ei.

Discret „to-kai-ul” îşi terminase serenada, dar în mica grădină a lui *Lane-Xang* începea concertul broaştelor râioase.

*
* *

Malko deschise ochii şi întâlni privirea a doi ochi negrii, candizi şi dulci. Laoţiana stătea în picioare lângă pat, îmbrăcată, coafată, machiată.

Ea surâse văzându-l treaz.

— Vă cer iertare, spuse ea într-o excelentă engleză. M-am purtat foarte urât ieri seară.

Umilinţa ei era atât de mare, încât el se-ntreba dacă ea-şi mai amintea de aventura lor din timpul nopţii.

— Dumneavoastră eraţi bolnavă, zise Malko, aşa că m-am gândit că-i mai bine să vă aduc aici.

O licărire de amărăciune îi trecu prin ochii negri. Spontan, ea veni şi se aşeză lângă Malko.

— Într-adevăr de asta m-aţi adus? întrebă ea.

Malko simţi că roşeşte. Ea probabil că-i ghicise gândurile, căci un surâs sprinţar îi lumină faţa triunghiulară.

— Eu nu dormeam cu adevărat şi mi-am dat seama repede că nu sunteţi William.

Ei rămaseră tăcuţi un moment. Malko era perplex:

— Aţi băut ieri seară?

Ea scutură din cap.

— Nu. Eu am fumat *khai* şi din această cauză William s-a supărat.

— *Khai!*

El se gândi la epavele văzute în localul de fumat opiu. El nu şi-o putea imagina pe această fată tânără şi graţioasă, pe punctul de a se înjosi, de a se distruge cu acest oribil drog.

Laoţiana surâse contrariată:

— Eu ştiu că este rău, dar sunt atât de tristă încât nu vreau să mă mai gândesc.

— De ce?

Ea oftă şi coborî capul:

— Eu mă numesc Ubol. Acum şase luni am venit din satul meu din Thailanda, să trăiesc cu sora mea care are o casă mică aici. Voiam să găsesc de lucru. Am terminat ca animatoare la *Settah-Palace.* Acolo l-am întâlnit pe William. La-nceput a fost foarte drăguţ, aşa că am plecat să trăiesc cu el. El are o casă frumoasă pe drumul That Luang. Eu nu cunoscusem asta. El mi-a cumpărat haine, o motocicletă Yamaha şi mai ales, mi-a promis că mă va lua cu el când va părăsi Vientiane. Acum o săptămână însă, m-a bătut pentru că i-am spus că părinţii mei urmează să vină la Vientiane să stea la el din cauza sezonului ploios. Aici aşa se obişnuieşte. Trebuie ajutată familia. William mi-a spus că-i va dă afara. Dacă el face asta, îmi voi pierde reputaţia de tot, căci vor vedea că el nu mă iubeşte, aşa că am început să fumez *khai,* pentru ca să nu mă mai gândesc.

Ea tăcu şi ochii i se umplură de lacrimi. Malko îşi ascundea emoţia. Numai în Asia întâlneşti acest gen de sentimente.

— Câţi ani ai Ubol?

— Şaisprezece ani.

— Costă scump să închiriezi o casă?

Ea-şi încrucişă mâinile fine:

— Oh da, foarte scump. Cel puţin douăzeci de mii de kipşi pentru o lună.

Malko îşi reţinu un surâs. Douăzeci de mii de kipşi făceau exact douăzeci şi cinci de dolari, adică preţul unei camere de hotel la Bangkok. El băgă mâna în buzunarul pantalonului de unde scoase un teanc de kipşi pe care i-l întinse lui Ubol.

— Veţi închiria o casă pentru familia dumneavoastră, Ubol. Le veţi spune că va fi mai bine decât la William, dar că el este cel care le-a oferit-o.

Tânăra *Thai* contempla bancnotele ca pe statuia unui Budha, fără să-ndrăznească să le ia.

— Dumneavoastră nu glumiţi? întrebă ea aproape cu durere în glas.

Malko îi puse bancnotele în mână.

— Nu.

Brusc, ea se aruncă de gâtul lui, strângându-se de el şi îmbrăţişându-l cu toată puterea.

— Oh, cât de bun sunteţi! Am să caut casa. Veţi veni s-o vedeţi?

Ea fixa ochii strălucitori ai lui Malko cu o insistentă blândeţe.

El ridică mâna dreaptă:

— Jur!

Începea şi el să-nţeleagă de ce, din când în când, cei din trupele Pathet Laos tăiau câte un american în bucăţele. Ei nu erau chiar atât de nedrepţi.

Capitolul IV

Aversa evoca mai mult cataractele lui Zambezi decât o burniţă normandă. Trombe de apă din norii groşi în formă de ciupercă atomică înaintând alene spre Vientiane, ascundeau panglica lată gălbuie a Mekongului. Sezonul ploios începea în devans.

La ieşirea din *Lane-Xang,* Malko stătea ca pe ghimpi. Pentru a zecea oară, el se-ntoarse spre laoţianul puhav de la recepţie.

— Ce se aude cu taxiul?

Funcţionarul răspunse cu un gest de neputinţă. Afară, pe cheiul Fangum transformat în mlaştină, un groom cu picioarele desculţe, adăpostit sub o umbrelă imensă, aştepta cu stoicism apariţia unui taxi, cu aceeaşi şansă ca aceea de a vedea un elefant alb. Malko se uită la ceas. Era ora şase fără cinci. El aştepta deja de douăzeci de minute. Cataractele se dublau. Tot ceea ce rula sau se mişca în Vientiane se adăpostise. El era în

culmea furiei. Risca să piardă întâlnirea cu Ralph Amalfi. Era stupid.

Nu-i rămânea decât un singur lucru: să plece prin aversă. Sub privirea mirată a groomului cu umbrelă, el se lansă cu curaj. Avu impresia că intră în cadă. Bluza şi pantalonul i se lipiră instantaneu de piele, desenându-i forma pistoletului extraplat agăţat la centură. Bine că n-avea cine să-l vadă. Aproape fugind, el trecu pe lângă Vat-Chanch care părea că se macină sub ploaie. Un bonz, ghemuit sub o streaşină de tablă ondulată, îl contemplă cu stupoare. Nu apărea niciun triciclu. El mergea în apă până la glezne şi ploaia părea că nu se va opri niciodată. Temperatura însă nu scăzuse cu niciun grad. Malko fu cuprins de îndoială. Oare pe un astfel de timp, Ralph Amalfi s-o fi dus la întâlnire? Şanţurile de apă îi întunecau vederea. Părea singura fiinţă vie din Vientiane.

El încercă să fugă, dar noroiul era prea alunecos şi era cât pe ce să cadă.

Cheiul Fangum părea interminabil. Simţindu-se incomodat, Malko dădu bluza jos şi o luă în mână. Cel puţin ploaia, alunecându-i pe bustul gol, nu-i mai pricinuia o senzaţie neplăcută. Mai avea mai mult de un kilometru de parcurs.

*

* *

Trei jonci mari goale se balansau sub trombele de apă. Malko scrută debarcaderul descurajat. Nici urmă de Ralph Amalfi. Drumul care ducea spre Mekong plecând din faţa staţiei Caltex de la Trei Elefanţi, era totuşi bine ales.

El văzu câţiva laoţieni adăpostiţi sub o streaşină, ghemuiţi pe călcâie. Locul servea ţăranilor din Thailanda de pe malul opus să vină cu produsele lor la piaţa din Vientiane.

Laoţienii îl priviră pe acest alb ud până la piele cu o curiozitate ironică şi binevoitoare.

— Caut un prieten, zise Malko, un străin cu care trebuia să plec cu jonca.

El vorbise în limba engleză. Repetă în franceză. Deşi vorbea o duzină de limbi datorită excelentei sale memorii, ei nu-şi adăugase şi laoţiana la panoplie. Unul dintre oamenii ghemuiţi îşi arătă dinţii de aur şi zise cu un enorm surâs blajin:

— Plecat, zise el cu un gest larg, spre Mekong. Demult plecat.

Era şapte fără zece. Întârziase cu patruzeci de minute. Îi era ruşine de întârzierea lui. Americanul înfruntase cu curaj ploaia tropicală. Malko întinse braţul spre una din joncile ancorate.

— Eu de asemenea vreau să plec.

Laoţianul dădu din cap.

— Nu-i posibil.

Laoţienii sunt oameni adorabili, dar nimeni nu a reuşit încă să-i convingă că activitatea este pentru fiinţa umană mai bună decât repaosul, mai ales în timpul musonului. Malko insistă. Interlocutorul lui căzu într-o stare de totală apatie fixând Mekongul cu o expresie vioaie ca a unui rumegător. Un zgomot de motor îl făcu să-ntoarcă capul: un taxi hurducăind prin noroi.

Din el se dădu jos o familie thailandeză care fugi spre debarcader, cu coşuri mari goale. Malko se postă în faţa lui, înainte ca el să demareze.

— La *Lane-Xang.*

Şoferul privi dezgustat spre hainele ude. El semăna cu un hippy şi laoţienii nu-i înţelegeau pe hippy. De ce străinii care erau prin definiţie oameni foarte bogaţi, se amuzau să trăiască ca ei?

Malko era muncit de gânduri negre hurducăit de maşină. Ca prin minune, când ajunse pe peronul lui *Lane-Xang,* ploaia se opri. În momentul în care lua cheia, auzi în spatele său o voce timidă şi se-ntoarse. Ubol, cu o expresie la fel de veselă, îmbrăcată într-un compleu negru, îl privea ţinând în mână o umbrelă mai mare decât ea.

— Vă deranjez cumva?

Malko găsi puterea să surâdă.

— Nu, dar voiam să mă schimb. M-am cam udat.

Era un fel de-a zice. În jurul său era o mare baltă.

— Vin cu dumneavoastră.

Ea merse în urma lui sub privirea indiferentă a recepţionerei chineze. Ajunşi în cameră, ea se duse la baie de unde reveni cu un prosop mare.

— Lăsaţi-mă să vă ajut!

Ea părea atât de dornică să fie utilă încât el ascultă. Cu o dexteritate magică, ea-l dezbrăcă de veşmintele care mai rămăseseră pe el şi începu să-l maseze cu o blândeţe viguroasă. Malko se simţi ca un cal ţinut în frâu.

Uscat, creierul său reîncepu să lucreze. Ghemuită în faţa lui,

Ubol îi ştergea unul câte unul degetele de la picioare. Prin decolteul bluzei i se vedeau sânii mici. Ea ridică capul.

— Am venit să vă caut pentru a vă arăta casa pe care am închiriat-o. Este foarte frumoasă. Familia mea o să fie mulţumită.

Lui Malko îi veni o idee.

— Ştiţi unde se află „Vat Tamp Ha”? întrebă el.

O surpriză naivă apăru pe faţa lui Ubol.

— Dumneavoastră cunoaşteţi Templul Cascadei din Pădure?

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Este atât de cunoscut?

— O, da!

Ubol părea încântată să fi găsit un subiect de conversaţie.

— Este o mică comunitate de bonzi, explică ea. Este unul care poate ghici dinainte numerele care vor ieşi câştigătoare la loterie. Eu am fost o dată să-l consult, dar probabil că nu m-am rugat destul, deoarece nu mi-a destăinuit numărul cel bun. Din contră, el mi-a încasat cinci kipşi pentru nimic.

Malko îşi spuse că dacă în Europa s-ar găsi a treia parte dintre câştigători în mănăstiri, frecvenţa la biserici s-ar ameliora considerabil.

— Aş vrea să merg la Vat Tamp Ha, zise Malko. Ai putea să mă însoţeşti?

Ubol se ridică cu prosopul în mână.

— Când?

— Acum.

— Acum?

Ea-l fixă pe Malko, depăşită.

— Dar e prea departe. În curând se face seară. Îi vom găsi pe bonzi dormind. Ei se culcă devreme.

— Eu nu vreau să-i văd pe bonzi. Eu trebuia să merg acolo cu un prieten şi el a plecat fără să m-aştepte, pentru că am întârziat. Pentru mine este foarte important.

— Eu vreau din toată inima să vă ajut, dar este foarte primejdios.

— Dacă-i aşa, nu vreau să vă pun în pericol, dar ar trebui să mă ajutaţi să găsesc pe cineva să mă-nsoţească acolo. Voi plăti bine.

— O, dar nu este primejdios pentru mine, spuse Ubol cu vioiciune, ci pentru dumneavoastră. Templul se găseşte în zona „Pathet”. Câteodată ei îi arestează pe străini şi îi omoară.

Malko se gândi la Derek Wise, din care nu se găsise decât capul.

— Asta nu face nimic, Ubol. Eu trebuie să merg acolo.

Tânăra laoţiană deschise gura ca să pună o întrebare dar renunţă. Malko îşi puse un pantalon uscat, ghete şi o cămaşă, apoi recuperă pistolul extraplat care era înfăşurat în bluza udă. Ubol nu-şi manifestă surpriza văzând arma, ci dimpotrivă.

— Pot să-l iau la mine în sac, propuse ea.

— Nu vă este frică?

Ea dădu din cap.

— Toată lumea are arme aici. Suntem doar în război. William avea un revolver mult mai mare.

Pe moment, Malko mai adăugă trei încărcătoare în sac.

*

* *

Zgomotul produs de motorul diesel era asurzitor. Jonca mare înainta anevoios mergând în contra curentului pe Mekong, strecurându-se printre bancurile de nisip. Noaptea se lăsase rapid, la fel ca în fiecare zi în ţările tropicale.

Ei se-ntâlniseră cu câteva ambarcaţiuni, dar acum nu se mai distingea nimic. Pregătirile se prelungiseră foarte mult. Fără insistenţa lui Ubol care se arătase o redutabilă cotoroanţă, nu ar fi reuşit să plece. Resentimentul laoţienilor pentru a naviga noaptea, părea de netrecut. Pentru fabuloasa sumă de douăzeci de mii de kipşi[6], Ubol convinse în sfârşit un „echipaj”.

Ghemuită în fundul joncii, Ubol moţăia, cu capul sprijinit de coapsele lui Malko. El îşi făcuse de bine de rău un loc printre sacii de orez. În spate, cei doi laoţieni erau muţi ca nişte peşti. Un puşti dormea lângă motor în ciuda vacarmului. Abia se distingeau cele două maluri acoperite de jungla impenetrabilă. În anumite locuri Mekongul avea cinci sute de metri lăţime, dar moartea putea veni în orice moment de pe malul laoţian. Felinarul galben al joncii era un reper suficient pentru mitraliorii Pathet-Laos. Un avion îi survolă la foarte mică înălţime mergând în acelaşi sens cu ei. Era probabil un echipaj de paraşutişti al *Air America.* C.I.A. îşi ducea de aproape un sfert de secol războiul său obscur, crud şi încăpăţânat în pădurile impenetrabile din nord.

---

6 *În jur de douăzeci de franci (n.a.)*

Copleşit de zgomotul motorului, Malko aţipi. Avea două ore de întârziere faţă de american. Datorită lui Ubol, el auzise că agentul lui Narcotic Bureau plecase singur cu o joncă asemănătoare celei cu care plecaseră ei. Ubol îl trezi pe Malko şi-i întinse un mic pachet învelit într-o foaie de bananier.

— Trebuie să mâncăm.

El desfăcu pachetul. Era carne crudă, tocată şi umplută cu ardei mici roşii. El sfărâmă unul între dinţi. Era foc de iute. Fără educaţia sa aleasă, l-ar fi scuipat imediat. Această iuţeală mai tăia un pic din gustul cărnii. Ubol îşi mesteca cina în linişte. Ea avea probabil esofagul din fier forjat.

*
* *

Malko se deşteptă tresărind: Era scuturat cu blândeţe. El deschise ochii, şi-şi dădu seama că adormise de-a binelea. Laoţienii etiraseră fitilul lămpii. Ubol se aplecase asupra sa.

Faţa sa triunghiulară era foarte aproape de a lui şi îi spuse cu o mină foarte serioasă:

— Am ajuns.

Jonca era oprită în faţa unui taluz ierbos înalt. Cerul era senin şi lumina lunii permitea o oarecare vizibilitate. Câteva lumini străluceau pe malul thailandez, dar pe cel laoţian era un întuneric absolut. Malko o urmă pe Ubol afară din joncă. Ei escaladară taluzul atingând o mică platformă. În penumbră străluceau forme enorme argintate.

Intrigat, Malko se apropie şi văzu că erau statui gigantice ale lui Budha din lemn, imitaţii grosiere ale anticei opere de artă. Ajunseseră la Vat Tamp Ha. Nu era nicio urmă a lui Ralph Amalfi.

— Unde este jonca prietenului meu? întrebă Malko.

Ubol nu răspunse, ca şi când ea i-ar fi ascuns ceva. Malko scrută întunericul din jurul lui şi îşi spuse că era nebun de legat. Ei erau la o sută de kilometri de Vientiane, în plină zonă de insecuritate şi nimeni nu ştia unde se află el.

— Jonca a plecat, zise deodată Ubol. Ei nu voiau să petreacă noaptea aici.

— Unde este prietenul meu?

— Nu ştiu.

— Trebuie să-l găsim.

Pentru ce Kho, informatorul lui Ralph Amalfi, îi stabilise

întâlnire în acest colţ îndepărtat? Agentul lui Narcotic Bureau nu s-ar fi lăsat atras în această zonă primejdioasă fără un motiv serios.

Ei urcară pe o scară mică tăiată în rocă. Deasupra era un teren plat, cu câteva case pe piloni care înconjurau un imens Budha aşezat, adăpostit sub un acoperiş de tablă.

Totul părea adormit.

Urmat de Ubol, Malko parcurse curtea mănăstirii, fără să vadă pe nimeni. Bonzii dormeau. Un zgomot uşor le atrase atenţia. El se apropie de una din case. O cucuvea mică atârna cu capul în jos, de capătul unui fir de-a lungul peretelui, zbătându-se slab. Ubol, ca o bună asiatică, privi pasărea indiferentă.

— Eu credeam că bonzii respectă viaţa sub toate formele ei, remarcă Malko.

— Ei nu o omoară, spuse calmă Ubol. Ei aşteaptă ca ea să moară. La fel se-ntâmplă şi cu peştele. Ei se mulţumesc doar să-l scoată din apă. Nu este vina lor dacă el moare după aceea.

Aceasta era ceea ce se numea o interpretare largi a legii.

— Trebuie să trezesc un bonz, zise Malko. Trebuie să ştiu unde se află prietenul meu.

Ubol escaladă treptele unei case. Un bonz dormea sub cerul liber în veşmântul său portocaliu. Malko auzi o conversaţie purtată în şoaptă. Bonzul era vizibil mirat să primească o vizită atât de târzie. Ubol coborî.

— El nu ştie nimic, spuse ea. A meditat toată ziua în interiorul casei sale.

Ralph Amalfi putea fi oriunde, poate chiar dormea într-una din casele mănăstirii. Nu mai era nimic de făcut până a doua zi dimineaţă.

— Să mergem să ne culcăm la Vientiane, zise Malko. Ne vom întoarce mâine foarte devreme.

Ei coborâră din nou spre Mekong, ajungând la platforma cu statuile argintate. Malko rămase imobilizat. În dreptul în care lăsaseră jonca, nu mai era nimic. El înjură printre dinţi. Barcagii se lăsaseră antrenaţi de curent şi nu porniră motorul. Făcuse imprudenţa să le dea banii în avans. Ubol îl trase de braţ.

— Există o casă pentru vizitatori, spuse ea. Putem să ne culcăm acolo.

Cum Malko nu vedea altă soluţie, urcară din nou la mănăstire. Ubol găsi uşor casa. La exterior se găseau mai multe ulcioare cu

apă şi mai multe rogojini, aşezate sub o verandă. Ubol luă o bilă de lemn ca pernă şi-l forţă pe Malko să se-ntindă, apoi ea se ghemui la picioarele sale.

— Dumneavoastră nu vă culcaţi, întrebă el.

Laoţiana surâse.

— Mai târziu. Înainte voi vâna ţânţarii, căci altfel dumneavoastră nu veţi putea dormi. Ei sunt foarte răi.

Malko închise ochii. Era impresionat.

Aerul era jilav, liniştea absolută şi Ubol atât de dulce. El îi înţelegea pe bonzi de ce se retrăseseră în acel loc.

Din nefericire, mai exista războiul, Ralph Amalfi, opiul, Agenţia Centrală de Investigaţii, moartea mereu prezentă îngreunându-i meseria şi obligaţiile.

Malko luă din sacul lui Ubol pistoletul extraplat, îl armă şi îl strecură sub rogojină. Înainte să adoarmă îşi spuse că Ubol putea să-i tragă un glonţ în cap şi ar trece direct în neant fără să mai sufere.

Un pic mai târziu, îi simţi corpul călduţ lipindu-se de al lui. Ubol omorâse toţi ţânţarii.

*

* *

Un bonz cu craniul ras stătea aşezat pe o stâncă enormă care domina Mekongul, fiind pe punctul de a descifra gândurile lui Confucius scrijelite pe frunze de palmier. Nici Malko nici Ubol nu-i reţinuseră atenţia.

— Întrebaţi-l pe el, şopti Malko.

Tocmai se luminase de ziuă. Malko era încă înţepenit din cauza nopţii petrecute pe rogojină. Ubol era foarte în formă. Nu exista însă, nicio urmă de-a lui Ralph Amalfi. Mica cucuvea continua să fie spânzurată de firul de aur, dar murise. Ubol se apropie de bonz cu palmele lipite în dreptul obrazului şi i se adresă cu timiditate. El se făcu că nu aude. Ubol se apropie de Malko:

— Ar trebui să-i facem poate o ofrandă. Ei sunt foarte săraci.

Malko scormoni prin buzunar şi ea făcu o nouă încercare cu o bancnotă de o mie de kipşi. De astă dată, bonzul catadicsi să-şi întrerupă meditaţia. Malta urmări conversaţia lor, fără să o înţeleagă. În sfârşit, Ubol traduse:

— Prietenul dumneavoastră a trecut ieri seară. El s-a întâlnit

cu un laoţian şi s-au dus în pădure pe poteca ce porneşte de la marele Budha.

— Unde duce ea?

— Nicăieri, spuse Ubol. Nu există niciun sat în direcţia aceea.

Malko era perplex. Ralph Amalfi chiar devenise nebun dintr-odată? Unde era?

Bonzul împături bancnota şi îşi reluă meditaţia. Malko o trase pe Ubol de mână.

— Să mergem să vedem.

Soarele devenea de la o secundă la alta mai arzător. Ei zăriră doi alţi bonzi înainte de a se angaja pe poteca strâmtă. Ploaia distrusese toate urmele. Era imposibil să-ţi dai seama dacă Ralph Amalfi trecuse pe-acolo. Dată fiind însă impenetrabilitatea junglei, el nu putuse s-o ia prin altă parte.

În cinci minute, Malko avu impresia că iese dintr-o saună El îşi ridică bluza şi continuă să înainteze cu bustul gol. Din fericire musonul venea cu aversele spre sfârşitul după-amiezii Poteca şerpuia între doi pereţi de verdeaţă de nepătruns cu vederea. Era posibil ca un întreg regiment pathet-laos să-i observe. Ubol privea terorizată în jurul ei. În această imensitate verde pistoletul extraplat al lui Malko părea o jucărie.

După o jumătate de oră, Malko se opri. Inima îi bătea puternic. Nicio urmă de-a agentului lui Narcotic Bureau El simţea că Ubol îl lua drept nebun. Îşi făcu mâinile pâlnie şi începu să strige:

— Amalfi!

Strigătul său înăbuşit de aerul cald, părea a nu fi trecut de primii arbori.

Dacă bonzul nu minţise, Ralph Amalfi era undeva înaintea lor. El îşi reîncepu înaintarea. Malko jură că niciodată în viaţa lui nu va intra într-o saună. La rândul său Ubol îşi ridică bluza, descoperindu-şi micii săi sâni încântători. Ea mergea fără să scoată niciun cuvânt, cu capul plecat, resemnată.

Ei mai înaintară un kilometru. Pista dădea mai întâi într-o potecă îngustă, apoi dispăru în totalitate înghiţită de jungla denivelată. Malko se opri descurajat. Pe unde trecuse Ralph Amalfi? Nu-i mai rămânea decât să se-ntoarcă la Vientiane.

Un zgomot de motor îl făcu să ridice capul. Aproape imediat un „Pilatus” apăru zburând razant deasupra arborilor. Malko îl văzu luând din nou altitudine şi descriind mai multe cercuri la

câteva sute de metri deasupra lor, ca şi când ar observa ceva. Acela nu putea fi decât un avion al *Air America,* deci al C.I.A. și el nu-i reperase, deci observau cu totul altceva.

Malko se întoarse, scrutând zidul de verdeaţă şi deodată văzu o rarişte prin frunziş – un fel de potecă strâmtă care se înfunda în junglă, perpendiculară pe pista principală. Avionul se rotea deasupra lor cu un zgomot regulat. Malko pătrunse pe potecă urmat de Ubol. După o sută de metri trebuiră să renunţe. Ramurile şi lianele îi şfichiuiau provocându-le dureri şi nu mai vedeau nimic. Poteca urca, luând forma pantei unei coline.

Pilatus-ul trecu din nou pe deasupra lor, la mai puţin de treizeci de metri, ceea ce însemna că nu mai existau partizani pathet-laos în apropiere. Altfel ar fi ripostat. Din obişnuinţă, Malko notă numărul de înmatriculare: NC. 951784.

Ridicându-se în vârful picioarelor, el zări deodată o formă argintie jos în dreapta lor, chiar în locul în care Pilatus-ul făcuse cale-ntoarsă. Imediat, ajutându-se de liane, el se înălţă de-a lungul unui arbore spre a-şi mări câmpul vizual. De-abia se stăpâni să nu scoată un ţipăt de bucurie. Într-un fel de luminiş, la mai puţin de o sută de metri de ei se zăreau resturile unui avion. Malko sări jos şi îi explică lui Ubol ceea ce văzuse.

În cinci minute ajunseră la locul accidentului. În primul rând, Malko zări o derivă şi un ampenaj, prăbuşite între arbori. Erau cele ale unui DC 3. Restul avionului era căzut mai departe strivind arborii. O aripă rămăsese aproape în poziţie verticală împreună cu motorul ei. Cealaltă parte a fuselajului zăcea împreună cu cealaltă aripă. Nu trecuse multă vreme de la accident, fiindcă nicio liană nu acoperea resturile. Malko se opri lângă ampenaj, perplex.

Iată de ce Pilatus-ul se rotea deasupra junglei! Unde putea fi însă agentul lui Narcotic Bureau? strigă din nou:

— Amalfi, Ralph Amalfi!

Nu primi niciun răspuns.

Ubol privea avionul cu ochii mari. Malko îşi scoase pistoletul de la cingătoare şi făcu ocolul ampenajului. Se opri imediat îngrozit şi îi strigă lui Ubol să rămână unde era.

Ralph Amalfi nu-i mai putea răspunde. Ceea ce rămăsese din el era bătut în cuie de un arbore chiar în spatele fuselajului, sub forma unei răstigniri grosiere, cu picioarele pe pământ. Un roi de muşte mari îi acoperea faţa şi gâtul. Malko se apropie mai mult.

Capul americanului era aproape separat de trup. Sângele îi cursese pe cămaşă, formând un plastron rigid de culoarea purpurei. Mâinile îi erau fixate cu ţinte groase de dulgher. Bâzâitul muştelor îi umplu urechile lui Malko. Privirea îi coborî mai jos.

Se auzi un ţipăt în spatele lui. Ubol îl urmase şi privea la rândul ei, cu ochii aţintiţi la o rană aflată în partea dreaptă.

Malko îşi învinse dezgustul şi se apropie la rândul lui pentru a examina plaga cu conturul maroniu..

— I-au luat ficatul, murmură Ubol.

Malko era pe punctul să vomite, mirosul era îngrozitor.

Deodată se auzi un foşnet de frunze, chiar în spatele lor. Malko se-ntoarse imediat cu inima la gură, cu pistolul în mână, cu faţa spre junglă.

Cei care-l mutilaseră şi-l omorâseră pe Ralph Amalfi păreau să fie încă acolo.

Capitolul V

Faţa de şofran a unui bonz apăru printre frunze cu o fracţiune de secundă înainte ca Malko să apese pe trăgaciul pistoletului. Era cel pe care-l văzuseră meditând pe stâncă. Fruntea lui era acoperită cu sudoare, ca şi când ar fi fost teleportat acolo printr-un miracol. El se apropie de corpul răstignit al lui Ralph Amalfi şi-l examină fără vreo emoţie aparentă, după care se întoarse spre Ubol şi pronunţă câteva cuvinte în limba lui. Tânăra îi traduse lui Malko.

— El întreabă dacă acesta este omul pe care-l cunoşteaţi.

— El este.

Muştele afurisite îşi continuau sarabanda în jurul mortului.

Dacă nu ar fi fost furtuna, Malko ar fi fost probabil răstignit pe pomul vecin, cu ficatul luat şi gâtul tăiat. El îşi fixă privirea asupra bonzului impasibil.

— El ştie cumva cine o fi putut să-l omoare?

Ubol traduse. Bonzul răspunse în vârful buzelor.

— El spune că nu se ocupă de ceea ce se-ntâmplă în afara mânăstirii, dar că nu aprobă această crimă, ceea ce era prea

puţin pentru nenorocitul de funcţionar al lui Narcotic Bureau. Oare ce venise el să caute în acest avion căzut în jungla laoţiană?

Malko vru să insiste.

— Această potecă este o fundătură, spuse el. Asasinii, în mod obligatoriu trebuiau să treacă pe lângă mănăstire şi bonzii trebuiau să-i vadă.

Ubol traduse şi urmă o nouă negare din partea omului sfânt. Ca şi când aceste lucruri îl agasau, el făcu brusc stânga-mprejur şi plecă aşa cum venise. Malko respira adierea dulceagă a morţii cu o sumbră hotărâre. El dorea să-nţeleagă de ce Ralph Amalfi venise să moară acolo.

El se-ndreptă spre avion, apăsă pe un obiect metalic, se apropie şi ridică un pistol mitralieră izraelian UZI care avea montat un încărcător pe care îl demontă şi găsi în el doar două cartuşe. Era probabil arma agentului lui Narcotic Bureau. Bonzul minţise. Era imposibil să nu fi auzit împuşcăturile.

Malko îşi reluă înaintarea spre fuzelajul distrus. Apropiindu-se, el percepu un miros diferit de cel al cadavrului, acru şi înţepător. Era un miros chimic, un parfum de civilizaţie, transpus într-un colţ de junglă. Ubol îl urma sfioasă. Partea din spate a fuselajului era spintecată în două şi grupurile sanitare erau în picioare pe iarbă ca într-un tablou suprarealist.

Aplecându-se, el zări resturi groase de sticlă. În aparat nu era niciun scaun şi probabil că acesta servea pentru transportul de marfă.

Ori se-ntorcea în gol când căzuse în junglă, ori asasinii lui Ralph Amalfi evacuaseră marfa. Malko zări un ciob de sticlă mai mare decât celelalte şi îl luă.

Rămăsese o etichetă pe sticlă: ANHIDRIDĂ ACETICĂ. Pericol.

El rămase câteva secunde imobilizat, cu ciobul în mână. Era stupefiat. După Derek Wise plecat de la Phnom-Penh cu o încărcătură de anhidridă acetică, fusese rândul lui Ralph Amalfi să moară din cauza aceluiaşi lichid, care în acest loc pierdut de lume, nu putea servi decât la transformarea morfinei în heroină. Malko lăsă ciobul şi ieşi din nou din fuzelaj pentru a inspecta partea din faţă. Cabina de pilotaj strivită era goală. Probabil echipajul avusese timp să sară înainte de accident. Pe flancul aparatului DC 3 era scris în litere negre *Air America.* Malko înţelegea excitaţia lui Ralph Amalfi. Era vorba de o încărcătură

de anhidridă acetică transportată cu un aparat sub controlul CIA şi cu asta putea face valuri.

Îşi notă în minte numărul matricol al avionului. Erau şanse destul de mari ca pilotul să ştie ce transporta. Pe moment era singura pistă putând duce la descoperirea asasinilor lui Ralph Amalfi, care puteau fi aceiaşi cu cei ai fiului lui David Wise.

Ubol aştepta ghemuită aproape de fuzelaj, vizibil înspăimântată. Malko îşi spuse că nu trebuia să forţeze prea mult norocul.

— Veniţi! îi spuse el lui Ubol. Nu mai avem ce face aici.

Trecând pe lângă trupul lui Ralph Amalfi se opri. Îl deranja să lase acest corp pradă muştelor şi insectelor, fără înmormântare, dar nu-l putea lua cu el. Corpul americanului va mai rămâne acolo câteva ore. Nimic mai mult nu i se mai putea întâmpla.

Agasat de muşte, Malko luă mitraliera mortului şi apăsă pe trăgaci. Cele două detunături seci goniră timp de o clipă roiul de muşte şi el zări ochii deschişi ai lui Ralph Amalfi deja atacaţi de insecte, apoi o muscă mai curajoasă decât celelalte se aşeză pe obraz.

El aruncă arma şi o luă pe Ubol spre potecă, cu un gust amar în gură. Ei merseră în linişte până la mănăstire. Bonzii dispăruseră. Malko şi Ubol coborâră până la malul Mekongului. Trebuiră să aştepte o jumătate de oră până ce o joncă să oprească şi să consimtă să-i ducă la Vientiane pentru două mii de kipşi, sumă care o înfurie la culme pe Ubol. Traversarea Mekongului costa cincizeci de kipşi, preţul unei pipe de opiu.

*

* *

Complexul U.S. Aid din Na-Hai-Dio nu figura pe nicio hartă a oraşului Vientiane şi totuşi el se extindea pe o suprafaţă de aproape trei hectare la vest de arcul de triumf la capătul bulevardului Lane-Xang. Malko merse aproape un kilometru de-a lungul zidurilor cu sârmă ghimpată înainte să ajungă la poarta principală. La Na-Hai-Dio era sediul lui Cy Villard, responsabilul C.I.A. Pentru Laos, desigur omul cel mai puternic din ţară şi Malko avea nevoie de un astfel de aliat.

La poartă fu oprit de o santinelă laoţiană.

— Trebuie să-l văd pe domnul Villard, spuse Malko.

Imediat, celălalt ridică bariera în faţa Volkswagen-ului

închiriat. Villard domnea peste *Air America,* asupra meoşilor şi a nenumăraţi laoţieni subvenţionaţi din bugetul „Companiei”, adică toţi cei care nu depindeau de Pathet-Laos.

— Este acolo, zise el.

Malko parcă şi se-ndreptă spre o clădire cu două etaje, cu pereţii vopsiţi în alb, fără lux inutil. Aceasta deja amintea de război. În primul rând îi atrase atenţia o uşă pe care era o etichetă pe care era scris „Mr. CY K. Villard”.

El bătu în uşă şi răsuci mânerul. Un cal mare cu ochelari ridică capul cu un aer interogator, nu prea impresionat de ochii strălucitori.

— Domnul Villard? întrebă Malko.

Americanca arboră un aer distant şi-l întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi despre ce-i vorba?

Malko scoase o carte de vizită care, deşi nu conţinea toate titlurile, îl ridica în mod sigur peste ceilalţi muritori şi o puse pe birou, în faţa secretarei. Aceasta venind de la Oklahoma direct la Vientiane nu ştia ce este Voievodatul Serbiei.

— Dumneavoastră aveaţi stabilită o audienţă? Domnul Villard este foarte ocupat.

Ochii strălucitori ai lui Mako se-ntunecară imperceptibil.

— Eu sunt de asemenea foarte ocupat. Vă rog să-i spuneţi domnului Villard că vin din partea lui David Wise. El aşteaptă vizita mea.

Subjugată, fata se ridică şi dispăru în birou. Ea-l cunoştea pe David Wise.

Uşa se redeschise foarte repede

— Domnul Villard vă va primi, spuse fata.

Malko pătrunse într-un birou devenit glacial din cauza instalaţiei de climatizare. Pe un perete era o hartă mare a Laosului plină cu ace cu gămălie roşii. Fiecare gămălie reprezenta un post deţinut de meoşii C.I.A. Cy Villard te făcea să-ţi aduci aminte de Henry Kissinger un pic cocoşat. El veni spre Malko şi îi strânse mâna cu putere.

— Fiţi binevenit la Vientiane, zise el cu căldură. David Wise mi-a trimis un telex cu privire la dumneavoastră. Sunt bucuros să vă primesc aici.

Această primire îl reîncălzi pe Malko. Scrisoarea de recomandare a preşedintelui devenea inutilă. Villard părea un om de o inteligenţă remarcabilă. Cămaşa sa descheiată lăsa să

se vadă un piept acoperit cu păr şi purta un enorm inel cu sigiliu pe inelarul drept. El îl pofti pe Malko să se aşeze pe o canapea mare albă şi luă loc lângă el.

— În ce problemă v-aş putea ajuta? întrebă el prompt.

Malko venise cu două ore mai devreme de la Vat-Tamp-Ha şi era încă bulversat de oribilul sfârşit al lui Ralph Amalfi, dar în faţa călduroasei primiri a lui Cy Villard el se hotărâse să-şi definească mai întâi misiunea sa, restul urmând să vină de la sine. El începu:

— O comisie senatorială pretinde că anumiţi membri ai C.I.A. din Laos sunt implicaţi în traficul de droguri. Eu sunt aici pentru a stabili care este realitatea.

Fără preaviz, Cy Villard izbucni brusc într-un râs gros, sincer şi perfect destins.

— Acestea sunt calomnii imbecile, spuse el liniştitor. Poate, câţiva dintre piloţi au acceptat să transporte puţin opiu pentru a câştiga câţiva dolari în plus, dar nu s-a mers mai departe. Când noi îl prindem pe vreunul, îl trimitem în Statele Unite. De altfel, noi luptăm activ contra traficului. Dacă aţi fi venit acum trei luni, ne-aţi fi văzut arzând opiu găsit în centrul unui teren de fotbal din Vientiane. Ambasadorul şi eu eram acolo.

Ochii clari ai lui Cy Villard aveau o expresie perfect limpede.

— De altfel, nu se face opiu aici, spuse el. Asta este o legendă.

În câteva secunde, toate barierele mentale ale lui Malko erau lăsate. Expunerea lui Cy Villard era prea limpede, prea frumoasă. Asta mirosea a minciună diplomatică.

În cinci minute urma să-i spună că Laosul producea mai puţin opiu decât Islanda. Luându-i tăcerea drept o aprobare, Villard surâse încurajator.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră, spuse el. Aţi adus servicii mari Companiei. Comuniştii sunt tenaci. Aici aţi putea face o treabă bună şi nu să vă pierdeţi timpul cu istorii. Aceasta este treaba lui Narcotic Bureau.

Malko nu clipi.

— Ei sunt reprezentaţi aici?

Cy Villard clătină din cap.

— Da, de şase luni. Este un anume Ralph Amalfi, un tip foarte bine, dar care cam vede traficanţi peste tot.

Malko fu cât pe ce să-i spună că „tipul foarte bine” era în

prezent răstignit pe un pom din jungla laoţiană.

— Văd, zise el. În fond, nu sunt probleme cu drogurile aici?

— Aţi sesizat perfect, aprobă Villard.

— Dumneavoastră controlaţi de asemenea, *Air America,* bineînţeles?

— Noi avem raporturi excelente cu ei…

— Pierdeţi multe avioane? întrebă Malko cu un aer detaşat.

Surâsul lui Cy Villard se lărgi.

— Niciunul de şase luni încoace! Comuniştii trag din ce în ce mai prost. Laoţienii tocmai au pierdut două T. 28 în ultima luptă din Valea Ulcioarelor.

Malko simţi că se transformă într-un bloc de gheaţă. Asta nu era posibil.

— Nici măcar printr-un accident? întrebă el.

— Noi avem trei sute dintre cei mai buni piloţi din lume, zise cu mândrie Villard.

Malko nu răspunse. El se gândea la epava avionului DC 3. Şeful C.I.A. nu putea să nu ştie despre pierderea acestui aparat. El voi să se deconspire, dar ezită. Villard îl privea cu o expresie curioasă.

— Dumneavoastră vreţi să-mi spuneţi ceva?

— Eh da, zise Malko. Aş vrea să vă cer un serviciu.

Americanul făcu un gest de bunăvoinţă.

— Bucuros, zise el.

— Aţi putea să-mi spuneţi numele pilotului care pilota avionul Pilatus înmatriculat NC. 951784 în dimineaţa aceasta? Este vorba de un aparat de la dumneavoastră.

Ochii lui Cy Villard clipiră rapid, dar nu era un om pe care-l puteai da gata repede. El încruntă din sprâncene.

— Asta nu-i o treabă uşoară, spuse el evaziv. Noi avem astfel de avioane…

— Eu presupun că fiecare pilot depune un plan de zbor înainte să decoleze, replică Malko cu blândeţe. Este suficient să-i cereţi secretarei dumneavoastră să dea telefon la turnul de control de la Vat-Tai.

— Probabil, admise Cy Villard, deşi nu toate planurile noastre sunt exacte. Dar pentru ce doriţi dumneavoastră această informaţie?

Se vedea o imperceptibilă tensiune în vocea lui. Malko încercă să dea vocii sale aerul cel mai inocent posibil.

— Cred că unii din subordonaţii dumneavoastră vă mint, spuse el, dar ar fi posibil ca şi eu să mă-nşel.

— Bine, zise Villard, mult mai rece.

Apăsă pe un buton al interfonului şi ceru scurt informaţia secretarei sale. Pentru a umple golul din conversaţie, el îi puse lui Malko diverse întrebări legate de instalarea sa la Vientiane, dar gândul îi era în altă parte.

În sfârşit vocea metalică a secretarei anunţă:

— Este vorba de Jim Dough, domnule.

Cy Villard ridică o faţă senină spre Malko.

— Informaţia aceasta vă satisface?

— Cred că da. Vă voi ţine la curent.

El se ridică. Cy Villard îl conduse până la scară, aproape la fel de prietenos.

— Va trebui să luăm cina împreună, zise el. Vă voi căuta la *Lane-Xang.* Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-o pe secretara mea.

— Vă promit, spuse Malko.

Ieşind, el fu copleşit de o căldură apăsătoare. Nori groşi se adunau deasupra oraşului. El era uimit. Cy Villard era manipulat de unii dintre oamenii săi, sau el îi acoperea pe aceştia? Era prima întrebare la care trebuia să răspundă, înainte de a-şi găsi aliaţi siguri. Treaba asta nu era uşoară la Vientiane. Ralph Amalfi era o experienţă definitivă.

Capitolul VI

Kho.

Pentru a găsi un laoţian printre cei o sută cincizeci de mii de locuitori din Vientiane, era puţin. Ralph Amalfi îl numise astfel pe omul care-l trimisese la întâlnirea unde fusese masacrat. Acest necunoscut era singura pistă de care dispunea Malko, împreună cu un nume al pilotului care-i survolase, Jim Dough, dar răspunsul dinspre partea aceasta era mai puţin sigur. Jim Dough putea foarte bine să nu aibă nimic de-a face cu moartea lui Ralph Amalfi.

Malko l-ar fi putut găsi uşor. El prefera să găsească un mijloc mai ocolit pentru a-l aborda.

Ubol ieşi din baie, delicioasă şi apetisantă, înfăşurată în prosopul ei, cu părul până în zona renală şi cu ochii strălucitori. Ea prinse privirea admirativă a lui Malko, se apropie de pat şi-şi lăsă privirea să alunece pe corpul său gol. Ea îngenunche suplă.

— Vrei? întrebă ea cu drăgălăşenie.

Acest divertisment după siestă îi părea la fel de natural ca şi micul dejun. Între orele două şi cinci, Vientiane era la fel de mort ca un crater lunar.

— Vreau să găsesc pe cineva care se numeşte Kho, zise Malko eroic, în ciuda părului care deja îi mângâia coapsele.

Ubol făcu o mutră neliniştită.

— Kho, este un nume foarte răspândit. Ştii poate ceva în plus?

— Da, fumează *khai.*

Ubol îşi scutură cu veselie părul lung.

— Atunci este uşor. Nu sunt decât vreo douăsprezece localuri unde se fumează *khai* la Vientiane. Le cunosc pe toate şi am să te duc acolo.

Ea-şi puse rapid o rochie ultra-mini, adăugă un slip minuscul şi după o clipă de gândire, îşi prinse părul în coc, şi îşi luă sacul. Ea se instalase în camera lui Malko cu o încântătoare nepăsare şi începuse prima să-l tutuiască.

*

* *

În faţa masivei clădiri care adăpostea Centrul Cultural Sovietic ei o luară la dreapta pe strada Khon Boulom, un fel de mini-bulevard periferic care înconjura centrul oraşului Vientiane. În ciuda faptului că toate geamurile Volkswagen-ului erau deschise, înăuntru era o căldură insuportabilă. În trecere, Ubol trăgea cu coada ochiului la magherniţele gata să se dărâme ale bijutierilor hinduşi.

— Ce bogaţi sunt aceşti indieni! remarcă ea cu invidie. Atenţie, este la dreapta, acolo imediat.

Malko viră pe o potecă desfundată, în contra pantă cu strada, mărginită de case pe piloni. Ea se sfârşea într-o fundătură, spre un câmp. Ubol îi spuse să oprească. De pe verandele lor, câţiva laoţieni îi priveau cu curiozitate, dar fără ostilitate. Călăuzit de Ubol, Malko pătrunse într-un labirint de mici case mizerabile.

Deodată, ei aproape se ciocniră de două fantome umane. Erau laoţieni înspăimântător de slabi, cu privirea inexpresivă

care rătăceau printre casele de lemn, deplasându-se ca nişte bătrâni.

— Aceştia sunt fumători de *khai,* murmură Ubol. Ei sunt deja morţi dar nu ştiu încă. Ei caută câţiva kipşi pentru a merge să fumeze şi nu mai au forţa ca să meargă să lucreze.

Malko îi urmări din ochi pe cei doi intoxicaţi. Drogul începea deja să omoare pe loc.

Ubol se oprise în faţa unei porţi de lemn. Ea bătu de câteva ori, fără să i se răspundă. În final, un laoţian aflat în trecere, îi strecură câteva cuvinte cu voce joasă.

— Poliţia a închis localul, traduse ea cu voce joasă.

— Asta-i bine că luptă şi ei contra drogurilor.

Ea râse din toată inima:

— Nu-i aşa. Motivul este că patronul nu i-a plătit pe poliţişti luna aceasta. Trebuie să mergem aproape de piaţă.

Ei reîncepură să coboare pe bulevardul Lane-Xang. În spatele poştei mari, ei pătrunseră într-un nou labirint de cocioabe împuţite. De astă dată localul era deschis, dar nu avea clienţi. Un laoţian bătrân era pe punctul de a pregăti pastilele de opiu. Pentru a-l sensibiliza, Ubol cumpără câteva în valoare de trei sute de kipşi. Ea-l întrebă dacă îl cunoaşte pe Kho. Malko urmărea conversaţia lor cu aviditate. Ubol îi traduse:

— El îl cunoaşte, dar nu ştie unde este în timpul zilei. Seara, el frecventează un local aflat în satul morţilor, în spatele Pieţei Noi.

— De ce „al morţilor”?

— Pentru că este construit deasupra unui fost cimitir colonial, zise Ubol.

Ei merseră din nou pe strada Lane-Xang.

— Voi merge singur în seara asta, spuse Malko. Este prea primejdios pentru tine. Eu cunosc acest local, unde am fost deja cu prietenul meu.

Ubol deschise ochii mirată.

— Dar nimeni nu-mi vrea răul, poate în afară de William, care însă nu frecventează niciodată acele locuri.

Malko încercă să profite de ocazie.

— Tu cunoşti mulţi piloţi ai *Air America?*

Ea râse încântată.

— O da, prin William, dar am o prietenă care-i cunoaşte mai bine ca mine. Ea lucrează la *White Rose.*

— Ce este *White Rose*?

Mica laoţiană îl privi mirată pe Malko.

— Tu nu cunoşti *White Rose*? spuse ea scandalizată ca şi cum un parizian n-ar fi auzit vorbindu-se niciodată de Turnul Eiffel. Malko îşi promise să acopere această lacună, imediat ce va pune mâna pe Kho.

— Unde te duci acum? o-ntrebă el.

— Mergem la mine, spuse cu mândrie Ubol. Am să-ţi arăt casa pe care am închiriat-o. Este pe aici, pe-aproape.

Ei se urcară din nou în Volkswagen. La capătul bulevardului Lane-Xang, Ubol îi spuse lui Malko să vireze la stânga pe strada Saya Settathirath, umbrită de palmieri mari. Ei trecură prin faţa Ambasadei Franţei, apoi îi arătă o stradă nepavată la stânga.

— Este aici, a treia casă.

El opri. O bătrână laoţiană care se pregătea să spele un copil în grădină ridică capul. Puţin dornic să se amestece în această viaţă de familie, Malko deschise portiera lui Ubol şi spuse:

— Vino să mă cauţi la hotel spre miezul nopţii. Vom merge să bem un pahar la *White Rose.*

Ubol îl fixă cu anxietate.

— Chiar nu vrei să vin la hotel imediat?

Ea ţinea să-şi plătească efectiv datoria.

— Nu. Am altceva de făcut.

Ea se dădu jos din maşină arătându-i lui Malko două coapse fusiforme, dezolată că nu putea face mai mult.

*

* *

Restaurantele chinezeşti din jurul pieţei erau pe punctul de a se închide. Malko încercă să uite de mirosul pestilenţial, îşi luă inima-n dinţi şi pătrunse în bidonvil.

Din prudenţă, îşi strecurase la centură pistolul extraplat şi o mică lanternă, minim ajutor în acest labirint greţos.

Lui Malko nu-i fu greu să regăsească podul de scânduri care mergea în zigzag deasupra cloacei. El înaintă cu precauţie pe scândurile alunecoase. De data asta nu mai era Ralph Amalfi pentru a-l călăuzi.

Numai după ce depăşi localul de fumat opiu, recunoscu casa. Trebuia să abandoneze podul de scânduri, să urce pe o scară mică şi să meargă printr-o galerie jegoasă. Cu nervii întinşi la maximum el merse înainte. Galeria era pustie.

În momentul în care trebuia să ajungă la uşă, aceasta se deschise. Un laoţian bătrân îl contempla cu o faţă totalmente inexpresivă.

Malko îi surâse şi i se adresă în franceză:

— Îl caut pe Kho. Este aici?

Avu impresia că vorbise cu un perete. Celălalt nici măcar nu clipise. Malko repetă întrebarea în limba engleză, dar fără mai mult succes. Deodată scândurile galeriei începură să trosnească. Fu înconjurat de umbre care ieşeau la iveală din întuneric. Erau laoţieni îmbrăcaţi în zdrenţe, cu trăsăturile răvăşite prin care se vedeau toate oasele, fumători de *khai* care aşteptau pitulaţi la umbra pilonilor pentru a intra în local. Îl fixau pe Malko cu ochii strălucitori de înfometaţi. Pentru ei, orice străin era bogăţia însăşi. Lui Malko îi fu frică în faţa acestei mizerii tăcută şi feroce.

Unul dintre laoţieni, tânăr, cu un păr negru şi bogat se apropie şi cu o voce foarte blândă îi spuse într-o excelentă limbă franceză:

— Aţi avea să-mi avansaţi o mică sumă de bani, domnule?

Malko îşi coborî ochii. Mâna dreaptă a tânărului era crispată pe mânerul lung al unui pumnal îndreptat la orizontală spre abdomenul său. Toate tendoanele braţelor erau vizibile, dar mâna descărnată ţinea ferm arma. Contrastul între brutalitatea gestului şi tonul politicos al întrebării era atât de mare, încât Malko abia-şi putu reţine un râs nervos.

Nebunul la capătul răbdării aflat în faţa lui primise probabil o bună educaţie, care persista chiar şi în această decădere.

Malko nu mai avea nici timpul să tragă cu pistolul. Dacă s-ar fi retras, cădea în noroi. Îşi duse foarte încet mâna la buzunar.

— Cu plăcere, zise el cu o voce cât mai calmă posibil.

Celălalt îl privea cu un surâs stereotip şi absent. El nu făcu nicio mişcare decât când Malko scoase din buzunar mâna în care ţinea o bancnotă de o mie de kipşi. Mâna care nu ţinea pumnalul se întinse lacomă.

— Vă mulţumesc domnule, zise laoţianul cu aceeaşi voce blândă. El însă, îl împinse pe Malko pentru a intra mai repede în local, fiindcă nu mai avea decât o idee: să aspire fumul mortal de *khai.*

Nervii lui Malko se mai destinseră, dar mai rămâneau alţi trei laoţieni. Aceştia îl priveau imobili şi muţi, abia respirând.

Expresia rugătoare din ochii lor îi făcu rău, aşa că mai scoase încă trei hârtii din buzunar şi le distribui rapid.

Fără să spună vreun cuvânt, cei trei laoţieni se grăbiră spre interiorul localului. De această dată, Malko îi urmă.

La început nu observă decât siluete nedesluşite. Camera era luminată doar de trei lămpi de ulei. Fumătorii de *khai* erau înghesuiţi în jurul acestora. Nimeni nu-i dădu atenţie lui Malko.

Acesta, ai cărui ochi se obişnuiau cu semi-întunericul, îi examină pe fumători. Toţi semănau între ei. Deodată îşi dădu seama că nici măcar nu-l cunoştea la faţă pe Kho. El începu totuşi să-i studieze pe fiecare dintre laoţienii ghemuiţi.

Omul care-l ameninţase pe Malko cu un cuţit era deja pe punctul de a pune-o pastilă de *khai* în casoletă. Pe faţă îi curgea sudoarea, în timp ce stătea aplecat deasupra flăcării.

Malko îl privi pe vecinul acestuia şi crezu că inima i se va opri. Era un băiat foarte tânăr cu craniul ras în întregime, cu fruntea netedă, cu un nas coroiat mai degrabă fin şi cu o gură groasă, proeminentă, cu un bust scheletic, îmbrăcat cu un şort şi cu o cămaşă hawaiană descheiată. Malko nu-şi putea dezlipi ochii de pe tatuajul sternului lui, reprezentând un Isus Christos răstignit, din care el nu vedea decât capul.

Malko se apropie, căutând să rămână în afara cercului de lumină difuzat de lampă, apoi chemă cu o voce înceată:

— Kho!

Omul tresări, ridică capul şi Malko zări două pupile teribil de dilatate, dar nu pentru mult timp. Cu o săritură neaşteptată, laoţianul se aruncă spre uşă şi dispăru în întuneric.

Malko se repezi în urma lui, dar cu o secundă mai târziu. Celălalt alerga deja pe poteca de scânduri. Nu se distingea decât plescăitul picioarelor sale goale. Malko îşi scosese revolverul dar nu îndrăzni să tragă. La ce i-ar fi servit Kho mort?

Deodată, poteca de scânduri făcu un cot şi Malko nu-l mai văzu pe omul pe care-l urmărea. El se opri în faţa unui şir de case întunecoase. Kho nu putea fi departe. El urcă precaut treptele de la prima verandă şi împinse o uşă care se găsea în faţa lui. Ea se deschise cu un scârţâit. Interiorul casei era negru ca un cuptor. Malko apucă în mâna stângă lanterna şi lumină încăperea.

Era un fel de hangar de vapor, cu canistre de benzină şi mai multe motoare de papuc aşezate în echilibru pe scânduri, toate

echipate cu arbori de transmisie foarte lungi, în sistemul thai.

Niciun fel de om nu se distingea la prima vedere. Malko avansă un pic în cameră. Se auzi un zgomot în spatele lui şi el se-ntoarse brusc. Kho era ghemuit în spatele uşii şi îl fixa pe Malko cu o privire de câine bătut. Acesta îi bara drumul spre uşă.

— Kho, eu nu vreau să-ţi fac rău, zise Malko.

Laoţianul nu răspunse ci se ghemui şi mai tare. Malko aplecă revolverul în direcţia lui şi laoţianul rămase acolo, gata să sară ca un animal încolţit. Coastele sale erau ieşite îngrozitor în relief. El nu putea cântări mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme.

Deodată, în loc să se arunce spre uşă, el se năpusti spre fundul hangarului. Malko îl văzu luând unul din motoarele puse pe masă. Desigur, motorul era mai greu decât el, dar drogul îi declanşa forţele. Cu mâna stângă el trase de firul de declanşare. Motorul porni răspândind un fum albastru. Cu toţi muşchii în evidenţă ca la o planşă anatomică, Kho se-ntoarse spre Malko.

La capătul arborelui de transmisie mai lung de un metru, elicea începu să se-nvârtească, gata să sfârtece. Malko ridică pistolul, sperând să-l intimideze pe adversarul său. El nu voia cu niciun preţ să-l ucidă.

Celălalt avansa lent spre el, cu elicea la orizontală îndreptată spre abdomenul lui. El urma să fie sfârtecat şi lama de oţel îi va smulge intestinele.

Malko se retrăgea spre uşă. Din fericire, motorul era greu şi Kho înainta încet. Deodată el făcu un salt înainte. Malko abia apucă să sară în lături. Elicea muşcă cu un zgomot strident din lemnul putred al stâlpului.

Acum Malko se găsea în ambrazura uşii. Atmosfera în hangar devenise de nerespirat din cauza fumului de eşapament. Kho smulse elicea din lemn şi pivotă, ratându-l din nou pe Malko cu câţiva centimetri. Sudoarea curgea şiroaie pe bustul lui, iar ochii săi păreau să nu vadă pistoletul îndreptat asupra sa. El nu se gândea decât să fugă.

Malko îşi scoase cămaşa şi o făcu ghem. El intenţiona să-l orbească pe Kho şi să-ncerce să-l dezarmeze. Aşteptă ca elicea să se apropie cât mai periculos şi aruncă cămaşa pe jumătate despăturită, dar ea căzu pe umărul lui Kho şi el se debarasă de ea cu uşurinţă.

De astă dată el se năpusti în linie dreaptă ca un cuirasat Reichshoffen. Malko nu avu decât timpul să se-ntoarcă într-o parte. El simţi suflul elicei pe ombilicul său şi coborând ochii, văzu sânge. Lama îi zgâriase puţin pielea. Încă un centimetru şi l-ar fi sfâşiat. De data asta, el nu mai putea jongla cu moartea, aşa că ridică pistolul şi trase.

Glonţul se-nfipse în coapsă stângă a lui Kho, dar laoţianul părea să nu fi simţit. *Khai-ul* îl făcuse complet insensibil.

Kho atacă din nou. Ţinând revolverul în mâna întinsă, el apăsă pe trăgaci, ochind bustul slab. El văzu un glonţ deasupra mamelonului drept, altul aproape de clavicula stângă, apoi un şoc violent îi smulse pistoletul. Elicea îi lovise ţeava.

Kho se opri ca şi când ar fi fost surprins. Sângele îi curgea din piept dar el nu părea să sufere. Brusc se năpusti.

Malko se ghemui încordându-şi muşchii. Doar doi metri îl despărţeau de elicea ucigaşă.

Când Kho ajunse în dreptul lui, el făcu un salt într-o parte. Se auzi o trosnitură teribilă în momentul în care duşumeaua putredă cedă sub el. Piciorul său drept căzu până la coapsă în gol, ceea ce-i salvă viaţa. Elicea smulse aşchii de lemn deasupra lui. Disperat, Malko se lupta pentru a se ridica în picioare.

El scoase un ţipăt de durere. O ţeapă mare i se înfipse în coapsă în momentul în care el încerca să-şi scoată piciorul din gaură.

El era înţepenit în podea. Ridicându-şi capul, îl văzu pe Kho clătinându-se la trei metri de el. Laoţianul trebuia să fie mort. Dar opiul îl susţinea în viaţă.

Pas cu pas, fără să-şi ridice picioarele, cu toţi muşchii încordaţi, el se-ndrepta spre Malko, cu elicea îndreptată spre faţa lui. Acesta din urmă, neputincios, închise ochii. Nu voia să vadă elicea apropiindu-se de el.

El căută cu disperare să facă vid în creierul său, să evoce corpul suplu şi strălucitor al Alexandrei, ca ultimă împărtăşanie înainte de a trece în tărâmul celălalt. Kho urma să-l spintece în două.

Era stupid să mori aşa. Strângând din dinţi şi sprijinindu-se pe coate, el îşi încordă muşchii pentru a se smulge dintre scânduri, chiar dacă-şi va ciopârţi artera femurală. Nu mai avu timp.

În cadrul uşii apărură două siluete. Se auzi o serie de explozii asurzitoare. Kho se clătină, merse spre spate, lăsând motorul.

Elicea muşcă din lemnul duşumelei şi motorul cală.

*
* *

Kho avea un încărcător de colt în locul inimii. Mort, el părea încă mai slab decât când trăia, dar nu avea nicio expresie de durere pe trăsăturile lui scofâlcite.

Murise fără să sufere, anesteziat de opiu. Malko îşi şterse sudoarea care-i curgea pe frunte, fascinat de craniul ras al laoţianului. Secretul pe care el îl căuta, era închis acolo pentru totdeauna.

Cei doi laoţieni schimbară câteva cuvinte între ei. În timp ce unul îl ajuta pe Malko să se degajeze, celălalt aprinsese o lampă cu ulei care se afla într-un colţ.

Cel care trăsese, îngenunche aproape de cadavru şi îl percheziţionă. Kho era căzut pe spate cu braţele în cruce. Laoţianul scoase dintr-un buzunar al şortului un pachet înfăşurat în hârtie de jurnal şi-l desfăcu. Erau pastile de *khai.* El avea o mică avere.

Malko se apropie. Coapsa îi sângera, pantalonul îi era deşirat şi avea ameţeli.

— Kop Tai[7], spuse el. Era unul din puţinele cuvinte laoţiene pe care le cunoştea. Cei doi laoţieni surâseră discret. Malko îi întrebă atunci:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Noi aparţinem unui grup special al generalului Khammouane.

Malko nu ştia cine-i generalul Khammouane, dar lor trebuia să le ridice osanale.

— Cine v-a spus să veniţi aici?

Laoţianul surâse cu fineţe. El avea un cap rotund de ţăran bine hrănit.

— Eram prin apropiere. Am ştiut că este o încurcătură la Papa Choum şi am venit să vedem. Afară de asta, motorul făcea zgomot.

Malko ieşi pe verandă. Bidonvilul-cloacă era la fel de liniştit. Nici împuşcăturile, nici zgomotul motorului nu-i smulsese pe laoţieni din somn sau din odihna lor. El intră în hangar pentru a-şi recupera pistoletul. Ţeava avea o tăietură de mai mulţi

7 *Mulţumesc (n.a.)*

milimetri.

Cei doi laoţieni priveau arma cu curiozitate. Apoi omul cu faţa de ţăran îi spuse lui Malko:

— Acum trebuie să mergeţi să-l vedeţi pe general.

Lui Malko îi convenea de minune. Înainte să iasă, el mai aruncă o privire cadavrului lui Kho. Crucea tatuată se detaşa caraghios de pielea lividă.

Aerul călduţ şi lipicios al nopţii îi păru lui Malko aproape răcoros. El îi urmă tăcut pe cei doi laoţieni în labirint. Bulevardul Lane-Xang era pustiu şi liniştit. Un BMW negru era parcat aproape de piaţă. Unul dintre laoţieni îi deschise portiera din spate şi el se lăsă să cadă cu plăcere pe perne. Acolo unde elicea îl atinsese, sângera. Piciorul îl durea şi toate acestea pentru nimic.

Kho fusese ucis, luându-şi secretul cu el în mormânt.

BMW-ul stopă brusc. Merseseră foarte puţin. Malko coborî. El zări o clădire din lemn fără etaj, cu acoperişul plin de antene, cu aspectul unei construcţii provizorii. El citi pe o pancartă: „Centrul Naţional de Documentare”.

Se găsea la sediul spionilor laoţieni.

*

* *

Pe pereţii biroului generalului Khammouane, vopseaua gălbuie se coşcovea. Grămezile de hârţoage umpleau camera şi una dintre ele servea ca suport pentru un telefon antideluvian. Malko nu se obişnuia cu faptul că un ofiţer laoţian lucra la această oră târzie.

Generalul era scund, solid, cu părul negru tuns scurt, cu o privire vie, inteligentă. El purta uniformă de paraşutist. Strângerea sa de mână viguroasă îi făcu impresie bună lui Malko. Acesta din urmă, aşteptase zece minute pe un coridor în compania unui paraşutist care moţăia, în timp ce cei doi laoţieni care-i salvaseră viaţa stăteau de vorbă cu şeful lor. Politicoşi, ei îi cerură să le dea hârtiile.

— Bine aţi venit la Vientiane, spuse generalul Khammouane.

El vorbea englezeşte cu un accent franţuzesc îngrozitor. Malko privi spre portofelul său deschis pe biroul ofiţerului. Acesta îl luă imediat şi i-l întinse lui Malko.

— Vă rog să-mi scuzaţi indiscreţia, zise el, dar ne place să

ştim cu cine avem de-a face. Doriţi să luaţi o ceaşcă de ceai împreună cu mine?

Un refuz din partea lui Malko n-ar fi făcut impresie bună. Generalul laoţian nu părea surprins de aventura lui. Din contră, el îl privea cu o bonomie amuzată. El îşi aprinse o ţigară şi remarcă liniştit:

— Aţi fi putut fi mort în seara aceasta. Când fumează *khai,* aceşti tipi sunt foarte periculoşi.

— Le datorez viaţa oamenilor dumneavoastră.

Generalul Khammouane surâse.

— Nu, viaţa i-o datoraţi lui Ralph Amalfi.

În faţa expresiei de stupefacţie a lui Malko, el aplecă capul.

— Este adevărat, dumneavoastră nu aveţi de unde să ştiţi. Alaltăieri, domnul Amalfi mi-a vorbit de dumneavoastră şi mi-a cerut să vă supraveghez, să notez contactele pe care le aveţi. El voia să fie sigur că dumneavoastră sunteţi aici pentru a face acelaşi lucru ca el.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Malko. De ce vă interesaţi de droguri? Nu aveţi servicii speciale aici?

— Este adevărat, recunoscu generalul Khammouane, dar şi eu mă ocup de droguri. De nouă ani de când s-au adoptat legile noi au căutat pe cineva care să le aplice. Nimeni nu voia acest post, aşa că m-au pus pe mine aici, pentru că aveam reputaţia de a fi incoruptibil. În acest fel l-am cunoscut pe domnul Amalfi. Am lucrat mai multe luni împreună.

— Amalfi e mort, îl întrerupse Malko.

Generalul îşi stinse ţigara în scrumieră.

— Ştiu, am auzit astăzi. Dumneavoastră de unde ştiţi?

Malko îi povesti tot, începând cu întâlnirea dintre ei, ratată, până la urmărirea lui Kho. Atunci când el îşi sfârşi relatarea, ofiţerul laoţian coborî capul.

— Aici când te atingi de opiu, îţi rişti viaţa. Moartea domnului Amalfi va fi pusă pe seama partizanilor Pathet-Laos, dar eu sunt sigur că a fost omorât de traficanţi.

— Era anhidridă acetică în aparat, spuse Malko. Nu puteţi face nimic?

— Nimic. Oamenii mei au fost acolo în această după-amiază. Nu se mai găseşte nimic. De când ocup acest post, primesc patru scrisori de ameninţare pe zi, fără să mai pun la socoteală presiunile. Toţi sunt împotriva mea. Am arestat un deputat

acum şase luni, cu patruzeci şi cinci de kilograme de heroină asupra lui. Adunarea n-a vrut să-i ridice imunitatea parlamentară, aşa că este liber în continuare.

Malko simţi amărăciunea din vocea generalului, a biroului jalnic, a ceştilor de ceai ştirbite.

— Eu credeam că guvernul face ceva, spuse el, că chiar s-a ars opiu în piaţa publică.

Generalul surâse cu amărăciune.

— Poliţia a confiscat puţin opiu de la traficanţii care nu şi-au plătit contribuţia, dar eu cred că în ziua aceea s-a ars mai multă smoală decât opiu. Compatrioţii mei nu sunt nebuni: într-o ţară atât de săracă, ei nu vor da foc la ceva care valorează bani.

Malko începu să-şi spună că funcţia generalului laoţian nu este o sinecură.

— Nu vă este frică pentru viaţa dumneavoastră? îl întrebă el.

Laoţianul se ridică şi se duse la biroul lui.

— Priviţi! zise el.

În faţa lui Malko uluit, el trase primele două sertare, într-unul era un Colt Cobra şi în celălalt, un pistol mitralieră UZI.

— Se ştie că eu trag foarte bine, spuse cu blândeţe Khammouane şi când mă deplasez, sunt acompaniat de doi bodyguarzi. Şi în afară de asta am avut sub comanda mea două mii de paraşutişti, din care unii îmi sunt foarte devotaţi. Eu provin de la „Steagurile negre” care ştiau să se bată. Luna trecută după percheziţie s-a tras asupra BMW-ului meu şi ştiam cine este. A doua zi m-am dus la colonelul Bounoun, un vechi camarad şi i-am spus: „Dacă reîncepi, am să fac să-ţi sară capul”. El n-a mai reînceput, dar de-atunci, încearcă să facă să fiu numit ambasador la Paris. În acest moment, eu am rang de ministru dar nu încasez decât o sută cincizeci de mii de kipşi pe lună.

Mândru de povestea sa, laoţianul reveni să se aşeze urmat de Malko şi-şi reluă un aer serios.

— Acum, întrebă el, cu ce v-aş putea fi de folos?

Malko ezită. Kho era mort. Nu-i mai rămânea decât Jim Dough, aviatorul de pe Pilatus.

— Aş vrea numele pilotului avionului DC 3 doborât, spuse el.

Generalul făcu o grimasă.

— În problema aceasta, nu pot face prea mult. Ar trebui să-l vedeţi pe Cy Villard.

— L-am văzut, zise Malko, fără să se compromită. Apropo, dumneavoastră credeţi că C.I.A. este într-adevăr implicată în traficul de droguri?

Generalul Khammouane surâse ambiguu.

— Nu ştiu nimic despre asta, dar în Laos nu se face nimic fără C.I.A.

Malko înţelesese: pentru moment el era singur.

Capitolul VII

În semiîntuneric, sexul încins al fetei semăna cu un tufiş în flăcări. Liniştită, continuând să-şi mişte încet coapsele în faţa spectatorilor săi, ea introduse cu delicateţe a cincisprezecea ţigaretă în sexul ei, ultima aprinsă de mica laoţiană care o seconda în acest număr de înaltă virtuozitate.

În fine, datorită imperceptibilelor contracţii ale mucoaselor interne, fata începu să „fumeze”. Un nor albăstrui se ridica dinspre abdomenul ei, stricând şi mai tare atmosfera deja împuţită din *White Rose.* Comod aşezaţi în fotoliile lor din ramuri de palmier, câţiva piloţi de la *Air America* aplaudau zgomotos. Vedeau foarte rar acest gen de exerciţii lângă Kansas City. La bar, un bătrân plantator francez se smiorcăia de emoţie în faţa acestei ultime mărturii a culturii franceze.

Această figură cu ţigaretele fusese adusă în Extremul Orient de către Legiunea Străină.

Ubol un pic jenată se-ntoarse spre Malko.

— Ce părere aveţi despre Anh?

— Abilă, răspunse Malko, refuzând să se compromită. Anh se oprise în faţa lui şi se amuza mişcându-şi abdomenul la câţiva centimetri de ochii lui Malko, spre a-i arăta că nu-i vorba de niciun trucaj, că fumul ieşea din sexul ei. Ea îi făcu un semn amical cu ochiul lui Ubol.

Una din animatoarele localului se apropie şi scuturâ cu delicateţe resturile de cenuşă într-o scrumieră pe care ea o

ţinea în mână.

Anh complet dezbrăcată, cu excepţia saboţilor cu tocuri înalte, continua să se onduleze. Dinţii ei împinşi în faţă, îi dădeau o expresie de senzualitate şi ferocitate. Ea avea un corp plăpând şi fin, cu un piept înalt şi îngroşat, şolduri de băiat şi picioare lungi fusiforme. Cu capul dat pe spate, ea părea mândră de norul roşietic de la abdomenul său. Era o fată încântătoare care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Stimulată de exemplul ei, o altă animatoare complet dezbrăcată, veni să se lipească de Malko.

— Tac-tac numărul unu, propuse ea. Message numărul unu.

Din păcate, ea era mai urâtă decât Anh. Malko în orice caz, nu venise la *White Rose* ca să asiste la această exhibiţie de folclor colonial francez. Pe el îl deranja încă rana de la pulpă. Se trezise la ora trei după-amiază, epuizat de emoţiile serii precedente, gata să-şi reînceapă singur ancheta. Khammouane era sincer şi integru dar C.I.A. era prea puternică pentru el.

În ceea ce-l priveşte pe Cy Villard, acesta nu va mişca niciun deget pentru a-l ajuta pe Malko, în cel mai fericit dintre cazuri.

Nu-i rămânea decât să încerce să afle mai multe despre Jim Dough, pilotul lui *Air America.* Pentru treaba asta, el nu se putea baza decât pe Ubol şi camaradele sale.

White Rose se ascundea pe strada Manh Tathourath, o arteră neasfaltată, perpendiculară pe Mekong, nu prea departe de Lane-Xang. Sala nu era luminată decât de tuburi pictate în culori vii. Discuri americane şi franceze cântau fără-ncetare muzică de dans, dar clienţii veneau exclusiv pentru exhibiţiile lui Anh. Ea era singura care putea fuma un pachet de ţigări. Oamenii cumsecade fugeau de *White Rose.* Nici chiar Ubol nu se simţea în largul ei aici.

Malko se gândea, fixând pata roşietică a sexului lui Anh, că misiunile C.I.A. străbăteau în mod cert stranii meandre. Dacă blânda Alexandra ar fi fost aici, ar fi făcut-o pe vietnameză să-şi înghită fumul.

Aceasta smulse cu un gest precis ţigaretele aproape fumate, le arătă deasupra capului cu un gest de triumf şi le aruncă într-o scrumieră, după care dispăru în spatele barului. Imediat, „asistenta” ei trecu pe la fiecare masă să adune câte două mii de kipşi, tariful exhibiţiei.

— Sunt aviatori care plătesc şi câte zece mii de kipşi ca să se

culce cu Anh, şopti Ubol cu respect.

În Asia bogăţia este mereu venerată.

Mica laoţiană îl contempla pe Malko cu adoraţie nedisimulată. El se întrebă dacă ea este geloasă.

— Nu-ţi fie frică, spuse el cu drăgălăşenie. Eu nu vreau să mă culc cu Anh. Eu doar am nevoie de o informaţie.

Spre deosebire de alte asiatice, ea era de o discreţie rară. Nu-l întrebase niciodată ce făcea la Vientiane.

Anh reapăru, îmbrăcată cu o centură latã deghizată în fustă. Slipul ei negru apărea la fiecare pas. Un bolero fără sutien completa toaleta sa foarte modestă. Fără fasoane, ea se aşeză pe genunchii lui Malko şi o sărută pe Ubol. Cele două fete vorbiră în laoţiană. Ubol părea să laude calităţile lui Malko. Anh îi petrecu un braţ în jurul gâtului.

— Vreţi să mă duceţi la *Spot*? Ador dansul.

— Cu plăcere, zise Malko.

Anh se ridică de pe genunchii lui.

— Atunci merg să-mi pun un pantalon.

Ea se ridică şi dispăru. Se auziră clănţănind mandibulele tuturor masculilor din asistenţă. Îmbrăcată, Anh era şi mai sexy decât goală.

Ubol se aplecă la urechea lui Malko.

— I-am spus că aveţi foarte mulţi bani, dar că nu ştiu ce faceţi.

Deja Anh revenea cu talia încinsă de o centură enormă de piele, cu un pantalon care o muia foarte strâns, totuşi mai decent decât minijupa.

— Mergem acolo?

Franceza ei era perfectă. Gura ei provocatoare şi faţa plată, îi dădeau un aer trufaş, dar imaginea sexului ei cu sclipiri roşietice continua să joace în faţa ochilor lui Malko.

Ieşiră cu toţii din *White Rose.* Deodată, Ubol îl sărută pe obraz pe Malko.

— Bună seara, eu vă las.

Înainte ca el să aibă timpul să protesteze, ea se urcase într-un triciclu. Anh izbucni în râs.

— Ubol este prea drăguţă! Dacă eu aş avea un bărbat ca dumneavoastră nu l-aş prezenta colegelor mele.

Ea-l luă pe Malko de braţ, lipindu-şi corpul mlădios de al lui fără fasoane.

— Să mergem pe jos, propuse ea. Strada Pang-Kham este la doi paşi.

Erau atâtea gropi, încât şoseaua părea să fi fost bombardată de avioane B.52. De fiecare dată când îşi sucea glezna, Anh înjura cu încântătoarea deşănţare a unui sergent din colonii, indiferent dacă în limba franceză sau vietnameză. Ea se stropise cu parfum şi avea câte un inel pe fiecare deget. La colţul străzii Sam Sen Thai, o fată în pantaloni îi fixa cu insistenţă. Anh rânji:

— Nu vă place fata asta?

— De ce? întrebă Malko.

— Este un homosexual travestit în femeie, zise Anh cu dispreţ. Sunt mulţi din ăştia la *Happy Bar* şi toţi bambayezii trag acolo.

— Bombayezi?

Ea izbucni în râs.

— Ce-i greu de-nţeles? Sunt hinduşi. Aşa sunt ei numiţi aici. Ei deţin toate magazinele, mai ales cele cu bijuterii. Ei sunt încă mai puternici decât chinezii, dar eu îi prefer pe chinezi. Bombayezii sunt murdari şi hoţi.

O sută de metri mai departe, ei trecură pe lângă o clădire enormă care domina micile case de lemn de pe stradă.

— Iată casa celui mai bogat om din Vientiane, zise Anh cu vocea plină de admiraţie. Este Lo-Shing, chinez bineînţeles. El are o duzină de femei care nu ies niciodată. Trebuie să vezi capetele bombayezilor când trece el pe strada lor. Îi ling praful de pe pantofi.

— Cu ce se ocupă acesta?

Anh râse uşor.

— Aici nimeni nu ştie niciodată de unde vine banul. Laosul este o ţară săracă şi totuşi Lo-Shing a construit o pagodă enormă aproape de Louang-Prabang. Acesta l-a costat milioane de kipşi.

Începuseră să cadă picături enorme. Anh îl prinse pe Malko de mână şi începu să fugă, înjurând copios din cauza saboţilor cu tocuri înalte.

*

* *

— Mama mea era cea mai pare prostituată din Haiphong, mărturisi Anh cu un ton admirativ. Ea nu putea vedea un tip blond cu ochi albaştri fără să nu se culce cu el şi Dumnezeu ştie

că erau destui. Acum este prea bătrână pentru a face dragoste, aşa că acum joacă şi pierde. Când nu mai are bani, devine furioasă şi trebuie să-i dau bani, căci altfel dă foc casei. Noroc că sora mea este prostituată la Saigon. Altfel nu aş reuşi.

Malko nu putea decât să aprobe această accepţiune a tradiţiilor. Lipită de el, cu sânii înfipţi între pectoralii lui, cu abdomenul lipit de al lui ca o ventuză, Anh dansa cu hotărârea fermă de a-şi conduce partenerul spre un atentat la pudoare. În ceea ce o priveşte, ea golise o sticlă de Moët et Chardon şi din cauza aceasta, dicţia sa avea de suferit, la fel ca şi dispoziţia sa. Manierele ei brutale lăsaseră loc unei dulceţi perverse care puneau nervii lui Malko la grea încercare. Când se depărta de el ondulându-se cu zvârcoliri furioase, mimând amorul, când revenea lipindu-se de el de la bărbie până la glezne cu forţa încăpăţânată a unei lipitori. Fără să discearnă ridicolul, Johny, cântăreţul filipinez îşi debita refrenele învăţate pe dinafară.

Sala era la fel de obscură ca şi *White Rose,* cu mult mai mulţi americani.

Intrând, ei se-ntâlniseră cu trei fete singure, dar cele care-i însoţeau pe piloţii de la *Air America* erau ţărănci dulci, timide şi stângace, care nu vorbeau decât laoţiana, stând mute toată seara şi neîndrăznind să deschidă gura decât pentru a-şi sorbi J&B-ul lor de 800 de kipşi.

Muzica se opri. Revenind la masa lor. Malko şi Anh găsiră o laoţiană îmbrăcată cu o rochie lungă neagră, excesiv machiată, cu unghii interminabile şi cu o mutrişoară frumoasă. Anh o alungă interpelând-o cu brutalitate în laoţiană.

— Are aerul unei curve, spuse ea cu dispreţ. Eu nu înţeleg cum le lasă pe toate aceste fete singure aici.

Blazată, fata părăsi masa aruncându-i o privire lui Malko şi merse să se instaleze la bar, luându-şi paharul.

Ei mai dansară câteva slow-uri. Anh se lipea din ce în ce mai tare de Malko, hotărâtă să-l excite la maximum. Când muzica se opri, ea propuse:

— Mergem?

El nu aflase mare lucru, neîndrăznind să-i pună întrebări directe, afară de faptul că Anh era foarte populară printre piloţii de la *Air America.* O duzină dintre aceştia veniseră la masa lor pentru a o săruta sau pentru a o invita. Ea dansase o serie de melodii lente cu un tip imens în cămaşă portocalie care o

strângea atât de tare, de parc-ar fi vrut s-o rupă-n două. Anh l-a pus la punct. La sfârşitul dansului, Malko putuse să-l vadă pe tip ruşinat strecurându-se afară de pe ringul de dans, vizibil indispus. Anh revenise la masă ilară şi furioasă.

— Acest nenorocit, explodă ea, mi-a spus că îmi va plăti o sută de dolari ca să mă culc cu el şi l-am trimis la plimbare.

Ea totuşi, era mândră pentru că îl pusese la punct pe înaltul american în mijlocul pistei de dans, sub ochii de bovină ai cântăreţului filipinez.

Malko oprise Volkswagen-ul într-o stradă strâmtă nu departe de Ambasada Franţei. Ei se duseră pe jos ca s-o recupereze şi merseră până aproape de *White Rose.*

Deodată fata oftă.

— Doriţi să faceţi dragoste cu mine, nu-i aşa?

Brusc, îl îmbrăţişă pe Malko cu o violenţă artificială. Limba ei caldă şi catifelată se infiltră în gura lui şi începu să se mişte cu furie, în timp ce mâna lui Anh plecă în explorare cu o dexteritate demnă de elogii. Malko îşi spuse că a face dragoste într-un Volkswagen era o probă foarte grea pentru articulaţii. Anh însă, se desprinse dintr-odată cu brutalitate de el, cu o mutră plină de dispreţ.

— Voi albii sunteţi toţi la fel. Cum vedeţi o femeie galbenă, vă vine pofta s-o călăriţi.

Ea era beată. Malko avu o inspiraţie subită.

— Eu nu vreau nimic de la dumneavoastră, spuse el cu răceală, ci doar o informaţie. Cunoaşteţi un pilot care se numeşte Jim Dough?

Ea întoarse capul surprinsă.

— Jim Dough! Sigur că-l cunosc. Este cel mai plin de bani din toată gaşca.

— Se poate avea încredere în el?

Expresia lui Anh deveni imediat mai dură. Ea nu era aşa de beată precum ar fi părut.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am nevoie de un pilot care să fie discret şi căruia să nu-i fie frică să rişte.

— Ce să facă?

Vocea lui Anh îşi pierduse toată dulceaţa.

— Asta nu vă priveşte.

Anh spuse într-o doară:

— Nu paraşutând saci cu orez la refugiaţi strânge Jim bani.

— Puteţi să mi-l prezentaţi?

Ea tresări:

— Descurcaţi-vă. El este în fiecare seară la *Happy Bar.* Este cel mai bun ţintaş cu săgeţelele, sau la *Purple Porpoise,* unde-l duce cocota blondă cu care trăieşte.

Brusc, deschise portiera maşinii.

— Deja v-am spus prea multe, spuse ea, şi nu vreau să ajung în Mekong. Salut! Fiţi şic cu Ubol pentru că are mare nevoie şi reveniţi să mă vedeţi la *White Rose.*

Tot erotismul ei dispăruse. Malko îşi spuse cu un pic de tristeţe că ea nu era decât o moacă strălucitoare, dar tocmai aflase ceva interesant.

Anh deschise bariera de lemn a casei sale şi zgomotul tocurilor sale de lemn descrescu în întuneric. El mai avea încă timp să meargă la *Happy Bar.*

*

* *

Mai multe fete se amuzau zgomotos pe trotuar cu piloţii. În jurul lui *Happy Bar,* erau trei sau patru baruri mai mici, pline de animatoare. Şi Lido, local cu femei uşoare, deversa o încărcătură din acestea pe trotuar din cauza interdicţiei de circulaţie.

Pentru a treia oară, Malko intră în *Happy Bar.* Jocul cu săgeţile era nefolosit. Doar câteva perechi flirtau pe canapelele mari de răchită. El se apropie de barmaniţă.

— L-aţi văzut cumva pe Jim în seara asta?

Laoţiana încruntă sprâncenele.

— Jim? Jim şi mai cum?

— Acela care joacă săgeţile.

— A, da! A trecut pe-aici. El este probabil la *Purple Porpoise.*

Malko mulţumi şi ieşi. *Purple Porpoise* era la vreo sută de metri, pe cheiul Fangum. El trebui să îndepărteze câţiva travestiţi care-i propuneau un „tratament numărul unu”.

Cheiul Fangum era pustiu, dar o mică lumină strălucea deasupra porţii în formă de butoi a lui *Purple Porpoise.*

Capitolul VIII

La început el nu văzu decât o pereche de picioare impresionant de lungi cu un profil perfect, aproape puternice, terminându-se cu o pereche de şolduri care ar fi putut s-o facă geloasă şi pe zeiţa sculpturii. Totul era mulat într-un pantalon verde crud. Apoi, tânăra femeie care se aplecase peste tejghea ca să ia cuburi de gheaţă se ridică şi întoarse faţa spre uşă.

Malko resimţi şocul imenşilor ochi albaştri de o falsă candoare, umbriţi de nişte gene interminabile. Gura părea desenată de Vargas, cărnoasă, senzuală şi plină. Buza superioară era puţin răsfrântă peste dinţii de sălbăticiune, înfipţi un pic în faţă, ceea ce-i accentua un pic impresia de sălbatică. O meşă blondă îi cădea pe frunte îmblânzind trăsăturile feţei şi contrastând cu sprâncenele foarte dese. Cyntia, patroana lui *Purple Porpoise* era superbă. Şi în acest peisaj asiatic, frumuseţea sa ieşea mai mult în evidenţă. Privirea lui Malko se plimbă până spre bluza de şantung negru care lăsa să se ghicească doi sâni incredibil de înalţi şi tari. Încălţată cu saboţi cu tocuri foarte înalte, ea era de aceeaşi talie cu Malko. Ea îl primi cu un surâs fermecător.

— Bună seara, spuse ea cu o voce catifelată.

Malko făcu un efort pentru a reveni pe pământ, ca s-o poată privi de-acolo pe fermecătoarea apariţie. Barul era gol, cu excepţia unui barman laoţian adormit în fotoliul din fundul sălii şi omul aşezat la tejghea în faţa tinerei femei. Între ei era un pluş verde şi cărţi. Cu faţa crispată şi cu ochii în cărţi, partenerul Cyntiei nu-i acordă nicio atenţie lui Malko, dar după cum arăta, el îşi spuse că acesta putea fi Jim Dough. El avea fruntea îngustă, o gură largă şi dură, un nas turtit de boxeur. Braţele îi erau acoperite de fire de păr negru, iar la încheietură avea un enorm Rolex.

Malko închise uşa şi înaintă în sală. Un electrofon invizibil difuza muzică clasică. În fund se zărea o scară în spirală care dispărea în plafon.

Malko îşi reîntoarse ochii asupra acestei impresionante creaturi, atât de neaşteptată în acest bar de la capătul lumii.

În ciuda ţinutei sale provocatoare n-ai fi crezut niciodată că este patroana unui bar, ci ai fi putut s-o confunzi cu stăpâna

unei case, primind un invitat de marcă.

— Bună seara, zise Malko.

La auzul vocii sale, jucătorul îşi ridică în fine ochii de la jocul său şi-l privi pe Malko cu un aer puţin amabil.

— Nu poţi să joci şi să o laşi pe sluga ta să se ocupe de clienţi? bombăni el.

Cyntia lăsă jos cartea pe care o ţinea în mână cu o mină batjocoritoare. În faţa fiecărui jucător erau întoarse patru cărţi. Doi regi şi doi valeţi în faţa lui Jim, şapte, şase, nouă şi valet în faţa Cyntiei.

— Nu fii jucător rău Jim. Odihneşte-te cinci minute. Ce doriţi dumneavoastră să beţi?

Ochii ei albaştrii îl fixară pe Malko, cu interes, crezu el.

Ea se-ntoarse pentru a trece în spatele barului şi Malko avu un nou şoc. Pe lângă Cyntia ispita Sfântului Anton nu era decât un miraj fad. El nu putea crede că o astfel de curbură poate fi posibilă. Era greu să-i dai o vârstă lui Cyntia. Pe lângă faptul că nu avea nicio cută, din ea emana o tărie difuză.

Malko nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe ea. Ce căuta ea la Vientiane în spatele unei tejghele de bar? În oricare alt loc civilizat, miliardarii s-ar fi bătut pe viaţă şi pe moarte pentru a o acoperi de bijuterii.

— Dacă aţi avea votcă, ar fi o minune.

Tânăra femeie îşi închise pleoapele pe jumătate şi Malko îi văzu pupilele dându-se peste cap, ca şi când ea ar juisa. Era un tic uluitor de senzual.

— Eu fac miracole, zise Cyntia. Doriţi rusească, americană sau poloneză?

— Rusească.

El o privi jonglând cu graţie cu sticlele şi gheaţa. În plus, ea ştia să servească votcă. Înainte de a o turna în pahar, ea îl umplu cu cuburi de gheaţă şi o turnă încet sub privirea furioasă a lui Jim. Acesta începea să se uite la Malko cu o ură nedisimulată şi-şi aprinse o ţigară neagră din care trase cu furie.

Malko îşi luă paharul perfect îngheţat şi bău o înghiţitură. Cyntia veni să se aşeze pe taburetul ei şi-şi reluă cartea. Fără să privească, ea spuse:

— Te ascult.

Gura lui Jim se strâmbă într-un surâs forţat.

— Full de regi cu valet, se bucură el.

Cyntia se strâmbă.

— Un full! Cred că ai câştigat.

Ea îşi luă cartea şi o puse lângă celelalte pe masă: şase de pică, valet de pică, şapte de pică, nouă de pică. Malko privea fascinat. Cyntia avea mâini masculine cu unghii scurte. Ea luă cartea necunoscută.

— Aceasta nu am văzut-o încă, spuse ea.

Malko privi faţa americanului. Un rictus nervos îi deforma gura. El îşi aplecase gâtul înainte ca o pasăre de pradă, fixând cu lăcomie mâinile Cyntiei. Aceasta întoarse cartea cu un gest sec al mâinii. Era as de pică.

— Cred că tu ai pierdut Jim, zise ea cu o voce blândă. Culoarea bate full-ul, nu-i aşa?

Jim murmură o înjurătură printre dinţi, apoi căută în buzunar şi scoase o hârtie de o sută de dolari mototolită pe care-o puse pe bar. Indiferentă, Cyntia o trase într-un sertar şi adună cărţile pe care începu să le facă cu o dexteritate incredibilă.

Uşa se deschise din nou şi intră un alb care îl salută pe Jim din cap, după care merse să se aşeze la o masă din fund. După ce se aşeză el scoase dintr-un toc o staţie enormă şi o puse pe masă. Era unul din cei o sută paisprezece consilieri militari ai Ambasadei SUA, care păstrau legătura permanentă cu C.I.A.

Barmanul deschise ochii şi se ridică.

— Încă un joc, zise Jim.

Tânăra femeie surâse angelic.

— Tu mi-ai spus că mâine te scoli devreme pentru că zbori. O să fii obosit şi ştii bine că trişez.

— Hai nu mai spune tâmpenii! zise Jim furios. Tu nu poţi să trişezi. Dă cărţile!

Cyntia întoarse capul spre Malko. O luminiţă veselă îi juca în ochii albaştri.

— Dumneavoastră nu vreţi să jucaţi cu noi?

Jim mormăi:

— Ai fi putut să-mi ceri părerea.

— Nu eşti prea ospitalier, îi spuse Cyntia. Acest gentleman este singur şi se plictiseşte.

— De unde ştii tu că-i un gentleman? întrebă Jim ironic.

— Pentru că asta se vede.

Tonul Cyntiei era în mod vizibil mai incisiv.

— Nu aş vrea să vă deranjez, spuse Malko cu multă

diplomaţie.

— Nu ne deranjaţi, spuse Cyntia. Vi-l prezint pe Jim Dough, cel mai bun pilot al *Air America.*

Jim, cam în silă, îi întinse mâna. Malko o apucă blestemându-se în sinea lui. Ca prim contact, nu era totuşi rău.

— Prinţul Malko Linge, spuse el.

— Încântată, zise Cyntia. Noi vedem foarte puţini, prinţi la Vientiane, cu excepţia acelui porc de Lom-Savath. În seara asta a întârziat. Poate a crăpat.

— Ce jucaţi, întrebă Malko pentru a mai destinde atmosfera.

Cyntia surâse.

— Jucăm poker mexican.

— Nu aveţi jetoane?

Tânăra femeie îşi arătă dinţii de fiară sălbatică într-un surâs fermecător.

— Nu avem nevoie de jetoane. Nu există relans. La fiecare tură, Jim joacă o sută de dolari şi eu mă joc pe mine: dacă Jim câştigă mă duce la el în seara asta. Cred că el joacă pentru un tarif rezonabil, nu?

Malko încercă să-şi ascundă decepţia. Deci Cyntia îşi vindea corpul său frumos pentru o sută de dolari şi totuşi ţinuta sa părea să ascundă altceva decât o prostituată de lux. Ea părea prea sigură de ea, prea mândră pentru o femeie de vânzare.

— Este totuşi o recompensă frumoasă, spuse Malko.

— Pentru dumneavoastră, miza va fi de două sute de dolari, spuse Cyntia pe un ton care nu admitea replică. Vreau totuşi să-l favorizez pe Jim care joacă cu mine de mult timp şi nu a câştigat încă. Sunteţi de acord?

— De acord.

Era modalitatea vicleană de a face să meargă un bar fără clienţi, dar înainte de orice, el ţinea să se lege cu Jim Dough. Acesta din urmă, semăna cu un rechin pradă unei teribile dureri de dinţi. Ochii lui mici şi negri îl analizau pe Malko cu ferocitate. Acesta trase un taburet şi se aşeză lângă el.

— Cine dă cărţile?

Jim strânse cărţile şi dădu pachetul Cyntiei.

— Dă-le.

Ea luă pachetul, le bătu rapid şi-l întinse lui Jim.

— Taie!

El ascultă şi imediat ea împărţi două cărţi fiecărui jucător.

Malko le privi pe ale sale: damă şi opt de cupă. Nu era prea grozav. El întoarse optul pe masă.

Cyntia întoarse regele de carou şi Jim nouă de treflă. Jim îl întrebă pe Malko:

— Cărţi?

Cyntia se aplecă asupra lui şi el simţi un sân elastic apăsându-i braţul.

— Vă previn că potrivit regulilor noastre puteţi renunţa înainte de a cere cărţi. În acest caz, nu pierdeţi nimic.

Malko ezită. Cu cărţile sale, el avea nouă şanse din zece să piardă două sute de dolari, dar era prea stupid să piardă relaţia stabilită cu Jim Dough.

— Continui, spuse el.

Ea distribui o carte. Malko luă asul de cupă şi întoarse dama.

Cyntia întoarse un nouă de pică şi Jim un nouă de treflă. Treaba asta nu era prea strălucită. Din nou tânăra femeie dădu cărţi. De astă dată, Malko întoarse un şase de cupă, Jim o damă de treflă şi Cyntia un rege de pică, ceea ce pentru ea însemna doi regi, cel puţin. Jim Dough părea că i se tăiase respiraţia. Văzându-şi cele trei trefle, Malko îşi spuse că trebuia să mai aibe o a patra în mână, deci aproape o culoare.

Încet, Cyntia dădu ultima carte. Malko o luă fără să se uite.

Cyntia aruncă o privire pe cartea ei şi o puse pe masă. Era un şapte de pică.

Jim ezită înainte să alinieze un opt de treflă. El se frământa pe taburetul lui şi se vedea că murea de poftă să vorbească.

— Spune Cyntia, spuse el cu vocea răguşită.

El strângea ultima sa carte, ca şi cum cineva ar fi vrut să i-o fure.

Cyntia ridică o privire inexpresivă şi întoarse un rege de cupă.

— Brelan, spuse ea.

— Ai pierdut, necheză Jim Dough.

În graba sa, el răsturnă un pahar cu Heineken, înainte de a etala un rege de treflă.

— Culoare, anunţă el.

Cyntia nu se mişcă. Privirea sa se opri asupra ochilor strălucitori ai lui Malko.

— Prietenul nostru nu ne-a spus încă ce are, remarcă ea. Malko tocmai se uitase la ultima sa carte şi nu ştia unde să se aşeze. El avu intuiţia că ceva îi scapă.

— Eu de asemenea, am culoare, spuse el.

— La ce? răcni Jim Dough.

Fără să răspundă, Malko întoarse asul de cupă.

Se lăsă un moment de linişte, întrerupt de râsul melodios al Cyntiei.

— Dumneavoastră aţi câştigat!

Capitolul IX

Jim Dough lovi cu palma în tejghea.

— Dumnezeii mă-sii, ce rahatul naibii! Şi se simţea că nu-şi exprimase gândul în întregime. Trăsăturile sale se supseseră brusc şi fixa cărţile etalate pe bar, ca şi când ar fi vrut să le distrugă cu puterea privirii sale.

În fundul barului, omul cu walkie-talkie tresări. Malko nu văzuse niciodată o asemenea expresie de frustrare. El înţelese că i se ivise o ocazie unică.

— Eu cred că nu e drept, spuse el. Dacă sunteţi de acord amândoi, vă acord revanşa la joc mâine seară.

Crezu că ochii lui Jim Dough vor cădea pe covorul verde. Americanul articulă cu greu:

— Vreţi să spuneţi că nu o luaţi pe Cyntia?

— Cam aşa ceva, recunoscu Malko, deşi n-aş putea spune că-mi lipseşte dorinţa, recunoscu el galant şi sincer.

Tânăra femeie îl fixa cu o privire glacială, fiind încă şi mai frumoasă.

— Poate nu veţi câştiga şi a doua oară, remarcă ea. Jim a încercat mult timp să mă bată.

Pentru prima dată de la începerea partidei, ea părea iritată.

— Şansa mi-a surâs o dată.

Jim Dough îi dădu peste fund o palmă de parc-ar fi vrut să omoare un viţel.

— Eu ofer o tură, spuse el cu entuziasm. Hai Cyntia, toarnă băutură.

Fără să-l privească pe Malko, tânăra femeie se duse în spatele tejghelei şi umplu două pahare de J&B, pe care le puse în faţa

celor doi bărbaţi.

— Eu nu beau, spuse ea.

Deodată, ea părăsi barul îndreptându-se spre scara în formă de spirală, pe care se urcă încet, urmată de privirea lacomă a lui Jim Dough.

Silueta ei era apetisantă. După ce ea dispăru prin chepeng. Jim luă paharul său şi-l ciocni cu putere de cel al lui Malko.

— Dumneavoastră sunteţi un tip mişto! zise el. Toţi camarazii mei ar zbura pe spate până la Luang-Prabang ca să se culce cu Cyntia! Să ştiţi că treaba e serioasă: ea ar fi mers cu dumneavoastră.

— Sunt sigur de asta, zise Malko, dar eu n-am venit la Vientiane să fug după fete.

— Ce treabă aveţi dumneavoastră?

Malko nu răspunse. Cyntia coborî cu un câine mare în lesă. Era un mare chow-chow care scoase o limbă neagră ca iadul.

Ea trecu pe lângă cei doi bărbaţi, indiferentă ca o zeiţă.

— Mă duc să-l plimb pe Confucius, spuse ea, după aceea închid.

Ea dispăru în întuneric. Barmanul se duse să închidă uşa după ea.

— Să bem un pahar, propuse Jim. Ea este prost dispusă. Vreau să ne pilim.

— Mai există localuri deschise la Vientiane? întrebă Malko.

Americanul puse un teanc de kipşi pe tejghea şi ridică din umeri.

— Sigur că există. Sunt barurile cu prostituate din Dong – Palan, dar astea nu au niciun haz. Să mergem mai bine la *Vieng-Ratry.* Câteodată au acolo fete superbe.

Malko îl urmă afară. Cyntia dispăruse pe cheiul Fangum şi era la fel de cald. Jim Dough deschise portiera unui Camaro galben canar.

*

* *

Cyntia mergea încet pe malul râpos al Mekongului care ducea de-a lungul cheiului Fangum. Ea îi dăduse drumul lui Confucius şi se juca cu lesa lui. Ea se opri: nişte laoţieni cântau din chitară

un pic mai departe. Pentru primă dată după mult timp, ea-şi pierduse controlul. Din această cauză era furioasă şi neliniştită.

Cine oare era omul care nu a vrut s-o posede în seara aceea? Chiar înainte de a-şi exprima decizia lui stupefiantă, ea-şi dăduse seama că era dintr-un aluat diferit faţă de obişnuiţii ei „duri”. Avea o anumită nonşalanţă distantă şi o detaşare rece care emana din ochii lui strălucitori, dar nu s-ar fi gândit că ar avea tăria s-o refuze. Ea era conştientă de atracţia pe care o exercita asupra bărbaţilor, mai ales în acest oraş de la capătul lumii. Niciodată nu fusese ofensată în felul acesta. Amărăciunea ei venea din faptul că îşi cunoştea limitele orgoliului: ea nu-i va oferi o a doua şansă.

Un fluierat uşor o făcu să-ntoarcă capul. O siluetă se apropie de ea. Era o asiatică cu părul lins, foarte tânără şi cu tenul foarte închis. Ea privi în jurul ei şi se lipi de Cyntia, cu capul rezemat de pieptul său. De pe cheiul Fangum nu puteau fi văzute, el fiind în contrapantă. În faţă nu era decât Mekongul iar malul Thai era la cinci sute de metri.

Fata ridică capul spre Cyntia cu o expresie apropiată de încântare.

— Dacă tu vrei, spuse tânăra fată cu blândeţe.

Ea se sprijini de un palmier şi privi cerul înstelat. Cu delicateţe, dar foarte rapid, laoţiana desfăcu fermoarul pantalonului verde. Cyntia avea oroare de slipurile care lasă urme dizgraţioase sub pantaloni.

Când degetele fine începură s-o pipăie, ea închise ochii păstrând pe retină imaginea cerului înstelat. Fără un cuvânt sau un gest de prisos, partenera ei o poseda mângâind-o cu o delicateţe diabolică, amestecată cu accese de brutalitate calculată. Respiraţia lui Cyntia deveni gâfâită. Un rid vertical îi apăruse pe frunte, ca şi când s-ar fi gândit foarte intens. Mâinile ei se crispară pe umerii celei care-i producea o plăcere aproape perfectă. Simţi picioarele muindu-se şi inima începuse să i se zbată în piept.

Asiatica îşi schimbă imperceptibil poziţia degetelor. Cyntia fu cuprinsă de o scuturătură delicioasă.

— Acolo! Ah, da acolo! murmură ea.

Apoi, ea nu mai zise nimic, rămânând cu gura deschisă respirând sacadat. Toată plăcerea difuză părea să se concentreze într-un singur punct, într-o ameţeală de câteva

secunde. Deodată Cyntia smulse mâinile care o mângâiaseră.

În acest stadiu, ea nu putea să suporte nicio atingere. Ea-şi muşcă buzele din toate puterile ca să nu geamă de plăcere, apoi încet, încet, respiraţia îi revenea la normal.

Asiatica îi mângâia cu tandreţe coapsele musculoase prin ţesătură.

Cyntia redeschise ochii cu o senzaţie bizară. Pentru prima dată, ea nu se simţea în întregime liniştită, deşi partenera sa, fusese perfectă. Aceasta, cu instinctul sigur al femeilor îndrăgostite, o întrebă cu anxietate:

— Nu v-a plăcut?

Ea nu îndrăznise niciodată s-o tutuiască pe Cyntia.

Tânăra femeie îşi închise fermoarul

— Da, spuse ea sincer. A fost delicios.

Furioasă, ea nu se putea abţine să nu se gândească la omul cu ochi strălucitori.

Ea simţea nevoia unui sex înlăuntrul abdomenului ei, a unei adevărate violenţe, a unui corp de bărbat lipit de corpul ei. Partenera ei rămase lipită de ea, neliniştită.

— Mâine seară?

— Să mă mai gândesc, spuse Cyntia.

Ea îl chemă pe Confucius şi-şi reluă plimbarea. Până în acea seară, aceste scurte întâlniri în picioare, în întunericul cheiului Fangum, o satisfăceau pe deplin. Ea nu-şi dădea seama dacă excitaţia ei provenea de la abilitatea partenerei sau din cauza situaţiei.

În picioare, în întuneric, fata o privea îndepărtându-se. Ele se întâlniseră din întâmplare în acelaşi loc şi între ele nu se legase niciodată o adevărată conversaţie. Inima sa era plină de mândrie la gândul că ea, simpla secretară a Ambasadei Vietnamului de Nord, era singura care cunoştea secretul femeii pe care o doreau toţi bărbaţii din Vientiane.

*

* *

Toţi ochii se-ntoarseră spre cei doi albi când traversară ringul de dans pentru a ajunge la masa lor. În afară de Malko şi Jim Dough, nu mai era niciun străin în *Vieng-Ratry.* La bar lângă inevitabila orchestră filipineză, aşteptau mai multe animatoare laoţiene, vorbind între ele.

Malko avea impresia stranie că este transparent. Nu se simţea ostilitate în ceea ce-i privea ci pur şi simplu ei nu existau. Mai puţin sensibil, Jim Dough se simţea perfect în mediul său, pierdut în contemplarea picioarelor vecinei sale.

Vieng-Ratry era în contrapanta unui drum de pământ strâmt, chiar în faţa unui bidonvil pe piloni, la est de bulevardul Lane-Xang. Pe lângă el, o pagodă vietnameză părea mai bine întreţinută, dar palmierii care îl înconjurau, îi dădeau un aer misterios. Era un imobil din lemn, cu un singur etaj, jerpelit, cu o verandă şi obloane verzi. Aparatele de aer condiţionat vechi suflau un aer călduţ în sala în care trei cupluri dansau un slow foarte liniştit. Un chelner se apropie fără entuziasm şi Jim Dough comandă două scotchuri fără să ceară părerea lui Malko.

— Oamenii sunt foarte serioşi aici, remarcă el.

Jim Dough îşi plimbă privirea cu condescendenţă prin sală.

— Aici sunt laoţieni cu prietenele lor şi câţiva chinezi. Străini vin foarte rar, dar este singura bombă care funcţionează după ora stingerii şi unde nu eşti hărţuit de cocote.

Malko privi fetele aliniate la bar.

— Într-adevăr, ele nu se aruncă asupra noastră.

Americanul ridică din umeri:

— O! Dacă le plăceţi, ele se culcă cu dumneavoastră. Preferă însă chinezii care le întreţin, sau pe laoţieni. Fiţi atent la tipul gras din fund, cu fata în roşu. Este un colonel care câştigă o sută de mii de kipşi[8] pe lună şi totuşi este aici în fiecare seară. El se descurcă. Numai că asta le place să rămână între ei.

Jim Dough îşi bău paharul dintr-o înghiţitură şi-l puse pe masă.

— Dumneavoastră ştiţi că Cyntia m-a lăsat mască? spuse el. M-a ciupit de o mie de dolari.

— De ce v-aţi lăsat păcălit?

Jim scoase un sunet nearticulat şi se aplecă peste masă.

— Pentru că mor de poftă s-o sărut. Nu este niciun pilot al *Air America* să nu fi încercat. Ea nu îi lasă nici măcar să deschidă gura. Nu i se cunoaşte niciun amant în afară de Confucius. Într-o seară i-am oferit cinci sute de dolari ca să mă culc cu ea. I-am pus chiar pe tejghea. Ea a luat bancnotele şi a început să le rupă. Eram nebun. Numai la poker era dispusă să-mi dea o şansă. M-a avertizat însă că ea trişa şi că nu voi câştiga niciodată.

---

8 *În jur de optzeci de mii de franci vechi (n.a.)*

— Ea trişează?

Jim ridică din umeri.

— Gândiţi-vă! Eu mă uit la mâinile ei şi nu se vede nimic. Ea are însă o şansă fenomenală. Sper însă că nu va dura o veşnicie. Închipuiţi-vă că dumneavoastră aţi fi putut s-o sărutaţi. Poate că asta a făcut să se schimbe şansa. Mâine, cu un pic de noroc îmi va veni mie rândul.

— Sper pentru dumneavoastră, zise Malko.

Americanul se juca maşinal cu paharul lui gol. Deodată întrebă:

— Ce treburi aveţi la Vientiane? Nu v-am văzut niciodată…

— Nu sunt de mult timp aici.

— Cu ce gen de afaceri vă ocupaţi?

Malko făcu un gest vag.

— Ei, afaceri…

Ochii lui Jim Dough străluciră.

— De ce fel?

Malko întoarse capul şi spuse calm:

— Eu caut pe cineva care să fie gata să câştige bani mulţi, asumându-şi câteva riscuri.

Câteva secunde nu se auziră decât notele unui tango antic. Apoi Jim Dough se aplecă spre Malko.

— Orice tip mi-ar fi spus asta, m-ar fi făcut să mă car. Însă un tip capabil să refuze s-o călărească pe Cyntia, este cu totul altceva. Despre ce-i vorba?

— Trebuie mers în Birmania pentru a căuta un lot de rubine, zise Malko. Livrarea se face pe un teren părăsit, apoi revine aici. Trebuie un avion şi un pilot bun.

— Eu am un avion, pot să survolez Mekongul zburând pe spate şi sunt îndrăzneţ, spuse Jim Dough şi în plus, nu-mi displace să lucrez cu dumneavoastră.

— Cât câştigaţi la *Air America*?

— Două mii patru sute de dolari pentru optzeci de ore de zbor pe lună, plus primele atunci când se merge în locuri periculoase. Sunt contracte pe un an, cu posibilitate de reînnoire. Aici însă te plictiseşti şi cheltui multe lovele. Cea mai mare parte dintre camarazi, îşi fac orele în cincisprezece zile şi se cară în ţară. Eu însă, n-am pe nimeni acolo, aşa că rămân.

— Deci pe două mii patru sute de dolari jucaţi poker cu Cyntia?

Jim Dough făcu un gest evaziv.

— Mai pun şi ceva deoparte.

Chelnerul trecu şi el mai comandă o tură. Ochii lui începuseră să lucească ca la beţivi. Când i se aduse scotchul, el îl bău dintr-o înghiţitură şi râgâi.

— Economiile dumneavoastră înseamnă opiu? şopti Malko.

Jim Dough surâse fără să răspundă.

În acelaşi moment se produse o hărmălaie aproape de intrare şi mai mulţi chelneri se înghesuiau în jurul unui asiatic bondoc, foarte urât, cu craniul în formă de căpăţână de zahăr pe trei sferturi ras, cu urechile ca ale unui elefant bătrân şi un nas de boxeur. Această caricatură însoţea o tânără eurasiatică cu nasul îndreptat în sus, cu un aer teribil de târâtură.

Atunci când trecu pe lângă Malko cu un aer foarte rigid, acesta remarcă unghiile interminabile colorate în roşu foarte închis, şi pieptul opulent descoperit în parte de sariul încrucişat care-i ascundea picioarele până la glezne.

El mergea cu ochii plecaţi, cu paşi mici.

— Iată omul cel mai bogat din Vientiane, Lo-Shing, şopti Jim Dough.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi?

Jim scutură din cap.

— Nu în mod direct. El n-are niciun contact cu străinii. Chiar şi aici vine foarte rar, dar nu este de mult timp cu această fată şi vrea să-i facă plăcere.

Ambianţa se schimbase imperceptibil la *Vieng-Ratry,* ca şi cum sosirea magnatului chinez ar fi modificat compoziţia aerului. Acum fetele de la bar, stăteau cu faţa spre sală. Trei dintre ele veniră să se aşeze la masa lui Lo-Shing.

— Mica sa prietenă nu va fi geloasă? întrebă Malko.

— Este pentru decor, explică Jim. Un chinez este întotdeauna un spectacol. Metresa lui ştie că nu are de ce să-i fie frică de aceste fete. Ele nu sunt demne de puternicul Lo-Shing.

Efectiv, chinezul nu le arunca nicio privire.

Jim se scutură.

— Am adus Moët & Chardon, sfânta lor şampanie naţională de la Ban-Hoey-Sai, zise el. Veniţi pe la mine să golim o sticlă în sănătatea Cyntiei!

Afară ploua un pic, dar căldura era la fel de apăsătoare.

Malko se instală în Camaro. Ei parcurseră bulevardul Lane-

Xang cu mare viteză. Americanul locuia pe lângă complexul Na-Hai-Dio. El opri lângă o căsuţă joasă înconjurată de o grădină. Pe o placă albă scria: „Mekong, home nr. 36”. Interiorul era vopsit în alb cu mobile din răchită. Americanul se lăsă să cadă într-un fotoliu.

*
* *

Jim Dough aruncă a doua sticlă goală de Moët & Chardon într-un colţ după ce i-a aplicat un sărut sonor pe gât.

— Bye-Bye, Cyntia!

Malko surâse politicos. Practic, americanul băuse singur amândouă sticlele şi era beat criţă, răsturnat în fotoliu, cu privirea în gol. Deodată, arătă cu degetul spre Malko:

— Dumneavoastră de asemenea faceţi afaceri cu pudră? întrebări cu o voce groasă.

— Într-un fel, da, dacă vrei, zise Malko, care nu ştia ce tactică să adopte.

Jim sughiţă.

— Aici toată lumea manipulează pudră, zise el cu un ton sentenţios.

— Nu există riscuri?

Americanul ridică din umeri.

— Aş! Se-ntâmplă rareori ca vameşii să percheziţioneze avioanele noastre. Dacă tâmpiţii de la Narcotic Bureau se amestecă, turnul de control ne previne şi aterizăm aiurea. Mie mi-e sete!

Merse la frigider, luă ultima sticlă şi încercă s-o destupe, dar era aşa de beat încât rupse dopul. Necăjit, el contemplă gâtul.

— Rahat!

Malko zări o sabie-topor atârnată de perete. Se ridică, o decroşă şi luând sticla din mâna lui Jim Dough, puse lama sub etichetă şi cu un gest scurt înlătură gâtul sticlei. Dopul şi extremitatea gâtului zburară prin cameră, în timp ce un jet de spumă stropea pantalonul lui Jim Dough.

Acesta se retrase râzând.

— Ei da, asta-i formidabil!

— Asta se numeşte „a trece prin sabie şampania”, zise Malko, fără să mai adauge că, el făcea mereu treaba asta în companie mai bună.

Fără să ia pahar, Jim turna direct pe gât. El se înecă şi-i dădu sticla lui Malko.

— Sunteţi totuşi un tip formidabil. Dar spuneţi-mi, acum că suntem camarazi trebuie să-mi spuneţi şi mie câte ceva, pentru că nu există rubine în Birmania de nord. Exact care este treaba dumneavoastră aici?

Malko reflectă repede. Apropierea clasică era aceea de a se face să treacă drept cumpărător de droguri, dar exista riscul ca Jim Dough să afle foarte repede cine este şi să se fofileze. El fixă faţa congestionată a americanului.

— Eu lucrez pentru Narcotic Bureau.

*
* *

O licărire de panică trecu prin ochii injectaţi de sânge ai lui Jim Dough.

— Dumneavoastră glumiţi, nu?

— Nu glumesc, zise Malko. Eu sunt în Laos pentru a ancheta afacerea cu drogurile.

— Spuneţi deci, zise Jim, nu sunt decât eu. Trebuie să mă apăr un pic ca toată lumea.

El părea complet descumpănit. Malko luase decizia într-o fracţiune de secundă, dar niciodată nu ar fi avut o ocazie mai bună de a-l prinde pe Jim Dough pe picior greşit. El decise să meargă mai departe, să încerce să verifice o ipoteză.

— Cine v-a dat ordinul să pilotaţi un DC 3 plin cu anhidridă acetică, cel care a fost strivit în junglă? întrebă el.

Jim îl privi cu ochii dilataţi.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum…

— Dumneavoastră aţi revenit să vedeţi ce s-a întâmplat cu el la comenzile unui Pilatus, continuă Malko fără menajamente. Eu v-am văzut.

Americanul îşi crispă mâinile pe coapsele sale:

— Dumneavoastră m-aţi văzut!

— Da! Eram aproape de resturile aparatului DC 3.

— Ce făceaţi acolo?

Malko îi căută privirea lui Jim Dough.

— Tocmai descoperisem cadavrul unui agent al lui Narcotic Bureau din Vientiane, numit Ralph Amalfi, pentru că descoperise ceea ce transporta acel avion.

Se lăsă o linişte prelungită. Jim Dough făcea eforturi deosebite pentru a alunga vaporii de alcool, pentru a încerca să facă faţă situaţiei, dar pierdea teren.

— Asasinat, repetă el.

— I s-a tăiat capul şi i s-a smuls ficatul, preciză Malko. Pentru cine îndeplineaţi această misiune?

Jim deschise gura, dar o închise imediat.

— Eu nu ştiu despre ce vorbiţi, se bâlbâi el. Niciodată nu am pilotat acest avion.

El minţea cu mare neîndemânare.

— Dumneavoastră sunteţi complice la un asasinat, spuse Malko. Cei care v-au dat ordinul să transportaţi această încărcătură au omorât pentru a se proteja. Ajutaţi-mă, căci altfel, voi fi obligat să vă amestec în anchetă. Mi-este foarte uşor să găsesc planul de zbor al lui DC 3, cu numele pilotului.

Jim Dough era total deprimat acum. El scutură din cap.

— Căraţi-vă!

Malko se ridică.

— Vă acord timp până mâine seară, spuse el. Locuiesc la *Lane-Xang* camera 225. Dacă-mi spuneţi tot ce ştiţi, vă promit că nu veţi avea de ce să fiţi neliniştit. Dacă nu, atunci sunteţi un om terminat.

El părăsi camera, fără să se mai uite înapoi. Jim Dough îşi luase capul în mâini şi piciorul său stâng bătea ritmic măsura pe podea. Atacul lui Malko îl demolase.

Acesta se trezi pe o potecă strâmtă care mergea de-a lungul sediului C.I.A. şi merse spre bulevardul Lane-Xang, singurul loc unde avea şansa minimă să găsească un taxi la o oră atât de târzie.

*
* *

Furios şi transpirat, Malko scutură grilajul lui Lane-Xang, închis cu lanţuri enorme. El nu găsise niciun taxi şi trebuise să meargă pe jos.

Deodată ceva se gudură la picioarele lui. El zări în întuneric pata galbenă a unui câine, un chow-chow.

Se auzi un zgomot uşor şi din întuneric se desprinse un păr blond şi un pantalon verde.

— Bună seara, se auzi vocea melodioasă a lui Cyntia. Veniţi

foarte târziu acasă.

Capitolul X

Surprinderea lui Malko se transformă instantaneu într-un sentiment mult mai agreabil. Întâlnirea aceasta nu putea fi întâmplătoare. Faptul că superba Cyntia era acolo, dovedea că aşteptase aproape două ore.

— Ce surpriză minunată, zise el.

— Aveţi noroc că lui Confucius îi place să se plimbe noaptea.

— De ce noroc?

Cyntia se apropie cu un surâs ambiguu pe buze.

— Pentru că paznicul de noapte de la *Lane-Xang* doarme foarte greu. Încercaţi să-l treziţi.

Malko privi grădina şi holul întunecos. Desigur putea trece peste grilaj, dar nu făcea de demnitatea lui.

— Ce-mi sugeraţi?

Cyntia surâse:

— Pot să vă ofer ospitalitate, dacă nu vă temeţi de mine sau de câinele meu.

Malko privi admirabila siluetă a tinerei femei, cu un mic nod în gât.

— Nu văd efectiv niciun motiv ca să-mi fie frică de dumneavoastră.

Cyntia îşi lovi cu lesa câinelui său coapsa.

— Aş fi putut crede asta mai devreme.

Fu rândul lui Malko să surâdă:

— Nu-mi plac victoriile foarte uşoare. Soarta joacă uneori nişte feste.

Cyntia îi aruncă o privire ironică, după care îşi strecură braţul sub al lui.

— Veniţi! Eu locuiesc un pic mai departe, imediat după Vat Chanh, cinci blocuri mai departe cum spun americanii. Malko realiză că nu-i este somn deloc.

*
* *

— Îmi acordaţi o revanşă?

Cyntia se juca cu un set de cărţi surâzând. Casa ei era tipic laoţiană, pe piloni, foarte răcoroasă, cu ventilatoare mari funcţionând pe plafon, cu rogojini peste tot, mobilată cu perne şi scaune foarte joase. Pe un perete era expusă o sabie birmaneză mare, într-o teacă de argint. Malko şi ea se instalaseră pe scaune de răchită, aproape de o masă joasă. În ciuda invitaţiei sale insolite, ea nu făcea nimic pentru a-l provoca, ba din contră, întregul ei comportament evoca o rezervă dovedind bună creştere.

— Nu văd cum aş putea refuza, spuse Malko.

Unde voia ea să ajungă? Tânăra femeie bătu cărţile şi le împărţi.

— O sută de dolari miza, spuse ea.

*
* *

Malko contemplă grămada de bancnote şifonate etalate în faţa lui. El nu avea niciun ban. Toţi dolarii şi kipşii trecuseră dincolo. Cyntia îl privi cu un aer ironic. Cu un gest natural, ea îşi descheie butonii bluzei sale negre şi o făcu să cadă de pe umeri. Pieptul său apăru înalt şi tare. Era magnific. Ea îşi ţinea umerii daţi spre spate, foarte dreaptă, privindu-l pe Malko în ochi.

— Mi-e foarte cald, spuse ea şi nu-mi place aerul condiţionat.

Ea se ridică. Îmbrăcată numai în pantalonul său verde, era şi mai excitantă. Malko întinse mâna şi o puse pe şoldul ei. Gura îi era uscată. Contactul cu carnea suplă avu pentru el efectul unei scurgeri de lavă fierbinte în stomac. Cyntia se degajă printr-un gest suplu.

— Nu trebuie să trişaţi, spuse ea. Dumneavoastră aţi abandonat mai devreme miza pusă în joc. Acum aţi pierdut.

Malko, furios şi frustrat, îşi ridică mâna. Ea îl păcălise.

Deodată, Cyntia izbucni în râs, luă bancnotele şi i le puse pe genunchi.

— Dumneavoastră sunteţi la fel de stupid ca şi Jim Dough. Zise ea cu compătimire. Luaţi-vă înapoi dolarii. V-am spus că nu trebuie să jucaţi poker cu mine.

— Ce vreţi să spuneţi, întrebă Malko aflat clar în defensivă.

Cu mâinile în şolduri, cu magnificul ei piept sfidându-l pe Malko. Cyntia îl fixa plină de ironie.

— Chiar credeaţi că eu îmi joc corpul la poker dacă nu eram sigură că o să câştig? Eu fac ce vreau cu cărţile. Din această cauză am eşuat la Vientiane. Îmi este interzisă intrarea în toate cazinourile din lume. Toţi jucătorii profesionişti mă cunosc. Nu mai pot să-mi folosesc abilitatea în niciun fel, ci doar să mă amuz puţin pe seama câtorva imbecili.

Malko căută adevărul în privirea ochilor ei mari albaştrii. Ei erau plini de amărăciune şi scânteiau de furie. Două cute mari subliniau frumoasa ei gură. Sprâncenele depilate accentuau duritatea feţei sale.

— De ce aţi făcut în aşa fel ca să pierdeţi? întrebă el. Doar nu m-aţi văzut niciodată.

Cyntia luă paharul său de votcă de pe masă şi-l goli dintr-o înghiţitură, apoi se aşeză pe rogojină aproape de Confucius, pe care-l mângâie distrată, fără să-nceteze să-l privească pe Malko.

— Este adevărat, spuse ea, că nimeni din Vientiane nu se poate lăuda că s-a culcat cu mine. În seara asta, aveam două motive. În primul rând, voiam să-i dau o lecţie ţărănoiului de Jim Dough şi pe urmă, aveam poftă să fac dragoste cu dumneavoastră.

— Acum nu mai aveţi poftă? întrebă Malko fără să se gândească.

Ea ezită:

— Nu ştiu. Nu cred. Aţi fi putut să veniţi mai devreme cu mine, în loc să plecaţi cu idiotul de Jim.

— Aveam motive serioase să mă comport în acest fel, zise Malko. De altfel vă contraziceţi.

— De ce?

— Nu din întâmplare aţi venit să mă aşteptaţi la hotel după ora stingerii.

Cyntia îl fixă pe Malko cu o intensitate aproape dureroasă.

— Este adevărat. Nu-mi place să fiu înşelată.

— Dumneavoastră nu aţi comis nicio eroare, afirmă Malko. A fost doar nu concurs nenorocit de împrejurări.

Tânăra femeie îşi mângâie pe Confucius.

— Pentru ce ţineaţi atât de mult să-i faceţi plăcere lui Jim Dough până într-atât încât să refuzaţi să faceţi dragoste cu mine. Sunteţi atât de sigur pe dumneavoastră?

Malko negă din cap.

— Nu-i vorba de asta, dar pe moment nu vă pot spune nimic.

Ea ridică din umeri.

— Bine, să nu mai vorbim despre asta. Am să vă arăt camera dumneavoastră. Este prea târziu ca să vă-ntoarceţi la hotel.

Malko o urmă într-o cameră mică în care se găsea un pat cu o plasă contra ţânţarilor. Cyntia se întoarse. Sfârcurile sânilor săi erau la câţiva centimetri de cămaşa lui Malko şi era mai provocatoare decât dacă ar fi fost goală.

— Noapte bună.

În ciuda refuzului precedent, Malko nu rezistă, ci o atrase spre el. Cyntia nu opuse nicio rezistenţă. Buzele lor se atinseră. O limbă caldă şi abilă puse stăpânire pe a sa, într-un sărut dulce şi muntele lui Venus foarte proeminent al Cyntiei îi apăsă abdomenul, dar brusc se îndepărtă, cu o luminiţă stranie în privire.

— Nu, nu vreau, murmură ea.

Malko simţi că nu are rost să insiste. Cyntia nu era genul de femeie pe care s-o iei cu sila, dar sângele i se zbătea la tâmple şi se simţea mai degrabă predispus la viol, decât la politeţuri. Pentru a evita să se comporte ca o fiară, ei schimbă subiectul.

— V-aţi jucat des corpul la poker? întrebă el.

Cyntia surâse veselă.

— Nu. Prinţul Lom-Savath, un potentat miliardar laoţian corupt care şi-a pus în cap să se culce cu mine, este acela care mi-a sugerat ideea. El a venit într-o seară când a aflat că sunt la Vientiane la *Purple Porpoise.* Apoi mi-a propus prin secretara lui să petrec o săptămână cu el contra unor lingouri de argint. Era atât de sigur de el, încât i-am propus să le joace şi bineînţeles, el a pierdut. Dar de atunci, vine mereu la *Purple Porpoise* şi îmi cere mereu să joc cu el, dar pe mine nu mă amuză. Pentru a se consola, el spune peste tot în Vientiane că sunt lesbiană.

Ea se-ndepărtă de Malko şi se duse spre uşă. Înainte de a o închide, ea se-ntoarse:

— Sper că nu sunteţi somnambul. Confucius este feroce noaptea şi doarme aproape de mine. Malko începu să se dezbrace de cămaşă, gândindu-se cu nostalgie la corpul splendid al Cyntiei, dar şi la spiritul său sucit.

O dată terminată misiunea sa, avea de gând să-şi ia revanşa de bună voie sau cu de-a sila. El se lungi sub plasa de ţânţari şi încercă să doarmă.

*

* *

Jim Dough deschise ochii. El avea impresia că gura îi e plină de vată şi un cerc de oţel îi strângea fruntea. Îi trebuiră mai multe secunde pentru a-şi da seama că dormise în fotoliul de răchită.

Era ziuă. Americanul îşi consultă ceasul. Era nouă şi jumătate. Deodată văzu sticlele de şampanie şi îi reveni în minte seara din ajun. Deci nu era un coşmar. Se ridică cu un ţipăt de durere: toate articulaţiile îl dureau.

După-masă trebuia să zboare până la baza de la Long-Chien, cu un Curtiss Commando. Erau trei ore dus şi-ntors.

După ce s-a dezbrăcat repede, se băgă sub un duş călduţ, apoi bău dintr-o înghiţitură jumătate dintr-o sticlă de Contrex pentru a-şi spăla rinichii..

Pe măsură ce se trezea, senzaţia de frică îi întorcea stomacul pe dos. Se găsea într-o oribilă încurcătură şi nu-i rămâneau decât câteva ore ca să ia o decizie.

Se şterse, se-mbrăcă cu o cămaşă şi un pantalon şi ieşi. Intrarea principală a complexului Na-Hai-Dio nu era decât la vreo sută de metri şi el îşi lăsă maşina acolo.

Cinci minute mai târziu, el intra în biroul secretarei lui Cy Villard.

— Doresc să-l văd pe domnul Villard, cât se poate de urgent, spuse el, pentru o afacere extrem de importantă.

*

* *

Cy Villard aşteptă ca uşa biroului să se-nchidă în urma lui Jim Dough, pentru a decroşa linia sa directă. Puţină lume cunoştea numărul şi ea nu trecea pe la secretară. Din cauza leneviei laoţienilor şi a lipsei lor de mijloace, erau puţine riscuri de interceptare.

Primul secretar era foarte furios şi în acelaşi timp neliniştit.

Se decroşă telefonul la celălalt capăt. O voce anunţă în chineză:

— Aici, reşedinţa domnului Lo-Shing.

— Vreau să vorbesc cu domnul Lo-Shing, spuse în engleză Cy Villard, din partea domnului Villard de la Ambasada Americană.

Se lăsă un moment de linişte mai lung la capătul firului, înainte de a se auzi vocea şireată a chinezului.

— Este o plăcere pentru mine să vă aud, domnule Villard. Vă pot fi de folos?

Americanul ar fi vrut să-i spună că cel mai bun serviciu pe care i-l putea face, era să-şi facă hara-kiri, dar vai, Lo-Shing era asociatul prinţului Lom-Savath ai cărui meoşi reîncepuseră să se bată contra celor din Pathet-Laos.

— Unul din piloţii mei a ieşit din birou – unul dintre cei de pe avioanele care transporta mărfurile dumneavoastră. Un agent de la Narcotic Bureau a venit pentru a-l căuta şi a-i spune că încărcătura aparatului său era compusă din anhidridă acetică servind la prepararea heroinei. Sper că nu este un bluf şi nu aţi abuzat de încrederea mea.

Cy Villard trebui să-şi depărteze receptorul pentru a nu fi asurzit de protestele vehemente ale chinezului. El ascultă câteva secunde, după care îl întrerupse scurt.

— Bun. Mă bucur că nu sunteţi implicat, pentru că dacă pilotul meu a spus adevărul, voi fi obligat să dau numele dumneavoastră la Narcotic Bureau.

— Desigur, desigur, aprobă Lo-Shing. Apropo, cum se numeşte acest pilot?

— Jim Dough.

Chinezul acroşă telefonul după o formulă de politeţe bine lustruită.

Cy Villard rămase câteva secunde cu privirea în gol. Pe moment, era dezgustat.

Capitolul XI

Domnul Lo-Shing era un om foarte meticulos şi prudent, ceea ce îi permisese să rămână în viaţă şi să prospere. Născut la Aberdeen în satul plutitor din Hong-Kong, pe o joncă gata să se scufunde la primul val, el învăţase foarte de timpuriu cât de puţin valora o viaţă de om. Singura carne pe care o mâncase până la vârsta de şaisprezece ani, fusese aceea a şoarecilor prinşi cu laţul sau cea de peste furat de pe restaurantul plutitor *Kai-Tak.*

Gânditor, el reflecta în biroul lui climatizat înaintea unei foi acoperite cu caractere chinezeşti.

Telefonul lui Cy Villard, îi produsese mai mult plictiseală decât nelinişte. Desigur, faptul că Narcotic Bureau se interesa de Jim Dough era supărător, chiar dacă legătura dintre el şi acest amărât executant era întortocheată şi nesigură, dar Lo-Shing prefera să lucreze după sistemul oalei acoperite. Lui nu-i plăceau oamenii care se jucau cu focul. Singura problemă era aceea de a determina amploarea pericolului. Era necesară eliminarea acestui pion? Sau a omului care lucra pentru Narcotic Bureau, sau a amândurora?

Deşi nu avea decât un respect foarte moderat cât priveşte viaţa umană, Lo-Shing nu era adeptul soluţiilor extreme din simplul spirit de economie.

*

* *

În faţa lui *Lane-Xang*, obişnuiţii negustori îşi expuseseră bijuteriile din argint, fără prea mari speranţe. *Bangkok Post* din ajun, era singurul care se vindea la Vientiane. Cotidianul de limbă laoţiană nu publica decât ştiri fanteziste.

Malko se decise să meargă până pe strada Boun. Când el se trezise, Cyntia era deja plecată cu câinele la plimbare. O laoţiană brună, ridată şi mută, îi făcuse ceai lui Malko. Acum, el nu mai avea ce face decât să aştepte întoarcerea lui Jim Dough. Dacă pilotul lui *Air America* accepta să vorbească, Malko spera să dezvăluie toată filiera care infecta C.I.A. în Laos. Atât de sus trebuia să ajungă el.

Ubol îl aştepta pentru a lua dejunul împreună la Tan-Dao-Vien, singurul restaurant chinez acceptabil din Vientiane, în faţa hotelului Anbo. El avea poftă să mănânce specialităţi chinezeşti. De altfel, în afară de nenumărate birturi care serveau supă chinezească şi peşte uscat, nu exista niciun restaurant laoţian la Vientiane.

Tan-Dao-Vien era împărţit în vreo treizeci de separeuri, prin nişte paravane oribile din plastic verde. Ubol se instalase într-unul din separeuri aproape de geam.

— Mi-era frică că nu mai vii, spuse ea sărutându-l pe Malko.

Ea purta veşnicul său compleu negru foarte strâns pe corp, fără niciun fel de lenjerie intimă şi ochii ei străluceau de bucurie.

— Părinţii sunt foarte bucuroşi, îi spuse ea. Ei găsesc casa încântătoare.

Cel puţin sejurul lui Malko la Vientiane nu va fi complet inutil. Contabilii C.I.A. l-ar blama dacă ar şti că foloseşte fondurile „Companiei” pentru a cartirui o familie *thai* în nevoie.

— Sunt foarte mulţumit, spuse Malko.

— Dar va trebui ca tu să vii să-i vezi, zise ea. Ei vor să te cunoască.

— Să mă cunoască! Dar de ce?

Ubol pufni în râs în tăiţeii săi chinezeşti, ceea ce la un asiatic era semn de mare tulburare, înainte de a spune.

— Ei te iau drept William şi vor să ne căsătorim.

Malko se simţi pălind. Ce oribilă creatură murdară! Ubol însă, îi puse mâna pe coapsă.

— Nu-ţi fie teamă! Asta-i doar aşa, pentru ei. Noi vom organiza o mică petrecere şi vom bea. Cu asta, ei vor fi mulţumiţi.

Ea părea atât de descumpănită şi Malko nu vru să o întristeze şi mai tare.

— Imediat ce termin ce am de rezolvat, voi veni, promise el. Astăzi însă, nu pot.

— Cum merg treburile tale? Ai găsit oamenii de care aveai nevoie?

— Aproape, zise Malko.

— Ai aflat cine l-a omorât pe prietenul tău?

— Nu.

Ubol îşi lăsă beţişoarele.

— Eu ştiu, spuse ea cu o voce gravă.

Malko rămase cu beţele în aer.

— Tu ştii! Dar de unde?

— Totul se ştie la Vientiane. Chinezul Lo-Shing a pus să-l omoare. Era în avion ceva care îi aparţinea. Conductorii de ricşe, asasini plătiţi, sunt cei care l-au omorât, pentru câte cincisprezece mii de kipşi pentru fiecare.

Malko nu-şi revenea. El revăzu în mintea sa capul incredibil al chinezului de la *Vieng-Ratry.*

— Cine a spus asta?

Ubol surâse cu modestie.

— Am un prieten care este proprietarul tuturor ricşelor din Vientiane. El este cel care mi-a spus. Cunoaşte foarte multe

lucruri.

— Fă-mi cunoştinţă cu prietenul tău, îi sugeră el.. Mi-ar putea fi de folos.

Ubol râse timidă şi încurcată.

— Când vom fi căsătoriţi…

*

* *

Rulând pe taxiway, Jim Dough traversă vechiul strato cruiser al C.I.C.[9] care pleca spre Hanoi. Pilotul care-l cunoştea îi făcu semn cu mâna. Jim răspunse distrat. Toată dimineaţa, el nu-ncetase să se gândească la întâlnirea cu Cy Villard şi la încurcătura care-l aştepta. Era chiar cât pe ce să-şi piardă viaţa din cauza asta. La manevra de aterizare la baza 120, sustras de gândurile sale, luase pista prea devreme şi agăţase un cablu de fier cu trenul de aterizare.

Doar douăzeci de centimetri îi lipsiseră ca să nu cadă cu opt tone de explozibil la bord.

El ajunse la terminalul lui *Air America* şi puse avionul pe pistă, după care opri motoarele.

Din atitudinea lui Villard, înţelesese că dacă avea necazuri, se va descurca singur. Reprezentantul lui C.I.A. făcuse pe naivul ca şi când nu el ar fi ordonat să se transporte marfa chinezului. Jim Dough era încă plin de furie. El n-avea de gând să plătească oalele sparte, cu atât mai mult cu cât treaba asta nu-i aducea niciun dolar. Era mai profitabil să transporţi zece livre de opiu ca să aprovizionezi un local mic, şi asta nu deranja pe nimeni.

El se ridică de pe scaunul său şi-şi luă carnetul de zbor.

*

* *

În momentul în care Malko intra în holul hotelului, chinezoaica grasă de la recepţie îi întinse telefonul.

— Este pentru dumneavoastră.

Malko luă receptorul şi recunoscu vocea lui Jim Dough. Americanul părea nervos şi obosit.

— Ceea ce mi-aţi spus ieri seară mai este valabil?

— Desigur, zise Malko

— Bine. Eu sunt la Vat-Tai. Trebuie să trec pe-acasă. Ne-am

9 *Comisia Internaţională de Control (n.a.)*

putea vedea într-o jumătate de oră.

Malko era nerăbdător. Minutele urmau să-i pară lungi.

— Unde?

La celălalt capăt al firului îl simţi pe Jim ezitând, apoi americanul îi propuse:

— Vedeţi strada hinduşilor? Este o mică farmacie şi chiar în faţă, Barul Mekong. Aşteptaţi-mă acolo.

— De ce nu la dumneavoastră? obiectă Malko pentru că ţinea la discreţie.

— Pentru că trebuie să-l văd pe farmacist, zise Jim Dough. Dealtfel, treaba asta s-ar putea să vă intereseze şi pe dumneavoastră.

Spunând această frază, el închise.

*

* *

Jim Dough îşi parcă maşina la locul său, având grijă să nu ascundă vederii placa pe care scria „Mekong hause nr. 36”. Toţi americanii erau astfel evidenţiaţi printr-un cod special ţinut la ambasadă. Jim îşi luă sacul în care era combinezonul său de zbor şi închise bariera. El nu încuia niciodată uşa. Laoţienii nu furau. Răcoarea din casă i se părea delicioasă pe lângă căldura din Vat-Tai. Se duse la frigider, de unde luă o sticlă de bere pe care o goli imediat. Era timpul să facă un duş înainte să meargă să se-ntâlnească cu Malko. Acum că se hotărâse, era mult mai destins.

El îşi descheiase cămaşa când intră în cameră. Merse la baie şi deschise robinetele de la duş, apoi reveni în cameră pentru a se dezbrăca.

Deodată, simţi o prezenţă străină. Vru să se retragă, dar era prea târziu. Trei asiatici se aruncară în acelaşi timp asupra lui. Ei îl aşteptaseră ascunşi în spatele uşii. În ciuda staturii lor scunde, aveau o forţă redutabilă. Doi dintre ei, îi imobilizaseră fiecare câte o mână la spate. El se zbătea, fără să reuşească să scape de ei, înţelegând imediat despre ce-i vorba.

El îl văzu pe cel de-al treilea agresor, căutând pe la centura sa. El nu înţelese de ce, decât atunci când văzu marele lui 45 automat în mica sa mână brună. Culasa clacă. Jim urlă.

— Nu!

Câteva secunde, el reuşi să evite ţeava armei, apoi cei care-l

ţineau îl întinseră în pat, picioarele îi slăbiră şi el căzu cu faţa în jos şi cearceaful îi înăbuşea ţipetele. Ultima senzaţie pe care o percepuse, era răceala ţevii pe tâmpla sa. Se produse o explozie şi lumea încetă să mai existe pentru Jim Dough.

*
* *

Malko îşi muie buzele în coniacul cu sifon, o băutură infamă, dar singura pe care enormul patron corsican al lui *Bar Mekong* consimţea s-o servească. El ceru un alt pahar şi bău dintr-o înghiţitură tot ceea ce mai rămăsese din sticla de Perrier.

Barul în toată lungimea sa, era gol, ceea ce-i permise lui Malko să ocupe un taburet de unde putuse supraveghea intrarea în farmacie. Jim avea trei sferturi de oră întârziere. Totuşi el nu se putea înşela: era singura farmacie din strada hinduşilor, chiar în faţa barului Mekong.

El se gândi la generalul Khammouane, când îi explicase o oră mai devreme că era pe punctul de a pătrunde în filiera drogului legată de C.I.A. Laoţianul dăduse din cap.

— Şi eu am încercat, îi spusese el lui Malko, fără succes. Ei sunt foarte puternici şi nu-şi asumă niciun risc.

Săturându-se să mai aştepte, Malko se hotărî să meargă acasă la Jim Dough. Chiar dacă se încrucişau, el l-ar găsi. El lăsă cinci sute de kipşi pe tejghea şi se urcă în Volkswagen.

*
* *

Un miros acru de cordită mai plutea încă prin cameră. Malko, orbit de furie, se aplecă asupra formei întinse pe burtă de-a curmezişul patului.

Glonţul coltului intrase prin tâmpla dreaptă şi ieşise pe deasupra urechii stângi, smulgând o bucată din cutia craniană, stropind cu sânge şi fragmente de creier cearceafurile. Probabil că Jim Dough murise instantaneu. El avea încă gura deschisă. Malko examină gânditor mâna dreaptă a mortului. Îi reveni în minte imaginea lui Cyntia. Americanul nu va câştiga pariul său. Nu era nicio urmă de luptă sau de violenţă. Jim Dough putea foarte bine să se fi sinucis.

Deodată parveni un zgomot la urechea lui. Era apa care curgea. El împinse uşa de la baie şi rămase pironit locului. Curgea duşul.

Într-o secundă fu sigur că Jim Dough nu se sinucisese. Când te hotărăşti să-ţi iei zilele nu dai drumul la duş. Jim Dough era încă îmbrăcat cu hainele sale de lucru.

Malko ieşi din baie furios la culme. O dată în plus, adversarii săi fuseseră mai rapizi. Sau Jim Dough a comis o imprudenţă, sau fuseseră preveniţi de întâlnirea lor. El se gândi la misteriosul Lo-Shing pe care Ubol îl acuzase de moartea lui Amalfi. Pe el trebuia să-ncerce să-l încolţească acum.

În momentul în care el ieşea din living-room auzi un zgomot de sirenă care se apropia şi care încetă când maşina ajunse în dreptul porţii. Aproape că se ciocni cu generalul Khammouane care sărea din BMW-ul lui. Laoţianul le făcu un semn discret gorilelor sale care deja se năpusteau spre Malko.

— Ce căutaţi dumneavoastră aici?

— Jim Dough nu a venit la întâlnire şi am venit eu la el, dar este mort.

Generalul Khammouane intră în casă, urmat de Malko. Imediat poliţiştii începură să caute peste tot. Malko şi ofiţerul laoţian se opriră în faţa cadavrului pilotului. Cu delicateţe, generalul luă coltul din mâna mortului şi-l examină. Încărcătorul era încă plin. Unul dintre poliţişti intră în cameră ţinând în mână o valiză, pe care o puse pe pat şi o deschise. Ea conţinea saci cu pudră albă îngrămădiţi unii într-alţii. Generalul Khammouane luă unul, îl deschise şi puse un pic de praf pe limbă, apoi îl privi pe Malko, cu o expresie jumătate ironică, jumătate plictisită.

— Am ajuns amândoi prea târziu, spuse el. Mi s-a dat telefon acum zece minute cerându-mi-se să fac o percheziţie la Jim Dough, precizând că voi găsi heroină şi că el făcea trafic cu ea. Am venit cât am putut de repede...

— Cine v-a dat telefon?

— Nu ştiu. Omul a închis imediat. Cum dumneavoastră îmi vorbiseţi de el, am venit imediat.

Malko privi cadavrul lui Jim Dough. El era sigur că fusese omorât pentru că era gata să dezvăluie tot ce ştia. Era un perfect ţap ispăşitor.

— Şi dumneavoastră ar trebui să fiţi atent, spuse gânditor generalul Khammouane. Nu aţi fost încă atacat, dar s-ar putea

să vă vină rândul.

Malko se simţi deodată foarte plictisit. De când îşi începuse cercetările, se lovea de un zid elastic. Fără gesturi spectaculoase, dar cu o redutabilă eficacitate erau suprimaţi toţi cei care îl puteau duce spre o soluţie. Prietenul lui Ubol, cel care închiria ricşe, devenea de stringentă actualitate, căci dacă mica laoţiană spusese adevărul, însemna că oamenii chinezului erau cei care îl atacaseră pe Jim Dough.

*

* *

Purple Porpoise era plin de americani care discutau zgomotos. Cyntia era în fundul sălii, pregătindu-se să vorbească cu clienţii. Ea purta o rochie super-mini care-i lăsa fundul gol şi îi scotea în evidenţă picioarele splendide până la jumătatea coapselor.

Malko se aşeză pe un taburet la bar.

Trecând pe lângă el, întrebă aproape fără să-şi mişte buzele:

— Aţi dormit bine?

El îşi reprimă o puternică pornire de a o lua în braţe. Ea păru să-şi dea seama de aceasta şi se retrase puţin iar buzele ei se ţuguiară puţin mimând un sărut.

— Acum sunt foarte ocupată, oftă ea.

— Văd, zise Malko. Aveam poftă să beau doar o votcă foarte, foarte glasată, pentru a-mi ridica moralul.

Ea îşi încruntă sprâncenele:

— Ce se-ntâmplă?

Malko îşi fixă ochii lui aurii în ai ei.

— Jim Dough nu va mai avea niciodată ocazia să-şi ia revanşa. El s-a sinucis în această după-masă.

— Vă contrariază asta?

— Mult, zise Malko şi nu-mi place să pierd pe toate planurile.

Cyntia schiţă un surâs. Apoi poarta lui *Purple Porpoise* se deschise. Malko întoarse capul. Un laoţian enorm în formă de butoi cu capul în formă de pară, încerca să se strecoare pe uşă.

În ciuda căldurii el era înfăşurat în ceea ce Malko identifică drept o vestă antiglonţ kaki.

— Poftim, uite-l pe prinţul Lom-Savath, şopti Cyntia la urechea lui Malko. El vine mai devreme.

Ea înaintă spre prinţ cu mâna întinsă. El i-o luă între mâinile sale şi o duse la buze atât de lacom, încât Malko crezu că o s-o

înghită. El însă, o păstră mult timp lipită de obrazul lui, trăgând tânăra femeie spre el. Vârfurile sânilor ei, îi ajungeau tocmai la înălţimea ochilor.

— Sunteţi mereu la fel de frumoasă, spuse prinţul cu o voce guturală.

El îşi puse mâna minusculă pe şoldul tinerei femei şi Malko încercă un puseu idiot de gelozie. Cyntia însă deja se-ntorcea dezvăluindu-şi şi mai mult picioarele. În spatele prinţului, apăru un asiatic foarte în vârstă cu bărbia împodobită cu un barbişon, care se grăbi să-i dea jos vesta antiglonţ. Acesta se lăsă să cadă pe un fotoliu, cu ochii fixaţi pe coapsele Cyntiei. Aceasta surâse:

— Cu ce vă pot servi excelenţă?

Laoţianul fixă asupra ei un arătător minuscul ca un caltaboş:

— Dumneavoastră!

Apoi, izbucni într-un râs destrăbălat, neaşteptat.

Malko îşi bău votca dintr-o înghiţitură şi se strecură de pe taburetul său, încercând să se concentreze asupra viitorului obiectiv: găsirea celor care „îl sinuciseseră” pe Jim Dough.

O frază a americanului îi reveni în minte: aluzia la farmacistul de pe strada hinduşilor. Poate prietenul lui Ubol îl putea ajuta.

*
* *

Cy Villard era alb ca varul. El reuşise să facă o bună impresie generalului Khammouane, venit în persoană să-l anunţe despre moartea lui Jim Dough. Acum că era singur, el vedea mai clar situaţia.

Primul impuls fu să-i telefoneze lui Lo-Shing, dar la ce bun? Chinezul ar nega şi el, Cy Villard, nu voia să-l urmărească până-n pânzele albe.

Moartea lui Ralph Amalfi nu-l lăsase indiferent, dar nu era el direct responsabil de ea. În timp ce alta era situaţia cu Jim! El privi micul pachet cu actele de identitate şi îi veni să vomite.

Într-o zi poate, va putea regla conturile. Aşteptând, el era obligat să-şi servească ţara şi să-şi murdărească mâinile.

Capitolul XII

Malko nu-şi putea lua ochii de la ciotul înfăşurat de cârpe murdare. El se mişca fără încetare ca şi cum ar fi fost înzestrat cu o viaţă de sine stătătoare. Ngo, prietenul lui Ubol, fusese operat chiar deasupra genunchiului drept.

În hangarul său cu acoperiş de tablă ondulată plin de ricşe, domnea o căldură de infern, înăbuşitoare şi jilavă. Malko simţea sudoarea curgându-i de-a lungul bustului, lipindu-i cămaşa de voal de piele. Chiar şi Ubol avea picături de transpiraţie pe faţă. Ochii negri şi mobili, sclipind de inteligenţă ai proprietarului de tricicluri îl fixau cu interes pe Malko.

— Eu aş fi foarte fericit, foarte, foarte fericit să vă ajut, spuse el într-o franceză emfatică, un pic cam rigidă.

Malko îi spusese adevărul, despre ancheta sa. Îi spusese despre întâlnirea ratată şi-l întrebă dacă ştie ceva despre farmacist.

Reacţia laoţianului îl mira. Nu ar fi crezut că va întâlni atâta entuziasm. Cei care îi denunţau pe traficanţii de opiu la Vientiane, de obicei nu erau bine văzuţi.

— Îl cunoaşteţi pe farmacist?

Un surâs dezvălui dinţii de aur ai laoţianului în penumbra hangarului.

— Îl cunosc foarte bine pe domnul Truong, spuse el cu blândeţe. În, timpul războiului amândoi luptam în armata Kuomintangului contra japonezilor. Eu eram căpitan, el era în serviciul medical.

Malko nu mai înţelegea.

— Dumneavoastră nu păreţi, totuşi, animat de prea bune sentimente în ceea ce-l priveşte, remarcă el.

Surâsul laoţianului se accentuă.

— Domnul Truong era deja un om foarte abil, spuse el. Era un excelent comerciant. Din cauza asta divizia l-a însărcinat în 1945 să caute medicamente la Hanoi pentru a ni le aduce la Yunnan, unde aveam mare nevoie, dar tentaţia a fost prea mare. Antibioticele se vindeau la echivalentul greutăţii în aur pe piaţa neagră şi domnul Truong nu s-a mai întors. Eu nu l-am mai revăzut decât aici după ani buni. Îşi deschisese propria sa farmacie. Eu însă, rămăsesem fără un picior, fiind obligaţi la amputare din cauza lipsei de penicilină necesară pentru îngrijirea rănii mele.

O ură liniştită lucea în ochii negrii ai lui Ngo. Vietnamezul păru deodată căzut într-o adâncă reverie, ca şi când s-ar fi găsit încă în pădurile din Yunnan.

— Dumneavoastră credeţi că acest Truong este amestecat în traficul de droguri? întrebă Malko.

— Domnul Truong nu a rezistat niciodată tentaţiei de a câştiga un dolar, dar este foarte, foarte şiret. Dacă îşi va da seama că vă interesaţi de el, va deveni bănuitor imediat.

— Ce sugeraţi atunci?

Vietnamezul îşi luă cârjele şi cu un efort, se ridică.

— Am mulţi oameni care lucrează pentru mine. Am să le cer să-l supravegheze pe Truong. Când o să am noutăţi, am să vi le comunic.

— Sub ce formă?

— Este nevoie de prudenţă. Lo-Shing are prieteni peste tot. Un triciclu se va opri lângă dumneavoastră şi conducătorul lui va insista să vă ducă la *El Morocco,* la Dong-Palang. Dumneavoastră veţi merge cu el.

Malko îi strânse mâna cu căldură. Vietnamezul de-abia îi ajungea la umăr.

— Sper că Truong va avea multe încurcături, spuse el cu convingere.

Malko ajunse în stradă, mort de căldură, cu Ubol în urma sa. Hangarul se afla aproape de clădirile de lemn ale preşedinţiei, nu departe de *Settah-Palace.* Ricşele intrau şi ieşeau fără întrerupere, conducătorii acestora pedalând cu nonşalanţă. Mulţi dintre ei dormeau ghemuiţi pe şa, dărâmaţi de oboseală, de opiu şi de soare. Semănau cu nişte epave ale unei lumi în descompunere.

Ubol îl luă de mână pe Malko.

— Eşti mulţumit?

Era atâta preocupare în vocea ei, ceea ce îl impresionă pe Malko.

— Sper ca prietenul tău să fie serios.

— El mi-a spus mereu că-l urăşte pe Truong şi că-ntr-o zi îl va omorî.

— Nu trebuie decât să aibă răbdare.

Ubol îl trase de mână.

— Mi-ai promis ceva.

— Ce?

— Căsătoria noastră.

Asta mai lipsea.

*

* *

Vreo douăzeci de laoţieni, bărbaţi, femei şi copii, ocupau casa şi mica grădiniţă care o înconjura. Malko fu primit cu surâsuri largi şi saluturi budiste, cu amândouă mâinile împreunate cu palmele lipite în faţa obrazului. Ubol era strălucitoare. Un bărbat destul de în etate pe care Ubol îl prezentă ca pe tatăl ei se aşează în faţa lui Malko şi îi ţinu un discurs pe care Ubol îl rezumă astfel:

— El este foarte bucuros că fata lui se căsătoreşte cu un om aşa de bogat ca tine şi doreşte ca recoltele tale să fie mereu abundente şi copiii noştri să crească fericiţi.

Pentru un moment, nu se ajunsese la faza asta. Malko privi ulcioarele de alcool de orez şi farfuriile cu mâncare împărţită în porţii mici care umpleau curtea. Familia lui Ubol golise piaţa. Trebuiau să fie pe puţin douăzeci de raţe tranşate în bucăţi.

— Trebuie să te îmbraci, spuse Ubol.

— Să mă-mbrac?

Ea râse.

— Da. Tu-l vezi pe bătrânul din colţ? Este şeful satului şi a venit ca să oficieze căsătoria. Trebuie să porţi costumul tradiţional. Pe urmă, vom consuma căsătoria, pentru ca toată lumea să poată vedea că sunt femeia ta.

Ea părea că se amuză copios. Malko încercă să nu se mai gândească la treaba pentru care venise în Laos. Viaţa nu trebuia luată în serios. Lui îi era frică, nu cumva Ubol să se lase prinsă în joc.

— Tu ştii că eu voi pleca repede, spuse el, că treaba asta nu duce la nimic.

Ea râse cu poftă:

— Bineînţeles! Dar tu mi-ai permis să salvez aparenţa cu casa. Eu ştiu că tu nu vei merge să locuieşti în satul lor. Dar sunt mândrii că eu sunt iubită de un om puternic şi bogat.

Mirosul de tămâie umplea casa. Îmbrăcată într-un sarong lung, cu o coroană de flori în jurul gâtului, Ubol se uita la Malko cu un aer foarte serios. El nu era îmbrăcat decât cu un sarong înfăşurat în jurul taliei. Lui îi frecaseră bustul cu ulei parfumat de

palmier.

În faţa lor se găsea şeful satului, ghemuit pe pământ în faţa unei mici rogojini pe care erau puse opt legături de zece mii de kipşi şi un mic vas cu legături de bumbac albe: ceremonia putea începe.

Încet şi solemn, şeful satului luă biletele şi începu să le numere cu voce tare, cu faţa întoarsă spre poartă.

Fiecare enunţ era primit cu urale de bucurie: rudele masate în josul scării îşi manifestau bucuria. Lui Malko i se învârtea capul din cauza choumului, a alcoolului de orez din care trebuise să bea vreo zece pahare. Îi veni să râdă gândindu-se că ancheta lui se baza doar pe ura între doi vietnamezi.

După ce termină de aranjat bancnotele, şeful satului luă una dintre legăturile de bumbac, luă încheietura de la mâna dreaptă a lui Malko şi o legă în jurul ei. Ubol se aplecă pentru a-i explica:

— Acestea sunt bacis. Fiecare dintre aceste legături trebuie să reţină unul din sufletele tale şi să-i aducă fericirea. Va trebui să le păstrezi până ce ele se vor desface singure, căci altfel, se vor produce efecte contrare.

Tot murmurând incantaţii, şeful satului continua să ataşeze legăturile în jurul celor două încheieturi ale lui Malko.

— Câte suflete avem? întrebă el un pic neliniştit.

— Multe, spuse Ubol, dar nu ne ocupăm decât de cele mai importante.

Acum Malko semăna cu o debutantă de cinema care şi-a tăiat venele de la încheieturi şi care tocmai a fost salvată. Ubol strălucea de bucurie. Discret, şeful satului se retrase pe scară, strângând la piept preţioasele bancnote. Malko şi Ubol rămăseseră singuri. Camera în care se aflau nu avea nicio mobilă, decât o rogojină groasă galbenă.

Ubol începu să-şi deruleze sarongul oferind vederii lui Malko corpul său mic elastic şi brun. Păstrând colierul de plumeria, ea veni să se frece de Malko. Afară, se auzeau ţipetele şi glumele familiei, ocupată să deguste alcoolul de orez.

— Trebuie să-ţi uiţi toate problemele în această seară, spuse Ubol. Sunt sigură că Ngo te va ajuta. El aşteaptă de mult timp ocazia să se răzbune pe Truong şi în aşteptare, tu va trebui să mă onorezi căci altfel familia mea va fi foarte decepţionată.

— De ce ai lăsat uşa deschisă? întrebă Malko. O să între toţi ţânţarii.

— Pentru ca ei să poată veni să mă vadă.

Din ce în ce mai bine.

Văzând expresia lui Malko, Ubol izbucni în râs şi îi smulse sarongul:

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine, zise ea contemplându-l cu admiraţie.

Ea se lungi pe rogojină trăgându-l peste ea. Mâinile ei începuseră să se joace cu el şi foarte repede el uită de incomoda prezenţă a familiei.

*

* *

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să audă trosnetul treptelor şi să observe figura hilară care îi urmărea prin uşa întredeschisă. Călare peste el, Ubol râdea în cascade, scutura capul strângându-i şoldurile între coapsele sale musculoase. La-nceputul îmbrăţişării lor, Malko fu surprins de aceste izbucniri intempestive de râs, apoi şi-a dat foarte repede seama că era forma în care Ubol îşi exprima plăcerea. De fiecare dată când el îşi ridica fesele pentru a o penetra un pic mai mult, ea îşi strângea unghiile în carnea lui şi arunca capul pe spate, râzând ca o nebună. Alcoolul o ajuta foarte mult.

— Cineva se uită la noi, zise Malko.

El încetă să se mai mişte, dar capul deja dispăruse. Ubol începu să se balanseze înainte şi înapoi cu ochii închişi, total indiferentă la tot ce nu avea legătură cu plăcerea sa.

Corpul ei suplu părea să aibă rezistenţa unei bucăţi de cauciuc.

— Continuă, continuă, murmură ea.

Din nou, scara trosni. Malko distinse o siluetă care-i spiona, dar de data asta o ignoră. Fericită, Ubol, cu capul dat pe spate, izbucni într-un râs nebun.

Imediat după aceea, ea se lăsă pe pieptul lui, epuizată. Lui Malko nu-i trecuse prin minte că într-un corp atât de mic, putea fi atâta energie. Afară, vacarmul era la culme. Unul din membrii familiei comenta cu voce tare pentru cei mai timizi, isprăvile lui Malko.

*

* *

Malko ieşea din *Lane-Xang* când o ricşă care staţiona în grădina hotelului se apropie de el şi conducătorul acesteia, care vorbea atât de prost franţuzeşte încât nu găsea cuvintele parolei, reuşi să articuleze:

— *El Morocco...* în Palang.

Era un laoţian anonim cu faţa ca o lună, fără dinţi, îmbrăcat cu zdrenţele obişnuite. Malko urcă în ricşă. Imediat, celălalt se ridică în picioare pe pedalele sale şi o luă pe cheiul Fangum, la dreapta.

Oare ce putuse afla Ngo?

*

* *

Ngo stătea lungit în fundul hangarului său, pregătindu-se să fumeze o pipă de opiu, ferit de priviri indiscrete printr-o scândură mare. El sfârşi de prăjit bulina înainte de a se adresa lui Malko. Timp de câteva secunde, el stătu cu ochii închişi concentrat asupra senzaţiei sale de plăcere, apoi spuse încet:

— Domnul Truong îi va livra în seara aceasta două sute de kilograme de anhidridă acetică lui Lo-Shing, într-un local afară din Vientiane. Dumneavoastră îl puteţi urmări, pentru că nu-i este frică de nimic. El va pleca la ora şase cu camioneta sa. Pe moment, ea este garată în spatele farmaciei. Este un vechi Peugeot 403.

El vorbise pe nerăsuflate, vizibil încântat. Malko nu reţinu decât un lucru: că relua o nouă pistă.

— Sunteţi sigur că el nu bănuieşte nimic?

Ngo surâse:

— Eu v-am dat cuvântul meu, domnule. Este ora patru, aşa că aveţi timp să vă organizaţi.

Malko nu mai putea sta locului. Trebuia să-l prevină pe generalul Khammouane, pentru că el, Malko, nu avea nicio autoritate să procedeze la percheziţie. El îi întinse mâna lui Malko.

— Mulţumesc, o să vă ţin la curent cu tot ce se petrece.

Vietnamezul era pe punctul de a-şi prepara o altă bulină. El îşi lipi buzele de pipă. Malko făcea parte dintr-o altă lume. Acesta ieşi din hangar. Îi mai rămâneau două ore pentru a acţiona.

*
* *

— Generalul Khammouane este la Luang-Prabang.

Indiferentă, secretara în mini îi surâdea lui Malko.

— Când revine?

— Mâine dimineaţă.

— Adjunctul său este aici?

— Este plecat împreună cu el. Îi voi spune că l-aţi căutat.

*
* *

Malko mulţumi şi ieşi. Deci, el era singur. Urcă în Volkswagen şi o lua spre Lane-Xang. Avea atâta timp la dispoziţie, cât să treacă pe la hotel să-şi ia pistolul extraplat. Pentru că Khammouane era absent, urma să se ducă singur. Se gândi la Ubol, pe care o lăsase la casa „lor”. După ce plecaseră invitaţii, ei făcuseră dragoste o parte din noapte. Tânăra laoţiană îl lăsa să doarmă şi apoi îl trezea cu mângâieri, extirpând din corpul său ultimele parcele de erotism. Ea dovedise o imaginaţie remarcabilă pentru o orientală, cerându-i să procedeze în poziţiile cele mai neobişnuite, pentru a-i spune apoi lui Malko că el fusese primul care profitase în acest fel de ea.

*
* *

Malko evită un camion Dodge care intra la Cartierul General al aviaţiei militare laoţiene şi acceleră. Camioneta Peugeot a farmacistului avea două sute de metri avans. Truong, un vietnamez uscat şi slab cu părul grizonat, plecase la ora şase fix din centrul oraşului, Malko spera că în camionetă să fie o încărcătură de anhidridă acetică.

El nu ştia încă în ce fel va acţiona. Cel mai bine ar fi fost să aştepte ziua următoare pentru a acţiona împreună cu generalul Khammouane. Domnul Truong conducea destul de repede, dar nu avea aerul că se teme. În oraş, era uşor de filat. După ce depăşiră Vat-Tai, circulaţia devenise mai fluidă, dar Volkswagen-ul lui Malko înmatriculat la Vientiane, trecea neobservat.

Şoseaua urma Mekongul şi sinuozităţile sale. Puţin câte puţin, casele moderne se răriră, lăsând locul pădurii şi cocioabelor pe piloni. Ei se încrucişară cu un convoi de vehicule militare. La

Vientiane se cam uita că ţara este în război şi că Pathet-Laos deţinea două treimi din teritoriu.

Malko încercă să se ţină în spatele unui taxi care urma camioneta, dar trei kilometri mai departe acesta trase pe dreapta din cauza unei pene de cauciuc. Nu mai exista niciun vehicul între ei şi camioneta rula mai încet decât Volkswagen-ul. Din fericire, nu exista decât un singur drum, deci o singură variantă de urmat. Accelerând, Malko depăşi camioneta. În trecere, Malko zări profilul lui Truong, cu o ţigaretă în colţul gurii, cu ochii fixaţi pe panglica şoselei, fără nicio grijă.

Un pic mai departe, drumul vira uşor. Malko pierdu Peugeot-ul din vedere, fără să se neliniştească prea mult. El mai parcurse un kilometru, cu ochii pe oglinda retrovizoare. Nu mai înţelegea nimic. Era neliniştitor. Ori camioneta o luase pe un alt drum pe care el nu-l văzuse, ori din motive necunoscute se oprise în drum. Malko opri pe drumul lateral şi ridică capota din spate. Un camion ieşi din viraj şi îl depăşi, însă nici urmă de Peugeot. El urcă în maşină şi se-ntoarse. Când ieşi din viraj, şoseaua se întindea în faţa lui, goală, cu excepţia unui ciclist care rula spre Vientiane.

*

* *

Pe pancarta pe jumătate ştearsă abia se putea citi: U.S. AID 1/2 mile. Ea fusese bătută în cuie pe un copac la intrarea unui drum noroios care se-nfunda în pădure spre Mekong. Peugeot-ul nu putea fi decât acolo. O jumătate de milă se parcurgea pe jos în zece minute. Dacă farmacistul auzea zgomot de maşină, devenea imediat mai precaut.

Încuind maşina, Malko merse pe jos prin noroi, observând cele două perdele verzi ale junglei. Era un loc minunat pentru o ambuscadă ca aceea care-l costase viaţa pe Amalfi. El îşi iuţi mersul, dorindu-şi din toată inima ca vulcanica Ubol să nu fi auzit vorbindu-se de Dalila.

Capitolul XIII

Aerul cald făcea să tremure contururile hangarelor construite pe malul Mekongului. În acest loc, malul râpos avea o lăţime de vreo zece metri. Malko îşi şterse fruntea leoarcă de sudoare. Inima i se zbătea în piept de parcă ar fi fugit douăzeci de kilometri. Totuşi, el nu părăsi drumul noroios decât după două sute de metri, înaintând de-a dreptul prin pădurea răsfirată. Vegetaţia tropicală era atât de compactă, încât fu cât pe ce să se zgârie în îngrăditura de sârmă ghimpată care delimita terenul U.S. Aid. Mai multe construcţii din tablă ondulată străluceau în soare. Totul părea pustiu. Malko trecu obstacolul cu precauţie şi se îndreptă spre primul hangar. El se opri în lungul peretelui. Tabla reflecta căldura şi temperatura era încă înăbuşitoare. Malko avansă cu precauţie până ce văzu camioneta farmacistului.

Portierele din spate erau deschise şi doi laoţieni erau pe punctul de a descărca o canistră pe care abia o puteau duce amândoi. Cu paşi mici, ei intrară în hangarul cel mai îndepărtat de Malko.

Nimeni altcineva nu se vedea pe aproape, aşa că fugi până la hangarul unde intraseră cei doi laoţieni şi se lipi de tabla fierbinte.

El examină peretele despărţitor. Tolele erau îndoite şi nu erau bine încheiate. Nu trebui decât să îndepărteze suficient două foi pentru a se strecura în interior. Avu impresia că intră în infern. Era o temperatură de cel puţin 50°. Vederea îi era obturată de stive de lăzi. Ascuns în spatele lor, el examină hangarul. Multe dintre lăzi purtau ştampila „U.S.Aid”, cu litere mari albastre.. Altele nu purtau nicio inscripţie. Văzu o pancartă cu litere roşii prinsă în cuie pe un panou de lemn.

„Atenţie! Tot materialul aflat în acest hangar aparţine Statelor Unite ale Americii. Interzis a se deplasa sau a lua orice”.

Un zgomot de voci îl făcu să se lipească de o ladă. Împingând un cărucior pe care erau două canistre în echilibru, la rândul lor lac de apă, oamenii trecură la trei metri de el. Ei depuseră canistrele în spatele unui enorm container cenuşiu.

Laoţienii plecară târându-şi picioarele şi Malko se apropie: în spatele conteinerului erau rânduri de canistre. El întoarse una pentru a vedea eticheta. Era scrisă cu litere roşii şi citi: „anhidridă acetică. PERICOL.”.

De data asta fusese pe faţă. Erau poate aceleaşi canistre care

provocaseră moartea lui Derek Wise. În asemenea cantităţi, produsul adus de farmacist nu putea servi decât la transformarea morfinei în heroină, desigur obiectiv care nu ţinea de atribuţiile U.S.Aid. Acum trebuia aflat cine îl autorizase pe dl. Truong să depoziteze canistrele aici, pentru că nu părea să se ascundă cât de puţin de lume.

El regretă absenţa generalului Khammouane. De data asta laoţianul ar fi putut interveni direct. Nu-i mai rămânea decât să se-ntoarcă pe acelaşi drum şi să-l alerteze, ca cel puţin să urmărească canistrele până la destinaţia lor finală. Era un risc care merita osteneala.

Cu precauţie, el se-ndreptă spre locul unde foile de tablă erau îndepărtate. În momentul în care urma să iasă la exterior, el auzi la intrarea hangarului ţipete şi exclamaţii. Intrigat, el se întoarse pentru a vedea ce se petrece.

Doi asiatici îl încadrau pe farmacist cu un aer ameninţător aţintind spre el pistoale automate mari negre. Truong protesta furios, cu o voce ascuţită. Cei doi cărători se opriseră şi urmăreau scena. Malko rămase perplex. Cine erau aceşti necunoscuţi înarmaţi?

Deodată zări alţi laoţieni îmbrăcaţi civil, de asemenea înarmaţi cu pistoale mitralieră care se dădeau jos dintr-un microbuz oprit mai departe. Unul dintre ei se apropie de Truong, îi spuse ceva şi farmacistul tăcu imediat. Trei oameni se-ndreptară spre interiorul hangarului. Malko, abia avu timpul să se strecoare printre tolele desfăcute. Cineva îl trădase! Treaba asta nu se putea explica altfel. Dar de ce Truong se găsea într-o postură atât de proastă? Foile de tablă mai vibrau când oamenii înarmaţi sosiră la locul prin care Malko abia se strecurase. El auzi vociferări şi o rafală de împuşcături ricoşă din foile de tablă cu un zgomot asurzitor.

Malko trecu peste îngrăditura de sârmă zgâriindu-se şi ajunse la vegetaţia deasă, în care, din fericire, nu se vedea nici la trei metri. Fără să se mai gândească la liane şi la ghimpi, el se strădui să ajungă la şosea. Părea să nu fie urmărit. Timp de cinci minute fugi mai să-şi piardă respiraţia, cu pistolul în mână, rupându-şi cămaşa în crăcile pomilor. El regăsi şoseaua atât de brusc încât avu senzaţia unei căderi în prăpastie. Era aproape de intersecţia cu drumul spre Vat-Tai. Îşi zări Volkswagen-ul şi-şi dublă viteza.

În momentul în care urca în maşină, el auzi zgomot de motor. Întoarse capul: microbuzul intra pe drumul noroios. El apăsă până-n podea acceleraţia, mai, mai să gripeze motorul şi avea treizeci de metri avans, când microbuzul ajunse la şoseaua naţională. Din păcate, el îşi dădu seama repede că Volkswagen-ul nu putea depăşi viteza de 80 de kilometri pe oră.

Microbuzul se apropia. Deodată, Malko văzu în oglinda retrovizoare flăcări ieşind pe una dintre portiere. Trăgeau asupra lui.

Drumul era pustiu. Ploaia zilnică era gata să-nceapă şi se lăsa seara. Singura lui şansă era să ajungă la Centrul Naţional de Documentare. Apropiindu-se de Vat-Tai, urmăritorii săi nu vor risca o ciocnire cu paraşutiştii generalului Khammouane. Trebuia însă, să ajungă acolo. Apropiindu-se de Vat-Tai, el începu să vadă vehicule dintre care şi o camionetă alb-albastră a *Air America.* Mai mulţi piloţi laoţieni erau instalaţi la mese la un restaurant în aer liber, chiar în faţa bazei lor, cu armele la centură.

În spatele lui Malko, microbuzul se apropiase, dar ocupanţii lui nu mai trăgeau, aşteptând ca Malko să oprească pentru a-l împuşca liniştiţi, sau ca strada să se lărgească pentru a-l depăşi şi a-l transforma în ciur.

La intersecţia cu staţia Trei elefanţi, îi veni o idee. În loc să continue drept pe bulevardul larg Settathirath, el vină brusc la stânga pe strada Sam sur Thai cu sens unic. Un vechi Nash cum nu mai vezi decât la Vientiane claxonă furios dar se depărtă. Laoţienii nu sunt tari la legislaţia rutieră. Surprinşi, cei din microbuz pierdură mai multe secunde până să facă calentoarsă. În faţa lui Malko, drumul era gol. Centrul oraşului era doar la un kilometru.

El nu văzu apărând de pe o mică alee întunecoasă o ricşă. Sigur de prioritatea sa, nenorocitul de conducător se aruncă literalmente sub roţi.

Sub greutate, parbrizul făcu explozie şi Malko fu pe moment orbit. Volkswagen-ul se zgâlţâi cu ricşa acroşată sub roţile din faţă şi rămase nemişcat de-a curmezişul drumului.

Zăpăcit, Malko împinse cu umărul portiera blocată. Din toate părţile, se aduna lume. Conducătorul ricşei gemea, întins pe-o parte, cu faţa plină de sânge. O altă maşină abia reuşi să-l evite. Malko îl luă de umeri şi îl trase pe drumul lateral. Omul urlă:

probabil, avea un picior rupt.

Deodată, Malko zări microbuzul mergând la rândul lui pe sensul unic. Abandonând rănitul, el fugi pe aleea de pe care apăruse ricşa adunându-şi toate puterile, fără măcar să ştie unde se afla. Drumul şerpuia între pâlcuri de pădure. După vreo sută de metri el se-ntoarse şi văzu siluete fugind în urmărirea sa. În această penumbră el era la discreţia urmăritorilor lui, în ciuda revolverului său extraplat. Deodată el văzu fluturând un drapel. Recunoscu culorile galbene şi roşii ale Vietnamului. El se găsea în faţa reşedinţei ambasadorului Vietnamului de Nord.

Casa Cyntiei era alături.

El coti şi avu o surpriză plăcută văzând lumină.

Urcă pe scara de lemn din două salturi şi bătu la uşă.

— Cine e? strigă vocea Cyntiei.

— Malko.

După o scurtă ezitare, femeia îi strigă să între.

*

* *

— Culcat Confucius!

Câinele mârâi puţin, după care se întinse din nou sub hamacul stăpânei sale. Cyntia se pregătea să citească Maimuţa goală, întinsă în hamacul suspendat între doi stâlpi de lemn.

Ea-şi puse cartea deschisă pe sânii ei goi şi-l examină pe Malko. Singurul ei veşmânt era un slip albastru închis triunghiular care-i mula un munte al lui Venus proeminent. Malko fu şocat de proeminenţa pieptului ei. În ciuda poziţiei sale, el părea sculptat în marmură. Cyntia era puţin machiată şi părul ei lung, îi cădea pe umeri.

— Ce doriţi? îl întrebă ea cu răceală. Nu-mi place să fiu deranjată fără să fiu anunţată.

Ea văzu cămaşa deşirată a lui Malko şi surâse ironic.

— Aţi făcut imprudenţa să ieşiţi cu o laoţiană geloasă?

El nu răspunse. Această casă i se părea locul cel mai agreabil din lume, dar nu mai regăsea climatul care se stabilise între Cyntia şi el, după prima lor întâlnire. Tânăra se ridică.

— Totuşi, am să vă servesc o băutură. Votcă, nu-i aşa?

Ea dispăru şi reveni câteva clipe mai târziu, îmbrăcată într-o rochie de voal transparentă. Ea se reinstală în hamac şi-i întinse un pahar lui Malko.

El îşi muie buzele în lichidul îngheţat şi tare şi-l lăsă să alunece pe beregată. După ce-şi riscase viaţa, el simţea ca totdeauna, un puternic apetit sexual.

Probabil că Cyntia avea darul să-i citească gândurile, pentru că remarcă cu o voce distantă:

— Eu nu fac niciodată dragoste în hamac. Dacă acesta este scopul vizitei dumneavoastră, veţi fi decepţionat.

Malko se simţi agasat de siguranţa ei. Fără a lăsa paharul din mână, el se aplecă spre ea şi vru s-o sărute. La-nceput, ea îşi întoarse faţa şi el nu găsi decât urechea. Hotărât, el o apucă de păr şi îi întoarse capul cu forţa. De astă dată ea se lăsă în voia lui.

Buzele sale se întredeschiseră şi răspunse la sărutul lui Malko, abilă şi lucidă. Când el redeschise ochii, întâlni privirea ironică şi gravă a tinerei femei.

— Aveţi predispoziţie spre viol? întrebă ea. Aţi face mai bine să vă faceţi un duş rece. Îmi place să flirtez, dar nu să fiu violată.

Sub ţesătura uşoară a rochiei, el ghicea coapsele puternice şi lungi. Malko se simţea teleportat cu toată viteza spre epoca cavernelor. El avea o poftă nebună de a o poseda pe această femelă care-l sfida. Fără să ştie cum s-o ia, el o sărută din nou, punându-i mâna pe muntele lui Venus, prin rochia uşoară.

Imediat simţi că Cyntia nu mai avea nimic pe sub rochie. El se aplecă şi o strânse în braţe, accentuând gestul său posesiv şi îi păru că simte un fior imperceptibil sub degetele sale. Sărutul lor deveni mai violent.

Ea închisese ochii. Câinele mârâi. Smulgându-şi gura din cea a lui Malko, ea spuse:

— Confucius taci!

Ceea ce se putea spune la prima vedere, era că ea nu era în al şaptelea cer. Mâna lui se lăsă de-a lungul coapselor ei musculoase şi atinse gleznele. Tânăra femeie se lăsa în voia lui, limba ei agitându-se alene lipindu-se de cea a lui Malko. Când mâna acestuia din urmă se ridică antrenând şi ţesătura rochiei, ea deplasă imperceptibil picioarele. El pipăi interiorul coapselor, acolo unde pielea era mai moale. Inima-i bătea ca cea a unui elev de colegiu.

Apoi, abia se stăpâni să nu strige de bucurie: în sfârşit o poseda pe inaccesibila Cyntia.

Acum, nu o mai menaja. Rochia ei lungă era suflecată în jurul şoldurilor. Cyntia i se oferea acum fără nicio reţinere, fără să pară a mai dori altceva, cu gura întredeschisă.

Era supliciul lui Tantal. De câte ori se apropia de ea. Hamacul se balansa periculos şi din care Malko ardea de dorinţa de a o smulge şi de a o poseda într-o poziţie mai comodă. El uitase de C.I.A. şi primejdia prin care trecea.

Cyntia atinse plăcerea după o perioadă de timp care-i păru lui Malko o veşnicie. Ea gemu şi hamacul agitat de o hulă furioasă era cât pe ce să se desprindă.

Ca-ntr-un vis, Malko îl auzi pe Confucius mârâind din nou, de parcă ar fi fost gelos, dar Cyntia era desigur prea rafinată pentru a fi recurs la un câine, mai ales când tot oraşul era la picioarele ei. Malko o dorea la nebunie. Uitând de orice galanterie, el o trase uşor de încheietură, pentru a o da jos din hamac. Ea deschise ochii cu o privire limpede de fetiţă fericită, cu o duritate neliniştitoare pentru o femeie care tocmai încercase o plăcere deplină. Ochii ei albaştri se reflectau în ochii strălucitori ai lui Malko. Cu pometii proeminenţi, cu sprâncenele rase, ea părea să descindă dintr-o hoardă a lui Gingis Han.

— Mulţumesc, spuse ea.

Malko era cât pe ce să-şi înghită şevaliera. Sunt momente în care politeţea cochetează cu cinismul.

— Veniţi, spuse el.

— Unde?

— Jos din hamac. N-aş vrea să fiu obligat să-l decroşez.

Cyntia nu-şi schimbă nici expresia nici poziţia.

— Nu am poftă să fac dragoste, spuse ea liniştită. Mă simt foarte bine.

În faţa expresiei de pe faţa lui Malko, ea râse.

— Toţi sunteţi la fel! Dumneavoastră gândiţi că o femeie trebuie să se simtă zmotocită şi penetrată, devastată. Am cunoscut un american acum câtva timp. El a venit aici într-o seară şi s-a dezbrăcat. Avea un sex, cum niciodată n-am văzut la un bărbat, din care cauză era foarte mândru. Am aflat apoi că pariase pe o sută de dolari, că eu voi fi aceea care-l va viola. Eu l-am gonit cu lovituri de cravaşă. Sper că nu va trebui să ajung acolo cu dumneavoastră.

Ea îl privea batjocoritoare, plină de agresivitate.

Malko reuşi să-şi reprime instinctele primitive:

— Dacă am refuzat să profit de dumneavoastră alaltăieri seară, aveam motive foarte serioase.

— Era dreptul dumneavoastră, spuse ea cu răceală, dar eu nu mă ofer de două ori.

Cu rochia ridicată până la şolduri, sprijinită în coate şi cu ochii scânteietori, era superbă.

— Mi-aţi produs o plăcere foarte mare, zise ea.

Era culmea. Confucius mârâi mai puternic şi-şi lipi botul de podea.

— Ce are? întrebă Malko

— Simte şoareci probabil.

Malko o trase cu brutalitate din hamac. Ea căzu în genunchi pe podea şi se ridică imediat cu o privire ucigaşă în ochi.

— Ticălosule!

În loc să fugă, ea se năpusti asupra lui. Ei se rostogoliră împreună asupra rogojinii. În momentul în care unghiile Cyntiei îi căutau ochii, se auziră nişte explozii asurzitoare. Confucius scoase un geamăt de agonie. Podeaua părea scuturată de dansul Sf. Guy.

Se auzi o nouă rafală de împuşcături şi de astă dată, săriră ţăndări din vechiul lemn de tec. Din proprie iniţiativă, Cyntia se rostogoli în afara perimetrului unde explodaseră gloanţele. Malko era deja cu pistoletul extraplat în mână. Ochind printr-o crăpătură a podelei, el trase de trei ori. Cei care îl urmăriseră, îi dăduseră de urmă şi se strecuraseră sub casă.

El căută ochii lui Cyntia care acum priveau îngroziţi. Ei îşi reţineau respiraţia stând lipiţi unul de altul, aproape gură lângă gură, acolo unde podeaua era mai groasă. Tânăra femeie murmură:

— Vă cer iertare.

Nu se mai auzea nimic. Malko pândea uşa, pe unde o grenadă putea fi aşa de repede aruncată, dar se pare că focurile trase de Malko, îi descurajaseră pe agresori.

Cyntia încurajată de linişte, nu pierdu un minut. De astă dată, ea fu cea care-l trase spre ea, bineînţeles peste ea pe rogojina care le tăbăcea spinarea. Ea-l sărută cu furie şi dinţii lor se frecau între ei. Malko lăsă revolverul. O dorea la nebunie. Cyntia mormăia înfigându-şi unghiile în spinarea lui.

— Nu vreau, ordonă ea. Vino!

Când el o prinse, ea se aruncă în faţa lui cu toată puterea.

Malko nu rezistă mult timp. Cyntia se înverşuna deşirându-şi rochia în fâşii cu ochii mari deschişi. Ei făceau amândoi să tremure duşumeaua la fel ca gloanţele.

Apoi, ea îşi lăsă capul pe umărul lui Malko şi rămase aşa. Câteva secunde mai târziu el simţi că ea plângea.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Confucius.

El întoarse capul. Câinele zăcea mort într-o baltă de sânge. Unul dintre gloanţe îi sfârtecase botul. Cyntia plângea molcom.

— Îl aveam de şase ani, spuse ea. Mă însoţea peste tot.

Malko nu spuse nimic. Durerea tinerei femei părea sinceră.

Ei rămaseră în continuare întinşi pe podea, pe jumătate dezbrăcaţi, acoperiţi de praf şi de bucăţele de lemn.

— De ce vor să vă omoare? întrebă ea.

— Este o istorie lungă, zise Malko.

— Aş vrea să pot să vă ajut şi să-l răzbun pe Confucius, murmură Cyntia.

— Este prea primejdios.

Cyntia se lipi de el.

— Eu sunt bine.

Malko o privi surprins.

— Dumneavoastră nu aţi…

Cyntia rămase mută câteva secunde.

— Eu nu juisez niciodată dar îmi place să dăruiesc plăcere unui bărbat pe care-l iubesc.

În casă era linişte. Asasinii erau departe. Malko îşi simţi nervii destinzându-se deodată. Cyntia se dezlipi de el, se aşeză pe vine şi se aplecă spre el.

Ea nu încetă să-l mângâie până ce Malko nu scoase un ţipăt. Cu o licărire de triumf în ochii săi albaştri, ea se ridică scuturându-şi peruca blondă cu o figură poznaşă:

— Părul meu blond, zise ea.

Capitolul XIV

Malko începu să se impacienteze serios când uşa de la biroul lui Cy Villard se deschise în sfârşit. El nu-l mai revăzuse pe responsabilul C.I.A. pentru Laos de la prima lor întrevedere.

Între timp, murise Jim Dough şi ancheta lui Malko nu avansase prea mult. Probabil că Cy Villard ştia treaba asta, deoarece îl întrebă cu condescendenţă, atunci când intră în birou:

— V-aţi materializat „Himerele”?

— Aproape, zise Malko. Am venit să vă invit să contemplaţi resturile lor.

Fără să-i spună nimic despre Ngo, el îi povesti în rezumat expediţia la localul U.S.Aid şi urmarea.

Cy Villard se juca distrat cu un creion ascultându-l pe Malko. Răcoarea din biroul climatizat nu aducea deloc cu atmosfera înăbuşitoare din oraş. Plutea ameninţarea furtunii. Cerul oraşului era acoperit cu nori în formă de ciuperci atomice. Malko tăcu.

— Este totuşi imposibil, spuse Cy Villard. Depozitele U.S. Aid, sunt cu desăvârşire interzise persoanelor străine.

Malko îşi păstră cu greu calmul.

— Eu n-am visat, spuse el. Am să vă duc în locul unde am văzut descărcându-se această marfă.

Tonul lui Malko era atât de glacial, încât Cy Villard îşi schimbă atitudinea.

— Dacă este exact, treaba asta priveşte serviciile generalului Khammouane, spuse el.

— I-am vorbit şi lui despre asta, spuse Malko. El ar dori ca dumneavoastră să asistaţi la percheziţie.

Americanul se uită plictisit la ceas.

— Trebuie să mă duc să-l văd pe ambasador. Puteţi să reveniţi aici peste două ore?

— Aş prefera să decomandaţi întâlnirea dumneavoastră şi să veniţi imediat, sugeră Malko.

Cy Villard dădu din cap.

— Imposibil. Nu pot să nu ascult ordinele ambasadorului meu... şi asta în condiţiile în care el era adevăratul şef în ambasadă.

Malko se ridică resemnat şi furios.

— Pe curând.

*

* *

Când scrâşniră pneurile cauciucurilor BMW-ului generalului Khammouane, fetele de la receptura farmaciei ridicară nasul plictisite. Malko intră în prăvălie, urmat de ofiţerul laoţian. Una

din tinere se duse spre ei ca şi când ar fi fost simpli clienţi.

— Ce doriţi dumneavoastră, domnilor?

— Să-l vedem pe domnul Truong. Spuse Malko.

— Domnul Truong nu este aici, dar eu pot prepara orice reţetă.

Malko simţi că-şi pierde răbdarea.

— Motivul nu este o reţetă. Unde este Truong?

Khammouane interveni vorbind în laoţiană şi preparatoarea păru că-şi pierde siguranţa.

— Domnul Truong nu a trecut astăzi pe aici, spuse ea. Noi nu ştim unde este.

— Când l-aţi văzut ultima dată? întrebă Malko.

— Ieri. El a plecat cu camioneta să livreze produse farmaceutice prin sate. Ne este frică, nu cumva să fi fost arestat de partizanii Pathet-Laos.

Malko avu o altă bănuială. Pe moment el se gândea că farmacistul şi-a dat seama că este urmărit. Asta însă nu explica prezenţa oamenilor care păreau să-l admonesteze.

— Să mergem la depozitul U.S. Aid, spuse el. Nu avem nevoie de Truong.

Când ieşiră din farmacie, Lincolnul lui Cy Villard era parcat în spatele BMW-ului. Malko îi spuse generalului:

— Eu merg cu el şi dumneavoastră ne veţi urma.

El deschise portiera Lincoln-ului şi se aşează lângă primul secretar.

— Truong a dispărut, anunţă el. Dar eu voi găsi uşor locul. Vreţi să-i spuneţi şoferului să meargă pe drumul spre Louang-Prabang?

Cy Villard îşi morfoli nervos ţigareta înainte să transmită ordinul.

*

* *

Aerul din Lincolnul Mark III al lui Villard era la fel de glacial ca şi cel care ieşea din aparatul de aer condiţionat. De la plecarea din Vientiane, el şi Malko nu schimbaseră niciun cuvânt. BMW-ul lui Khammouane îi urma. Apăru pancarta care indica depozitul U.S.Aid.

— Luaţi-o pe aici, zise Malko.

Maşina mare se angajă clătinându-se pe drumul noroios.

Malko avea inima cât un purice. Recunoscu grilajul. Doi soldaţi laoţieni erau de pază. Lincoln-ul opri şi el coborî, urmat de Villard. Acesta din urmă se-ntoarse spre el:

— Deci?

— Acesta este locul.

Cei doi soldaţi deschiseseră poarta fără să pună întrebări.

— Recunoaşteţi aceşti oameni? întrebă omul de la C.I.A.

Malko negă din cap.

— Nu. Ei nu erau aici ieri. Să mergem în interior.

Urmaţi de Khammouane, ei pătrunseră în hangarul călduros. Malko merse în locul în care văzuse canistrele. Nu mai era nimic decât câteva lăzi goale.

Malko turba de furie.

— Au mutat totul.

Villard se-ntoarse spre santinele.

— A venit cineva în această dimineaţă?

— Nimeni domnule.

— De câte ore sunteţi voi aici?

— De şapte ore, domnule. Depozitul nu este păzit decât până la ora şase.

Când venise Malko, era trecut de ora şase.

Villard se-ntoarse spre Malko, un pic ironic.

— Deci, unde sunt canistrele dumneavoastră cu anhidridă acetică?

— Au fost mutate în noaptea asta, spuse Malko. Eu n-am visat. Ele erau aici.

Primul secretar ridică din umeri a nedumerire.

— Dumneavoastră aţi decis că aveţi dreptate cu orice preţ. Eu cunosc oamenii care lucrează cu mine. Nimeni nu se pretează la traficul cu opiu.

Asta era prea mult pentru Malko.

— Şi domnul Lo-Shing? întrebă el.

Ochii lui Cy Villard clipiră repede, dar rămase imperturbabil.

— Eu nu ştiu nimic despre afacerile lui.

Malko era furios. Avea aerul unui imbecil.

— Voi găsi aceste canistre, spuse el.

Generalul Khammouane nu spuse nimic şi îi urmă afară din hangar. În faţa Lincoln-ului, Villard se-ntoarse spre Malko.

— Data viitoare să nu mă mai deranjaţi pentru nimic, zise el şi urcă în maşină fără să-i ofere un loc lui Malko. Acesta din urmă

rămase cu generalul Khammouane. Laoţianul nu părea tulburat.

— Nu vă faceţi sânge rău, spuse el. Eu am păţit asta de zeci de ori. Chiar dacă am fi găsit canistrele, n-am fi arestat decât câţiva complici. Ei sunt foarte bine protejaţi.

— Îl voi găsi pe acest farmacist, chiar dacă va trebui să răscolesc toate casele din Vientiane.

Khammouane surâse.

— Aveţi încă multe lucruri de învăţat, domnule Linge. Ei sunt cei mai puternici.

*

* *

Ubol nu ştia ce să mai spună:

— Este teribil, murmură ea. Nu credeam că el este în stare să trădeze.

În mod vizibil, ea nu era amestecată cu nimic în întâmplarea neplăcută a lui Malko.

— Vreau să-l văd pe Ngo, zise el.

Ei nu mai schimbară niciun cuvânt până la hangarul cu ricşe. Ubol medita intens la ruşinea pe care o păţise şi Malko la răzbunarea sa. Ngo era mereu întins în acelaşi loc, pregătindu-se să îngrămădească bilete de o mie de kipşi într-un coş mare, casa lui de bani. Cum nu existau bancnote mai mari, casierii de la toate magazinele aveau un coş asemănător acroşat de plafon printr-un cârlig ca un sertar-casă.

Văzându-l pe Malko, vietnamezul cu un singur picior, îşi exprimă bucuria:

— Bună ziua domnule, sunt bucuros să vă revăd. Ce noutăţi bune îmi aduceţi?

Entuziasmul lui părea atât de sincer, încât Malko era pe punctul de a se-ntreba de ce venise. Îşi aminti însă, că era în Asia.

— Domnule Ngo, zise el. L-am urmărit pe farmacist, aşa cum mi-aţi spus, dar a fost o capcană. Era cât pe ce să fiu omorât, farmacistul a dispărut şi eu nu sunt mulţumit, ceea ce era o afirmaţie neconvingătoare.

Ngo reacţionă ca şi cum Malko îl anunţa că tocmai se schimbase vremea.

— Este foarte, foarte supărător, recunoscu el. Aceasta era încă o afirmaţie neconvingătoare. Lui Malko îi venea să-l facă să-

şi înghită ciotul.

— Domnule Ngo, cred că sunteţi responsabil de cele întâmplate. Pentru un motiv pe care nu-l ştiu, dumneavoastră m-aţi trădat.

Ngo păru să se facă mai mic, dar nu, răspunse. Ubol începu să pălăvrăgească cu voce ridicată. Ngo lăsă capul în jos, cu un aer confuz. Din zbor, Malko sesiză cuvântul *„bouk-kak”,* porc, o înjurătură oribilă în vietnameză. Ngo schiţă un surâs constipat.

— Cred că am comis o greşeală, recunoscu el. Aveam atâta poftă să mă răzbun pe domnul Truong…

— Ce aţi făcut? întrebă Malko.

Ngo îşi trecu limba nervos peste buze.

— I-am prevenit pe ceilalţi că Truong a trădat şi că va merge împreună cu dumneavoastră la depozit. Credeam că ceilalţi îl vor ataca numai pe el şi-l vor pedepsi. Sunt dezolat, efectiv dezolat pentru dumneavoastră.

Malko era îngrozit. Răbufnirea de ură a lui Ngo, îl lipsea de ultima pistă.

— Pe cine aţi prevenit? întrebă el.

Ngo dădu din cap.

— Chiar dacă v-aş spune, chiar dacă v-aş arăta persoana căreia i-am dat informaţia, n-ar servi la nimic. Ştiu însă că Lo-Shing este foarte supărat.

Asta era tot ce putea spune. Satisfacţia ştergea ruşinea lui Ngo. El îşi ridică capul.

— Unde este Truong? El nu a reapărut la farmacia sa.

— Sper că e mort, zise Ngo cu o mare sinceritate. Cea mai mare bucurie a mea ar fi să-i văd cadavrul.

— A mea, ar fi aceea de a-l regăsi viu, zise Malko. Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu el.

Ngo îl măsură surprins:

— El este în mod sigur mort, domnule…

— Nu se ştie niciodată, zise Malko care începea să cunoască meandrele sufletului asiatic. Voi reveni să vă văd mâine. Până atunci vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu el. Dacă nu…

Ubol îi întărise vaga ameninţare cu un potop de înjurături obscene, cum numai cei de rasa galbenă puteau inventa.

— Dacă tu nu afli, îl ameninţă ea, vierul care a lăsat-o borţoasă pe mă-ta, va veni să te sodomizeze.

*

* *

Barul *Purple Porpoise* era întunecos şi răcoros. Malko contempla picioarele somptuoase ale Cyntiei, aşezată pe un taburet. Tânăra fată se juca cu un pachet de cărţi de joc, pe care le bătea cu o dexteritate extraordinară. Ea îi surâse lui Malko.

— Tu pari supărat.

— Puţin.

Ea nu-l întrebă nimic. Se apropie de el şi îi întinse cărţile.

— Ţine-le şi amestecă-le! Ia trei cărţi şi bagă-le, câte una în fiecare buzunar.

Ostentativ, ea se-ntoarse oferindu-i lui Malko priveliştea încântătoarei sale crupe. Acesta făcu întocmai cum îi spusese, apoi puse pachetul pe tejghea. Discret, barmanul laoţian nici măcar nu privea.

— Gata, zise el.

Cyntia se-ntoarse şi se dădu jos de pe taburetul ei. Ea veni la Malko şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, iar muntele lui Venus şi-l lipi de buzunarul său stâng de la pantalon.

— Opt de treflă, zise ea.

Bazinul ei se deplasă spre dreapta.

— As de pică.

Ea se lipi de el cu tandreţe în faţă.

— Valet de cupă.

Ea-l îmbrăţişă, făcând abstracţie de barman. Când Cyntia se-ndepărtă, ochii ei surâdeau.

— De obicei, spuse ea, ghicesc de la distanţă. Tu însă, ai dreptul la un tratament special.

— Cum reuşeşti?

Ea îi puse un deget la buze.

— Şşt! N-am spus asta la nimeni. Chiar dacă m-aş căsători cu tine, tot n-o să afli. Mulţumeşte-te să ştii că deoarece te iubesc, mâinile mele sunt în serviciul tău. Era mai ales flatant.

— L-am îngropat pe Confucius, zise deodată Cyntia şi aş da mult să-i descopăr pe ticăloşii care l-au omorât.

Ea nu se mai gândea nici la ea nici la Malko. Acesta din urmă oftă:

— O să merg să mă culc.

Cyntia se apropie de el şi îi strecură o cheie în mână.

— Mergi la mine. Eu vin târziu, dar voi fi fericită să te găsesc, chiar dacă dormi.

Malko luă cheia. Era prima dată când Cyntia se exterioriza în aşa măsură, chiar dacă amorul ei subit, părea neverosimil pentru o fiinţă atât de sigură pe ea, dar el avea poftă s-o creadă.

*
* *

Intrând în hangarul cu ricşe, inima lui Malko începu să bată mai tare. Ambiguul Ngo reprezenta ultima sa carte. Vietnamezul se pregătea să-şi cârpească un vechi şort.

El clipi repede din ochi văzându-l pe Malko:

— Aveaţi dreptate, spuse el. Truong este încă în viaţă. El se ascunde în satul Tourakhom la patruzeci de kilometri de Vientiane pe vechiul drum spre *Luang-Prabang.* După Tourakhom, există o mare intersecţie de drumuri în mijlocul orezăriilor. Dacă aşteptaţi acolo mâine la ora trei, cineva va veni ca să vă caute să vă ducă la el. Truong însă, nu vrea să-i vadă pe oamenii generalului Khammouane. Pentru că îi este frică.

Ngo îşi debitase monologul pe un ton egal, evitând să se uite la Malko. Asta mirosea a escrocherie.

— De unde ştiţi asta? întrebă Malko.

Volubil, Ngo se lansă în explicaţii ample:

— Truong a reuşit să scape de oamenii lui Lo-Shing. El se ascunde acolo pentru că are o amantă la Tourakhom, dar chinezul credea că îl trădase. Truong nu putea veni la Vientiane. El avea nevoie de bani şi era gata să vorbească din această cauză. El ştia multe.

Malko încercă să tempereze acest potop de vorbe.

— Cum l-aţi găsit?

Ngo surâse cu perfidie.

— Una din fetele de la recepţie îmi furnizează opiu. Ea a vrut să-mi servească drept intermediar pentru că nu mă suspectează. Truong bănuieşte că l-aţi urmărit din cauza americanului care s-a sinucis.

Malko îl întrerupse.

— Transmiteţi-i lui Truong că mâine voi fi la-ntâlnire.

Ngo îi strânse mâna viguros, reînnoindu-şi scuzele. Când fură în stradă, Ubol se agăţă de braţul lui Malko.

— Sunt sigură că este o capcană. Nu trebuie mers acolo.

Niciodată Ngo nu m-a privit în faţă.

— Aşa crezi tu? întrebă Malko surâzând.

El gândea exact acelaşi lucru.

*

* *

Generalul Khammouane părea perplex. El îşi trecu mâna pe craniul aproape ras. Climatizorul era defect şi era o căldură de nerespirat.

— Eu aveam îndoieli că Truong era amestecat în trafic, spuse el. Dacă l-a trădat pe Lo-Shing, el este deja mort.

— Desigur, zise Malko, dar voiam totuşi să merg la-ntâlnire, pentru ca să văd ce se va întâmpla.

Laoţianul dădu din cap aprobator.

— Am să vă dau câţiva paraşutişti cu o maşină dotată cu radio. Ei vor aştepta la un kilometru. Dumneavoastră veţi avea un walkie-talkie pentru a-i alerta.

— Cunoaşteţi locul întâlnirii?

— Da, este un lac foarte descoperit. Veţi putea fi supravegheat cu binoclul.

— Să sperăm că din asta va ieşi ceva.

Laoţianul nu răspunse. El îl însoţi pe Malko până la maşina sa. Pe sensul giratoriu din vecinătate se găsea un templu prost întreţinut.

— Vârful acestui templu a fost distrus în timpul revoluţiei căpitanului Kong-Li, oftă Khammouane. Este păcat, pentru că el conţinea un fir de păr al lui Budha.

Malko fu de acord.

*

* *

Truong încercă să strige, dar unul din cei care-l ţineau îl lovi tare peste gură. În orice caz, el era în curtea pustie a locuinţei lui Lo-Shing şi nimeni nu l-ar fi auzit.

Farmacistul încercă să nu se gândească. După ce oamenii lui Lo-Shing intraseră în depozitul U.S.Aid, totul se petrecuse ca-ntr-un coşmar. Nimeni nu a vrut să-l creadă. Chinezi impasibili şi batjocoritori, bucuroşi să tortureze un vietnamez, l-au bătut mult timp în pivniţa lui Lo-Shing, cu bastoane de bambus care-i smulgeau bucăţi de carne la fiecare lovitură. La fiecare secundă,

aştepta să-l vadă pe Lo-Shing pentru a se justifica, dar chinezul nu binevoise să apară.

Îl aruncară fără menajamente într-un camion plin cu saci de orez. Îl mira un singur lucru şi anume faptul că era încă în viaţă. De obicei Lo-Shing nu lua atâtea măsuri de precauţie cu trădătorii. Truong îşi amintea de un băiat de cincisprezece ani căruia chinezul ordonase să i se taie capul în pivniţa lui, numai pentru că denunţase pe un mic furnizor al unui local de fumat opiu. În plus sora celui decapitat fusese obligată să se prostitueze la chinez în profitul invitaţilor pe care el dorea să-i onoreze.

Truong nu reuşea să-şi dea seama cine-l înfundase în această diabolică capcană.

Deodată, se produse o frământare în curte. Oamenii care-l maltrataseră, se dădură la o parte în mare grabă. Majestuos şi gras, Lo-Shing însuşi îşi făcuse apariţia. El purta un costum alb, conform vechii mode coloniale, cu o pălărie ajustată pe vârful craniului său în formă de căpăţână de zahăr, ceea ce-l făcea perfect ridicol.

Lui Truong însă, nu-i veni poftă deloc să râdă.

— Lo-Shing, strigă el, Lo-Shing binefăcătorul, stăpânul meu! Eu nu te-am trădat, ştii asta.

Unul din oameni se năpusti asupra lui şi-i dădu un pumn în gură. Buza spartă a farmacistului începu să sângereze. Truong totuşi, cu o voce ascuţită continua să protesteze şi să-şi susţină inocenţa, enumerând toate serviciile pe care el i le făcuse puternicului Lo-Shing şi acelea pe care i le-ar mai putea face. Chinezul îl asculta cu un aer aprobator, aşa cum un profesor ascultă un elev strălucit, cu mâinile încrucişate pe abdomen. Niciodată el nu avusese prea mare simpatie pentru farmacist, poate din solidaritate pentru fraţii săi din rasa kuomintang decimaţi de răni şi malarie din cauza lăcomiei lui Truong.

Când acesta din urmă tăcu, după ce-şi epuizase toate argumentele, Lo-Shing vorbi, în sfârşit, cu o voce domoală, aproape fără să-şi mişte buzele, doar atât de tare, cât Truong să-i înţeleagă vorbele.

— Eu ştiu că tu nu eşti vinovat, spuse el cu un surâs pe buze. Familia ta nu are să se teamă la un rău din partea mea. O speranţă fabuloasă îl făcu pe Truong să vibreze.

— Ştiam că eşti drept, Lo-Shing, spuse el. Voi continua să te

servesc la fel ca-n trecut.

Chinezul surâse enigmatic.

— Este exact, tu mă vei servi.

Brusc, Truong se-ntrebă de ce nu era dezlegat dacă atotputernicul Lo-Shing tocmai îi proclamase nevinovăţia. El îndrăzni să-i pună întrebarea lui Lo-Shing. Acesta îl fixă cu o privire plină de maliţie şi se apropie mai mult, la o distanţă mai mică de douăzeci de centimetri de faţa farmacistului.

— În viaţa ta, tu ai trădat pe toată lumea în afară de mine, zise el. Poate m-ai fi trădat şi pe mine dacă ai fi avut timp, dar îţi acord beneficiul îndoielii.

Truong nu-l mai înţelegea. Lo-Shing vorbea ca şi cum…

— De ce nu mă dezleagă? întrebă el.

— Pentru că tu îmi vei face un serviciu. Eu încă nu am spus nimănui că tu nu ai trădat şi tu vei fi executat. Eu mai am nevoie de tine. Adio Truong!

El îi întoarse spatele şi se depărtă câţiva paşi pentru a vorbi cu oamenii lui, cărora le vorbi în limba chineză, limbă pe care Truong o înţelegea cât de cât. La-nceput, ceea ce înţelesese, îl umplu de oroare. Apoi, când Lo-Shing se-ndreptă spre locuinţă, el urlă:

— Lo-Shing, Lo-Shing, eu nu vreau să mor. Eu nu am făcut nimic.

Indiferent la ţipetele prizonierului, chinezul intră în casă. Oamenii săi urcară în camionul în care se găsea Truong. Pentru că prizonierul continua să ţipe, unul dintre ei îl lovi în tâmplă cu toată puterea.

Truong încetă să ţipe, exact când camionul ieşea din curte.

Capitolul XV

Pusă pe genunchii lui Ubol, staţia walkie-talkie scotea un uşor ţarâit regulat şi liniştitor. Cu excepţia liniei albastre a colinelor calcaroase de la nord, peisajul era perfect neted. Pădurea fusese înlocuită cu orezăriile de mult timp şi singurele accidente de teren din această Olandă tropicală erau aceste diguleţe care separau orezăriile.

Malko privi pentru a suta oară în jurul său. Nu era nimeni.

Intersecţia era pustie. Ubol, la fel făcea ochii roată. Ea schimbase eternul său pantalon negru, cu o rochie mini de mătase. Malko nu o putuse convinge să nu vină, în ciuda pericolului iminent. Pentru că Ngo era prietenul ei, ea se simţea responsabilă. Era o căldură înăbuşitoare şi scaunele Volkswagen-ului acoperite cu plastic se lipeau ca cleiul. Tourakhom era la un kilometru în spatele lor.

Maşina cu oamenii lui Khammouane era ascunsă aproape de primele case. Era ora trei şi jumătate şi ora întâlnirii trecuse.

Ubol care supraveghea orezăriile din dreapta sa, tresări deodată:

— Priveşte!

Cineva alerga pe unul din diguleţe, venind drept spre ei. Era prea departe ca să distingă dacă era vorba despre o femeie sau un bărbat.

Malko îşi armă pistolul său extraplat. Această intersecţie liberă, reprezenta cel puţin o certă securitate. Lui îi păru că este vorba de un bărbat, dar acţiona într-un fel ciudat. Fugea neîndemânatic ca o raţă.

Malko sări din maşină, cu pistolul în mână fugind în întâmpinarea necunoscutului, căţărându-se pe diguleţul care se termina lângă drum. Apropiindu-se, el remarcă un detaliu: omul care fugea avea pe cap un fel de cagulă cu două orificii pentru ochi şi ţipa fără-ncetare, dar nu erau ţipete de fiinţă umană ci urlete de animal rănit mortal, o lungă onomatopee care-i îngheţă inima lui Malko.

Îi era greu să-şi menţină echilibrul pe diguleţul alunecos, înconjurat de orezărie. El ajunse în sfârşit la omul care fugea. O cagulă de mătase neagră închisă pe gât cu un laţ, îi acoperea faţa.

El se opri lângă Malko, emiţând sunete din ce în ce mai ascuţite. Punându-şi pistolul la cingătoare, Malko desfăcu laţul care ţinea legată cagula. Omul dansa pe loc ca şi când ar fi avut picioarele pe o placă încinsă, îngreunându-i mişcările. Chelălăiturile sale de durere nu încetau nicio clipă.

Malko îi smulse cagula şi regretă imediat: spectacolul era îngrozitor.

Era chiar Truong, dar faţa lui nu era decât o buhăitură stacojie şi vie. Părea o dulceaţă de coacăze pe punctul de a fierbe. Sute de enorme furnici-manioc, fiecare lungă de doi centimetri, se

agăţau de pielea sa şi de păr, devorându-l de viu. La fiecare muşcătură, ele smulgeau o bucată de carne. Pleoapa ochiului stâng era pe jumătate mâncată, spânzurând sângerândă. Sângele curgea din mii de minuscule răni.

Truong deschise gura ca să ţipe şi Malko văzu că-i tăiaseră limba.

Încheieturile îl erau legate la spate cu fir de sârmă care-i intra în carne.

Malko încercă să nu privească faţa torturată şi să-şi păstreze sângele rece. Trebuia salvat Truong şi făcut să depună mărturie. El îl luă pe rănit de braţ şi-l duse spre şosea, fără să înţeleagă raţiunea acestei grandilocvente puneri în scenă.

— Veniţi, spuse el, eu am o maşină.

Truong răspunse printr-un şuvoi de onomatopee de neînţeles.

Malko o zări pe Ubol, ieşită din maşină. El îşi dădu seama că în grabă, abandonase staţia walkie-talkie în Volkswagen.

El inspectă orezăriile pustii din jurul lui. Drumul era de asemenea, pustiu.

Deodată el percepu un huruit de motor. Acesta venea dinspre vest. El privi în direcţia aceea, fără să vadă nimic, fiind orbit de soare.

Huruitul invadă peisajul. Ridicând capul, Malko zări două aparate monomotoare cu elice zburând razant deasupra orezăriei, aripă lângă aripă şi se-ndreptau direct spre intersecţie. Nu mai avu timp să-şi pună întrebări. Două trasoare luminoase se desprinseră de pe aripile unuia din aparate. Unul dintre trasoare îşi sfârşi traiectoria în Volkswagen. Se auzi o explozie surdă şi într-o fracţiune de secundă vehiculul se transformă într-o torţă de foc portocaliu. Cele două avioane trecură pe deasupra lui Malko cu un zgomot ascuţit, atât de jos, încât el putu distinge şi alte trasoare suspendate sub aripi. Erau aparate T. 28 de asalt cu steaguri laoţiene.

Lângă Volkswagen-ul în flăcări, Ubol nu mai era decât o marionetă întinsă pe spate în mijlocul drumului. Abandonându-l pe Truong, Malko fugi ca un sprinter. El se-ntoarse şi văzu că cele două aparate reveneau.

În acelaşi moment, flăcările izbucniră din aripi. Rachetele se năpustiră în direcţia lui ca nişte insecte criminale. Instinctiv, el se aruncă în orezărie pentru a fi protejat de dig. Ultima imagine fu aceea a lui Truong imobil, asurzit de explozii, speriat şi

stupid, incapabil să acţioneze, apoi se cufundă în noroi, reţinându-şi respiraţia.

Când îşi scoase capul, Truong nu mai era pe dig.

Strălucind în soare, cele două T. 28 virau pentru a se întoarce. El nu avea decât timpul necesar spre a trece digul înapoi pentru a se proteja pe cealaltă parte, dar acest joc de-a v-aţi ascunselea, se putea termina foarte prost. Singura lui şansă era să ajungă la un pâlc de pomi, la cinci sute de metri mai departe. Noroiul sări de pe diguleţ, în momentul în care el efectua o splendidă săritură în orezăria noroioasă. Gloanţele ricoşară lovindu-se de pietre. Din nou, aparatele T. 28 mugiră deasupra capului său, dar de astă dată se despărţiră, unul virând pe loc. Ele urmau să-l prindă la mijloc, fiecare pe câte o latură a digului. De astă dată nu mai avea nicio protecţie şi fiecare glonţ de 12,7 era capabil să-l taie în două.

Pe drum, Volkswagen-ul continua să ardă mereu lângă cea care fusese Ubol.

Malko se redresă. Avionul care virase dispăruse din raza sa vizuală, dar celălalt se îndrepta spre el şi în câteva secunde urma să deschidă din nou focul.

Brusc, el fu cuprins, de o mare linişte în faţa inevitabilului. Va fi o moarte rapidă şi în final, puţin dureroasă. El ştia că-ntr-o zi va muri astfel, într-o ţară îndepărtată, fără să ştie bine cine-l omora.

El se forţă să privească monomotorul care venea zburând razant, cu moartea sub aripi. Generalul Khammouane avea dreptate. Nu te poţi pune cu traficanţii de droguri în Laos. Pentru a se consola, Malko se gândi că în urma lui va mai veni altul şi apoi altul, până ce problema va fi rezolvată. David Wise era încăpăţânat şi va fi şi mai încăpăţânat după moartea fiului său.

Malko tresări. Îl chemau. El întoarse capul şi zări un braţ gol ieşind de după dig şi gesticulând frenetic.

La-nceput se crezu pradă unei halucinaţii, apoi se precipită şi o mână brună îl agăţă de încheietură. Ea îl trase într-o cavitate săpată sub dig. El zări o siluetă ghemuită în penumbră. Mirosea a noroi şi a bivol. O voce de femeie spuse ceva în laoţiană. Sfârşitul frazei ei fu acoperit de pârâituri de gloanţe lovindu-se de pământ şi ricoşând în deschizătură. Al doilea aparat T 28 trecu razant deasupra digului fără să tragă.

Zgomotul avioanelor se îndepărtă. Malko mai avea câteva minute de respira. Ochii săi obişnuiţi cu întunericul zăriră o tânără laoţiană din cele pe care el le văzuse mai devreme cu o jumătate de oră cultivând orezăria, îmbrăcată cu un pantalon larg şi o bluză, cu părul prins în coc. Ea-i surâse cu dinţii roşii de betel.

Învăţaţi cu bombardamentele, ţăranii îşi săpaseră adăposturi peste tot. Malko avusese şansa să se găsească aproape de unul dintre ele. Creştea din nou zgomotul avioanelor care se apropiau. Tânăra ţărancă îşi înfundă capul între umeri. Şuierăturile gloanţelor se auzeau mereu periculos de aproape.

Se auzi o explozie surdă a unui container cu napalm, apoi un concert de fluierături şi explozii. Evident, Malko nu era protejat de o lovitură directă care ar pulveriza fragilul lor adăpost, dar fără această mică ţărancă ar fi fost o grămadă de carne însângerată în orezărie.

În adăpostul lor era o căldură sufocantă. Deodată, Malko îşi dădu seama că nu se mai aud avioanele. El ascultă atent. Se grăbea să ajungă la oamenii generalului Khammouane. Se gândi plin de ură la corpul ciopârţit al lui Ubol şi se ridică îndepărtând noroiul. Ţăranca îl reţinu, punând mâna pe braţul său. În acelaşi moment, urletul celor două T. 28 zburând razant asupra orezăriei îi asurzi. Se auziră din nou rafale de gloanţe. Malko se lipi de colega sa de suferinţă. Cele două avioane se îndepărtară.

De astă dată, cele două avioane îşi epuizaseră muniţia. Trecuseră zece minute şi ele nu-şi mai făcură apariţia. Laoţiana îi surâse lui Malko, vorbi câteva clipe, şi ieşi din adăpost. Malko o văzu îndepărtându-se cu pas rapid spre orezărie. Înfundându-se în noroi până la glezne.

La rândul lui, Malko ieşi cu precauţie. Soarele îl făcu să clipească din ochi. Orezăria era devastată de exploziile de rachete. Una dintre ele distrusese digul la trei metri de adăpostul lor.

*

* *

Farmacistul Truong primise un glonţ puţin deasupra ochiului

drept. El îi smulsese ochiul drept, apoi traversase orbita stângă, îi smulsese ochiul stâng şi ieşise nu departe de tâmpla stângă. El provocase explozia întregii jumătăţi stângi a capului. Bărbatul zăcea aproape de dig într-o grămadă de noroi şi de sânge.

Malko se întreba cine organizase această capcană. *Air America* nu poseda avioane T 28. Laoţienii erau deci amestecaţi.

El se precipită spre şosea, dar ajungând la Ubol, regretă că fugise. Oamenii generalului Khammouane erau acolo cu pistoalele mitralieră în mână, aruncând priviri neliniştite spre cer, căci avioanele puteau reveni. Malko făcu un efort s-o privească pe Ubol. O explozie de rachetă îi smulsese jumătate de obraz şi îi secţionase piciorul stâng, aproape de şold. O pată enormă de sânge se etala pe macadam.

El se reţinu să nu vomite şi se lăsă dus spre maşina oamenilor lui Khammouane.

*

* *

Generalul Khammouane decroşă anticul telefon aşezat pe o stivă de dosare în curs de rezolvare şi răspunse monosilabic, ceea ce-l împiedică pe Malko să ghicească identitatea interlocutorului acestuia. El era pe punctul de a degusta o ceaşcă de ceai fără gust.

— Reveniţi-vă-n fire.

Malko se simţea mai bine, dar nici Truong, nici Ubol nu-şi vor mai reveni vreodată.

— Aţi mai aflat ceva ce ne-ar putea fi de folos?

Se făceau două ore de când Malko era instalat în micul birou de la Centrul Naţional de Documentare. O maşină a Grupului Special de Investigaţii plecase să caute resturile celor două victime. Din biroul său generalul laoţian încerca să depisteze cine organizase atacul. Chiar dacă Lo-Shing trăsese sforile, nu el era cel care dădea ordine aviaţiei laoţiene.

— Am noutăţi, îl anunţă generalul Khammouane.

El părea încurcat şi din cauza aceasta franceza lui era şi mai afectată. Malko stătea ca pe ghimpi.

— Deci?

Laoţianul îşi aprinse cu grijă un „Craven”.

— A IX-a escadrilă de intervenţie – cele două T.28 care v-au atacat – au primit în această dimineaţă o informaţie conform căreia un grup *Pathet-Laos* ajutaţi de simpatizanţi locali, va încerca să organizeze o operaţiune împotriva Tourakhom. Întâlnirea era fixată la intersecţie. Cum armata nu dispunea de trupe de intervenţie, avioanele T. 28 trebuiau să distrugă tot ceea ce mişca la punctul dat.

— Cine a dat acest ordin?

Khammouane surâse.

— Eu.

Malko crezu că nu înţelesese bine. Generalul Khammouane surâse cu tristeţe.

— Acest gen de operaţii nu poate fi autorizat decât de serviciul meu. Este ceea ce s-a întâmplat, numai că eu fiind adesea absent, las formulare semnate în alb. Ştiu că este imprudent, dar am primit ordine superioare.

— Cui le-aţi lăsat? întrebă Malko.

Surâsul generalului se accentuă.

— Unei singure persoane, demne de toată încrederea, domnului Cy Villard.

Capitolul XVI

După ce-şi termină relatarea, generalul Khammouane îşi lăsă ochii-n jos, jenat. Malko nu voia să realizeze ce însemna asta. Trebuia să existe o explicaţie. Nu era posibil ca un om ca Cy Villard să fi dat cu sânge rece ordinul să fie asasinat, chiar dacă ancheta lui risca să-i producă încurcături în activitatea profesională.

— Sunteţi sigur de ce spuneţi? întrebă Malko.

Laoţianul aprobă din cap.

— Categoric. Acest gen de misiuni speciale nu depind de comandamentul militar laoţian, ci de C.I.A. sau de mine.

În faţa expresiei lui Malko, el adăugă cu ardoare:

— Eu înţeleg ce simţiţi şi vă dau dreptate. L-am apreciat mult

pe domnul Amalfi, care se pare că de asemenea, descoperise lucruri jenante şi a murit, aşa cum şi dumneavoastră era să muriţi.

— Dar în fine, spuse Malko, cum poate fi un înalt funcţionar legat de un personaj ca acest chinez? înseamnă că este total corupt.

Khammouane dădu din cap.

— Eu nu cred că domnul Villard este corupt, ci că Lo-Shing este mai viclean decât el. Lo-Shing este asociat cu prinţul Lom-Savath şi acesta din urmă este şeful meoţilor care se bat pentru C.I.A., aşa că treburile nu-s atât de simple.

Malko nu ştia ce comportament să adopte. Era stăpânit de o poftă nebuna să meargă să-l caute pe Cy Villard şi să-i ceară explicaţii, dar primul secretar nu era omul care să se lase doborât. El se gândi la cadavrul sfârtecat al lui Ubol şi o criză de ură îl înăbuşi.

— Am să continui, zise el, până ce voi dezlega misterul întâmplărilor acestea, chiar dacă va trebui să petrec o lună aici.

Generalul Khammouane aprobă grav.

— Eu am avut aceeaşi reacţie ca a dumneavoastră la început. Acum mă-ntreb dacă voi câştiga vreodată Acum veniţi, vă invit la dineu.

— Vreau să-l găsesc pe Ngo, zise Malko.

Laoţianul surâse.

— Nu fiţi naiv. Ngo nu vă aşteaptă. Lo-Shing ştie deja că trăiţi.

El stinse lumina şi deschise uşa. Imediat paraşutistul care era de gardă, se ridică pentru a prezenta onorul. Khammouane se urcă la volanul BMW-ului şi puse un pistol mitralieră pe scaun între el şi Malko.

— Să mergem la *Lyne,* propuse el. Aveţi şansa să vedeţi oameni interesanţi şi nu se mănâncă prea rău. Îmi aminteşte de Hanoi, de pe vremea când lucram pentru al 2-lea Birou francez.

Malko îşi rumega furia. Fără să se grăbească, ofiţerul laoţian conducea pe bulevardul Lane-Xang. Ajungând lângă arcul de triumf el încetini şi îi spuse lui Malko:

— Vedeţi acest monument? El este imaginea Laosului. Cum toate ţările au monumente închinate eroilor, şi noi am dorit să avem unul la fel. Într-o zi guvernul a hotărât să se construiască acest arc de triumf. Se va hotărî apoi, căror morţi şi cărei victorii va fi dedicat. Construcţia a durat zece ani. Dacă s-ar fi pus tot

cimentul care s-a raportat, el ar fi fost mai înalt decât piramida lui Keops şi din contră toate vilele din cartierul That Luang ar trebui să aibă forma unui arc de triumf.

Încântat de gluma sa, Khammouane se-nvârti în jurul arcului şi coborî. Lyne era situat aproape de Mekong pe o stradă calmă încadrată de arbori.

Istoria arcului de triumf fără victorii nu-l calmase pe Malko. Acum el era sigur de rolul lui Cy Villard. El căuta disperat tactica pentru a-l înfunda, ceea ce era o treabă delicată.

*

* *

Cy Villard trânti portiera Lincoln-ului Marc III şi se-ndreptă spre poarta de la intrare. Aceasta se deschise în faţa lui Shane, soţia sa. În ciuda căldurii purta nişte colanţi ultrafini, cenuşii şi o rochie subţire de muselină neagră, mult deasupra genunchilor şi un sutien transparent. Ea ţinea în mână un pahar de martini şi părea foarte veselă.

— *Welcome home, darling,* îl întâmpină ea. Suntem invitaţi la ambasada U.R.S.S. la ora opt pentru un dineu.

Cy Villard îşi puse diplomatul pe unul din fotoliile de pe verandă. Soţia sa îi trecu braţul în jurul gâtului şi-l sărută uşor pe buze.

— Nu-ţi plac? M-am îmbrăcat totuşi cu ceea ce-ţi place ţie mai mult.

Ea se lipi puţin de el, pe jumătate pentru a râde şi pentru că îi plăcea să vadă în ochii lui Cy licărirea de dorinţă. Ei erau căsătoriţi de zece ani, dar continuau să fie foarte îndrăgostiţi unul de altul. Shane la fiecare două luni se ducea la Bangkok pentru a-şi cumpăra rochii.

Cy făcu un efort pentru a reuşi să surâdă.

— Eşti superbă, spuse el. Scuză-mă! Am avut enorm de lucru astăzi.

El se depărtă de ea şi intră în casă. Shane rămase să se joace cu paharul gol, puţin decepţionată. Ea credea că vor face dragoste înainte să meargă la serata aceea plicticoasă. Ei îi plăcea să-şi spună privindu-le pe celelalte femei la aceste serate

mondene, că era singura căreia soţul îi rezerva mai mult decât un simplu sărut al mâinii.

Cy Villard se duse direct la baie ş se dezbrăcă, apoi închise uşa cu cheia şi se băgă sub duş. În afară de apa rece, el simţise nevoia să rămână singur. Niciodată el nu simţise totuşi apăsarea ciudatei profesii pe care o exersa, ale cărei reguli nu se găseau în niciun manual.

De o oră ştia că operaţiunea eşuase, că Malko trăia şi că fusese păcălit de prinţul Lom-Savath.

Istoria era admirabil regizată, ca de fiecare dată când era vorba de Lo-Shing. Deşi el era prevenit, nu putu să pareze lovitura.

Lom-Savath jucase cartea cea mare. În ajun, el venise în biroul primului secretar, ceea ce nu se-ntâmplase de două ori de când Cy Villard era la Vientiane. Gâfâind şi emoţionat începu să plângă, cu lacrimi adevărate care şiroiau pierzându-se între zbârciturile groase ale bărbiei sale.

Între două suspinuri el îi explicase cauza amărăciunii sale lui Villard. Lo-Shing îl trădase, îl înşelase în mod ruşinos, ridiculizase prietenia dintre ei. Chinezul îi mărturisise că depozitase anhidridă acetică în localul U.S. Aid. Pân-atunci comedia nu conţinea nimic nou: Cy Villard nu-şi făcea iluzii în privinţa legăturilor dintre Lo-Shing şi Lom-Savath: ei se-nţelegeau ca precupeţii în târg. Dar asta nu era decât începutul. Din senin, Lom-Savath îi declarase că va fi obligat să se alieze oficial cu partidul *Pathet-Laos.* El nu mersese niciodată atât de departe cu şantajul.

— Farmacistul Truong, îi explicase el lui Cy Villard, a jurat să mă omoare. El este gata să jure strâmb pentru a mă implica în traficul de opiu. Pentru asta urmează să se-ntâlnească cu agentul acela al Narcotic Bureau.

Bineînţeles Lom-Savath îşi făcuse un deliciu din a-i destăinui ora şi locul întâlnirii.

El părăsise biroul americanului fără să ceară nimic, strângându-i mâinile, spunându-i „la revedere” şi lăsându-l pe Cy Villard să tragă concluziile. Printre meandrele poveştii mincinoase, Cy Villard înţelese mesajul: Lo-Shing şi Lom-Savath îi cereau să-i descotorosească de două persoane care îi incomodau, dintre care un agent al „Companiei”. Partea proastă era că prinţul Lom-Savath se putea ralia fără riscuri partidului

Pathet-Laos. El făcuse deseori declaraţii procomuniste şi aproape că nu reprezenta o cotitură neaşteptată.

Cy Villard singur în biroul său din complexul Na-Hai-Do, reflectase trei ore asupra problemei. De ani buni, el învăţase că viaţa unui singur individ nu are nicio greutate când era vorba de o decizie interesând colectivitatea iar misiunea lui la Vientiane era de a duce războiul împotriva comuniştilor. Înainte de a părăsi biroul, el telefonase la Cartierul General al Forţelor Aeriene Regale.

Era exact cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

El tresări şi ciuli urechile. Asurzit de zgomotul duşului el nu auzi că cineva bătea la uşă.

— Cy, ce faci? întrebă Shane. Se face o jumătate de oră de când stai acolo înăuntru. Vom întârzia.

Americanul ieşi de sub duş şi strigă:

— Imediat vin.

Se scutură de apă şi începu să se şteargă. El ar fi dorit să-şi spele creierul cu aceeaşi uşurinţă, mai ales acum, de când ştia că Truong era în mâinile lui Lo-Shing, de când venise să-l vadă prinţul Lom-Savath.

Truong nu reprezenta niciun pericol. Operaţiunea nu avusese alt scop decât eliminarea lui Malko Linge care însă trăia şi nu-i va trebui mult timp ca să ajungă la el.

*
* *

Generalul Khammouane îi întinse mâna lui Malko.

— Noapte bună. Nu vă faceţi probleme. Îmi veţi spune mâine ce aţi hotărât să faceţi.

Dineul de la *Lyne* îl destinsese un pic pe Malko. BMW-ul demară şi el urcă treptele peronului. În ciuda orei târzii, erau acolo mai mulţi negustori cu suveniruri aşezate pe pământ. Malko voia să treacă, dar o voce grăbită îl făcu să-ntoarcă capul.

— Domnule, domnule! Veniţi să-mi vedeţi bijuteriile.

Un om stătea ghemuit în faţa unei grămezi de coliere din argint.

Era Ngo.

Malko rămase împietrit. Vietnamezul era într-adevăr culmea tupeului. Mâna lui Malko plecă spre crosa pistolului său extraplat acroşat la curea. Tot ce merita Ngo, era un glonţ în cap şi asta

cu mare indulgenţă. Vietnamezul văzu gestul lui Malko, dar nu se mişcă.

— Domnule, repetă el. Uitaţi-vă la bijuteriile mele.

Malko se apropie. Celălalt se strecură de-a lungul zidului. El era transpirat, avea trăsăturile supte şi pielea transparentă.

— Ei m-au forţat, murmură el. Dacă v-aş fi prevenit, m-ar fi executat.

— Voiaţi să obţineţi executarea lui Truong? zise Malko.

Vietnamezul scutură din cap:

— Nu, nu, vă jur. Ei l-ar fi lichidat oricum. Ei, pe dumneavoastră voiau să vă omoare.

El tremura, lăcrimând. Lui Malko îi venea să vomite de dezgust.

— Ubol a fost masacrată, zise el.

Vietnamezul, se mai strecură un pic mai departe pe lângă zid, ca un păianjen neîndemânatic. Faţa lui era la câţiva centimetri de cea a lui Malko.

— În amintirea ei am venit, şopti el. Eu ştiu ceva.

— A! Nu mulţumesc, zise Malko. Deja m-aţi păcălit de două ori.

Mâna murdară a laoţianului se agăţă de cămaşa lui şi pe un ton rugător îi spuse:

— Domnule, trebuie să mă credeţi.

— Ce ştiţi?

Ngo îl atrase pe Malko mai aproape şi şopti atât de încet, încât abia se mai înţelegea.

— Eu ştiu de ce le este lor teamă, şopti el

— Cui „lor”?

— Lui Lo-Shing, prinţului şi prietenilor lor americani. Lo-Shing a cumpărat în totalitate recolta din Triunghiul de Aur şi se pregăteşte să o transforme în heroină în nord. El a adus generatoare care funcţionează zi şi noapte. Într-o săptămână va începe să vândă heroina, zece tone.

— Zece tone!

— Şşt!

Ngo inspectă grădina pustie.

— Zece tone, repetă el. Eu sunt sigur. Credeţi-mă!

Malko era tulburat.

— Unde-i locul?

Vietnamezul îl privi cu o expresie de neputinţă. Dinţii lui mari

înroşiţi de betel apărură într-un rictus de disperare.

— Nu ştiu exact, spuse el. Este la nord de Ban-Houey-Sai. Mi s-a spus doar că Lo-Shing a semnat un acord cu chinezii de-acolo ş că două sute de oameni păzesc rafinăria.

Malko încetă să mai asculte, fiind total decepţionat. Încă o informaţie aiurea. El nu putea căuta prin toată jungla din Laosul de nord împănată cu comunişti Pathet-Laos, chinezi kuomindanişti şi thai rebeli. Ngo insistă:

— În câteva zile va fi prea târziu. Heroina va fi plecată, cu avionul, cu joncile, în camioane, vor demonta generatoarele şi nu va mai fi nimic până la anul viitor.

— Am să văd, zise Malko.

Vietnamezul se dezlipi de perete.

— La revedere domnule şi încercaţi să faceţi ceva.

El îşi adună bijuteriile pe care le puse într-o bucată de pânză, îşi luă cârjele şi începu să coboare peronul. Foarte repede, silueta sa stranie se pierdu în întuneric.

*

* *

Barul Lane-Xang era un deşert colorat verzui din cauza neonului, în ciuda animatoarelor cu rochii scurte, devenite oribile din cauza luminii.

Malko întorcea pe toate feţele dezvăluirile lui Ngo. Cât de importante erau? Desigur, aceasta schimba tot ceea ce ştia deja. Lată pentru ce Lo-Shing adusese atâta anhidridă acetică. O singură persoană îl putea lămuri, şi anume generalul Khammouane.

El îşi lăsă berea călduţă şi merse în fundul holului la aparatul telefonic. Generalul laoţian îi lăsase numărul lui personal.

*

* *

Malko zări în farurile sale BMW-ul oprit la intersecţie şi stopa. Khammouane coborî şi se-ndreptă spre el.

— Dumneavoastră nu m-aţi fi găsit dacă nu v-aş fi ieşit în întâmpinare. Afară de asta, paraşutiştii mei sunt câteodată nervoşi noaptea. Urmaţi-mă!

Generalul locuia nu departe de spitalul american, la capătul

unui drum nepietruit la vest de That Louang, o pagodă enormă care marca limita de nord a oraşului Vientiane. Cinci minute mai târziu el îl introduse pe Malko într-un living mobilat europeneşte. Sus se auzeau ţipete de copii. Malko îi istorisi întâlnirea: sa cu Ngo. Khammouane părea de asemenea perplex.

— Este foarte posibil, spuse el. Lo-Shing are posibilităţi să fi cumpărat toată recolta de mac. Aceasta ar explica încrâncenarea lui de a îndepărta orice risc.

— Cu orice preţ trebuie să descoperim această rafinărie.

Laoţianul îşi trecu nervos mâna prin părul scurt.

— Aceasta este aproape imposibil. Una a funcţionat timp de trei ani la Me-Sai în Thailanda şi noi n-am ştiut. Ei aleg mereu locurile izolate. Este o regiune greu accesibilă fără drumuri. Ne-ar trebui timp şi elicoptere. Noi n-avem nici una, nici alta.

— Dar în sfârşit, insistă Malko. Dumneavoastră sunteţi însărcinat să stârpiţi traficul. Puteţi cere elicoptere. De altfel, eu am puterea să le cer pentru dumneavoastră.

— Bineînţeles, aprobă Khammouane, dar armata laoţiană n-are decât câteva elicoptere. Ea are nevoie de acestea pentru a duce războiul, iar *Air America* nu are aşa ceva.

— Dat fiind că Ngo a putut afla aşa ceva, poate veţi putea afla mai multe de la informatorii dumneavoastră.

Laoţianul dădu cu tristeţe din cap.

— Mă îndoiesc. Ei nu sunt chiar aşa de bine plasaţi Aşa cum aţi putut vedea, oamenii care lucrează cu drogurile sunt foarte prudenţi. Lo-Shing s-ar lăsa mai bine tăiat în bucăţi decât să spună vreun cuvânt iar această canalie de prinţ Lom-Savath este intangibil chiar şi pentru mine. Aş fi destituit imediat, numai dacă mi-aş permite doar să-l interoghez. El ştie acest lucru şi mă sfidează.

— Deci nu este nimic de făcut, spuse Malko amărât. Ştim că undeva în nord sunt zece tone de heroină şi stăm cu braţele încrucişate.

Generalul Khammouane trase din ţigareta sa, prost dispus. Malko îl simţea nervos, iritat şi neputincios.

— Nu văd ce am putea face, admise el. Ar trebui să se întâmple un miracol. Pân-acum noi n-am descoperit rafinăriile de heroină, decât atunci când acestea erau scoase din uz.

Malko se gândi la David Wise care-şi sacrificase fiul degeaba. O secundă fu tentat să se ducă la Cy Villard şi să-i vorbească ca

de la om la om, apoi se gândi la toţi fii invizibili pe care îi reţinea numărul unu al C.I.A. la Vientiane.

Câteodată, el avea accese de candoare. El se visa pregătindu-se să ducă războiul cu mănuşi albe.

— Am să-ncerc să fac o minune, spuse el ridicându-se.

— Aveţi vreo idee?

— Mai bine zis, o fărâmă de idee.

Generalul Khammouane nu mai insistă. Îl conduse pe Malko până la maşina lui. În întuneric, vegheau patru paraşutişti, înarmaţi cu arme automate.

*

* *

O intensă hărmălaie îl întâmpină pe Malko, atunci când deschise uşa de la *Purple Porpoise.* Barul era înţesat de aviatori ai C.I.A. care-şi încasaseră soldele. Cyntia alerga de la o masă la alta, îmbrăcată până la glezne cu o rochie castă de mătase care se mulţumea să-i muleze corpul de vis. Văzându-l pe Malko surâse fermecător şi-i abandonă pe ceilalţi oaspeţi venind la el.

— Credeam că m-ai abandonat pentru creatura ta galbenă, spuse ea. Votca ta te aşteaptă.

El o urmă la bar şi o admira în timp ce prepara votca frapată. În urechi îi mai răsunau încă rafalele mitralierelor de pe avioanele T. 28. Privirile lor se-ntâlniră. Cyntia văzu luminile verzui care întunecau ochii lui strălucitori şi-l întrebă cu vocea joasă:

— Ce s-a-ntâmplat?

Malko se forţă să surâdă.

— Mai eşti de acord să-l răzbuni pe Confucius?

Cu condiţia să fie foarte inteligent şi foarte crud, el avea o şansă să contrazică pesimismul generalului Khammouane.

Capitolul XVII

Prinţul Lom-Savath era atât de nervos încât fu cât pe ce să-şi taie degetul mare de la mână în timp ce-şi pregătea al doilea camembert. El se opri câteva secunde pentru ca mâinile sale să se oprească din tremurat, apoi tăie o felie enormă şi o înghiţi dintr-odată. Când muşchii maxilarelor sale erau în mişcare, capul lui semăna mai mult ca niciodată cu o pară.

Gustul gras al brânzei în cerul gurii îl destindea puţin. Mărinimos, el tăie o bucată mai mică şi o întinse fetiţei ghemuite aproape de el. Ea avea membrele subţiri, aproape un corp de femeie cu o mică crupă provocatoare şi păr lung negru.

— Gustă Arun!

Ea scutură din cap fără să răspundă. Îngrozită, ea îşi ghemuise corpul brun şi neted pe perniţa de mătase de lângă Lom-Savath. Ea avea ceva mai mult de treisprezece ani. Vinh majordomul lui o adusese cu două zile mai devreme. Ea era cu familia ei la Noul Târg şi el îi remarcase farmecul. Lom-Savath se jucase cu ea sub ochii părinţilor ei, flataţi. Când el le spuse că doreşte s-o păstreze în reşedinţa lui, ei aproape că-i sărutară mâna.

Lom-Savath era bogat şi puternic. Discret, prinţul aflase de la tată că ea este încă virgină, apoi îi dădu un pumn de kipşi având grijă să nu fie bancnote mari. Arun, îşi acceptase pasivă soarta. Ideea de a deveni curtezană nu o îngrozea, dar aspectul fizic al lui Lom-Savath o neliniştea. Ea se vedea deja strivită sub această masă de o sută cincizeci de kilograme de carne.

Lom-Savath îşi spusese că ea era tocmai bună să-l facă să uite de tensiunea sa nervoasă.

Agasat de atitudinea pasivă a fetiţei, el îi dădu ordin să se apropie mai mult de el.

Ea ascultă şi degetele mici şi grase ale prinţului începură să se plimbe pe începutul de piept, apoi continuară explorarea mai jos. Arun stătea nemişcată. Se spunea că Lom-Savath avea puteri magice, că el se putea transforma în dragon chiar dacă era furios. Ea nu voia să facă dragoste cu un dragon.

— Te-au parfumat? întrebă Lom-Savath.

Arun dădu din cap afirmativ. Prinţul avea mirosul foarte fin. Toate micile ţărănci miroseau mereu a orezărie. Înainte de a le folosi el le îmbăia literalmente în parfum. Arun nu făcuse excepţie de la această regulă. Mai mult, îi răseseră puţinul păr

din regiunea pubisului. Lui Lom-Savath îi plăcea tinereţea extrem de fragedă.

El oftă. Orele treceau cu o încetineală de tortură. Acolo în nord, opiul meoşilor săi era în plin proces de transformare, dar Lo-Shing, în limba chineză chibzuitul, nu plătea decât la sfârşit, când lucrurile s-au încheiat cu bine. În aşteptare, Lom-Savath îndura mii de torturi. El iubea cu senzualitate lingourile de argint pe care chinezul i le dădea cu titlu de plată. I se-ntâmpla să le numere şi să le pipăie ore întregi, să doarmă culcat peste ele. Grădina sa era împânzită cu lingouri îngropate adânc. El răspândea zvonul că dragoni invizibili le păzeau, că cei care vor încerca să i le fure, vor fi transformaţi în broaşte râioase sau devoraţi.

El se gândi la asociatul lui, Lo-Shing. Asociaţia lor era o adevărată căsătorie din dragoste. Ei aveau ca trăsătură comună, dispreţul total pentru specia umană şi o incredibilă violenţă, însă în timp ce Lom-Savath era crud, Lo-Shing era eficace. El n-a ucis vreodată pe nimeni fără un motiv valabil. Într-o zi când era în automobilul lui Lom-Savath, un alt vehicul depăşise Mercedesul 250 al prinţului. Orbit de furie, acesta din urmă l-a ajuns, l-a încolţit obligându-l să urce pe trotuar, l-a obligat să se dea jos din maşină şi sub ochii îngroziţi ai chinezului l-a omorât.

Lo-Shing n-ar fi făcut niciodată asta. Mai mult, în sinea lui, dispreţuia nonşalanţa himalayană a lui Lom-Savath. El lucrase întotdeauna.

Totuşi ei se-nţelegeau de minune. Noutatea reducerii culturii de mac în Turcia le umpluse inimile de bucurie. Asta însemna că preţul opiului va creşte, la fel ca şi beneficiile lor.

În sinea lui, prinţul Lom-Savath îşi aroga o oarecare superioritate. El totuşi, era mai abject decât Lo-Shing. Chinezul avea nervi de oţel şi un curaj fizic deosebit. Lom-Savath era gata la orice nemernicie.

Pentru că înghiţise prea repede, el sughiţă, ceea ce i produse tremurul dureros al tuturor straturilor de grăsime.

Mâncase prea mult.

Întinzând mâna el prinse între două degete sfârcul sânului drept al lui Arun. Fetiţa surprinsă, încercă să se abţină, apoi lăsă să-i scape un uşor scâncet de durere. Lom-Savath o lăsă:

— Îţi fac rău? întrebă el cu ipocrizie. Ea era într-adevăr foarte

fericită. Încet el palpă tot corpul ei întârziind mai mult asupra pubisului ras. Ea aştepta încordată şi neliniştită, fiindu-i teamă, nu cumva să nu fie pe placul prinţului. Încet, cu cuvinte clare, el îi explică ce aştepta de la ea. Ca majordom prevăzător, Vinh îi explicase fetiţei ce o aştepta, graţie unei sticle expirate de pepsi-cola.

Considerând suficiente explicaţiile lui, prinţul Lom-Savath se-ntinse pe pernele sale şi închise ochii. Arun desfăcu kimonoul de mătase brodată cu respect şi îngenunche pe rogojină cu capul aplecat. Cu timiditate, ea îndepărtă cutele de grăsime. Când gura îi atinse carnea, Lom-Savath fremătă şi începu să se gândească la Cyntia, splendida străină blondă care-l obseda. De când era ea la Vientiane, curtezanele laoţiene cele mai abile îi păreau fade. Clipele petrecute la *Purple Porpoise,* erau cele mai plăcute ale zilei, o delicioasă tortură.

În aşteptare, Arun îşi continua neîndemânatică mângâierea sa, înăbuşindu-se, întrerupându-se, fără rezultat aparent.

Lom-Savath îi spuse agasat:

— Opreşte-te! Nu eşti decât o toantă.

Plin de furie, Lom-Savath se gândi la Cyntia. El şi-o închipui dotată cu toate secretele tehnicii amorului. Ea, ea da, ar fi ştiut să provoace plăcerea în trupul lui obosit.

El îşi coborî ochii şi se contemplă trist. El rămânea mereu inert. Fetiţa nu mai înţelegea. Ea crezuse că el voia virginitatea ei. El începu să se gândească la Cyntia. Imaginea feselor ei splendide şi inaccesibile îi smulse un geamăt involuntar. Evocarea visului său imposibil îl aduse într-o stare de excitaţie febrilă.

Cu mare greutate, el îşi mişcă masa enormă. O prinse pe fată de mijloc ca pe o pisică şi o aruncă cu faţa-n jos pe perne, cu corpul arcuit. Evocarea Cyntiei îi provocase o stare care devenea la el din ce în ce mai rară şi de care înţelegea să profite.

În procedeul puţin ortodox pe care-l folosea cu tinerele sale victime, icnind, el o apăsă pe Arun cu cele o sută cincizeci de kilograme ale sale. Cu faţa în perne, fetiţa încercă să se elibereze, dar când el vru să-şi croiască drum, durerea fu atât de mare că începu să urle şi să se zbată. Rezistenţa ei mări plăcerea lui Lom-Savath. El se înverşună apăsând cu toate forţele. Fata urla ca un purcel tăiat. Furios, prinţul îi cerea să

tacă, dar suferinţa era prea mare şi ea continua să se vaite şi să-l roage s-o cruţe. Ţipetele ei puseră capăt poftei sale. El avea nevoie de linişte pentru a se gândi la Cyntia.

El o abandonă brusc pe Arun şi se-ntinse până la o cutie de argint aşezată pe o măsuţă joasă. El o deschise şi scoase o seringă şi fiole cu morfină. El sparse una din fiole şi umplu repede seringa. Fetiţa se smiorcăia, fără să-ndrăznească să-şi schimbe poziţia. Cu un gest sec, Lom-Savath îi înfipse seringa în fesa dreaptă şi pompă cu brutalitate tot lichidul.

Din cauza durerii ea scoase un ţipăt scurt.

— Nu-ţi fie teamă, spuse prinţul. Nu am să-ţi mai fac rău.

Luă o a doua fiolă şi-i injectă conţinutul aproape în acelaşi loc. Era un truc folosit de marinari pentru violurile colective. El mai aşteptă câteva secunde şi, fără menajamente îşi reluă asaltul. Apăsând cu ferocitate cu toată greutatea lui. Arun smiorcăi slab. Ea avea impresia că crupa sa devenise o bucată de lemn insensibilă. Ea îl lăsa impasibilă să facă ce voia, sufocându-se sub greutatea lui.

Prinţul Lom-Savath continua s-o forţeze, dar dorinţa lui dispăru dintr-odată. În câteva secunde el se retrase involuntar, ca şi când morfina acţionase de asemenea asupra lui.

El se rostogoli pe-o parte gata să plângă frustrat, având din nou în ochi imaginea corpului minunat al Cyntiei. Fetiţa se întoarse timidă şi întinse mâna pentru a-l mângâia. Această atenţie îl enervă pe Lom-Savath. El apucă o mică nuieluşă de bambus cu mâner de argint masiv şi biciui corpul gol al lui Arun.

— Pleacă, strigă el, pleacă.

Îngrozită, fetiţa se retrase cu spatele. De-abia apucă să închidă uşa în urma ei, că fu înhăţată de păr. Vinh vietnamezul se uita la ea cu severitate.

— L-ai necăjit pe domnul? întrebă el. Ce-ai făcut?

Ea încercă să-i explice. Vinh nu o asculta. El o împinse spre o rogojină aflată sub scară şi o defloră cu brutalitate.

*

* *

Din ce în ce mai nervos, prinţul Lom-Savath se plimba cu paşi grăbiţi pe aleile grădinii. El nu mai ştia nimic de Lo-Shing şi asta îl neliniştea. Niciodată pân-acum ei nu contractaseră o asemenea cantitate de opiu. În ciuda eforturilor lor, ei nu

reuşiseră să-l elimine pe acest diabolic agent al lui Narcotic Bureau. El sperase să uite de toate aceste griji cu mica Arun.

Deodată se opri în faţa unui rond de trandafiri. Florile erau aproape uscate, aproape fără petale. În mod vizibil, nimeni nu se ocupase de ele.

— Sisom! urlă el cu o voce de falset.

Grădinarul ieşi în fugă dintr-un mic lac unde îngrijea nişte lotuşi. El se-nclină în faţa stăpânului său, debordând de servilism. El era ştirb şi era un infractor pe care Lom-Savath îl scăpase de rigorile justiţiei. El omorâse o văduvă pentru a o viola pe fiica acesteia. Această trăsătură îi plăcuse prinţului.

— Tu n-ai îngrijit trandafirii, spuse cu severitate Lom-Savath.

Celălalt îşi arătă gingiile.

— Le-am îngrijit, stăpâne, dar zeii răului s-au înverşunat împotriva lor.

— Eşti un mincinos leneş.

Lom-Savath îşi găsise leacul. Scoase un mic pistolet automat din buzunarul pantalonului şi-i ridică piedica de siguranţă. Grădinarul îl fixa prostit. Lom-Savath îndreptă arma spre pieptul lui.

— Am să te pedepsesc, îl anunţă el.

În acelaşi moment el trase în pieptul grădinarului. Era atât de nervos încât cinci lovituri plecară înainte ca el să ridice degetul de pe trăgaci. Victima sa se clătină cu o expresie de intensă stupefacţie, apoi căzu pe spate, fără niciun cuvânt. Prinţul se uită la el câteva secunde apoi porni spre casă. Demult voia să-i facă felul. Va declara poliţiei că era un agent al comuniştilor pathet laos, un informator al generalului Khammouane. Crima îl destinsese puţin, dar nu era suficient. El reveni la reşedinţa sa.

*

* *

Prinţul Lom-Savath puse la prăjit prima pastilă de opiu. Îşi luă vechea sa pipă de fildeş încrustat cu argint şi o umplu, apoi apucând muştiucul cu vârful buzelor, aspiră fumul trăgând îndelung şi grăbit. Era un mod agreabil de a aştepta o oră potrivită pentru a se duce la *Purple Porpoise,* unde o va vedea pe voluptuoasa Cyntia în carne şi oase, singurul leac pentru anxietatea sa.

Capitolul XVIII

Într-o scurtă tresărire de demnitate, prinţul Lom-Savath încercă să privească-n altă parte. El reuşi câteva fracţiuni de secundă, dar privirea lui reveni pe şoldurile mulate în mătase albastră, la câţiva centimetri de el.

Cyntia părea să facă expre, rămânând să sporovăiască cu un grup de americani aflat la masa vecină, întorcându-i spatele. Ea era îmbrăcată într-o rochie foarte scurtă pe care o ridicase mai mult încingându-se cu o centură lată. Ţesătura se oprise la prima treime a coapselor lungi, fără să pară că se scandalizează cineva. Ea se mişcă puţin, legănându-şi şoldurile şi Lom-Savath simţi că i se usucă dintr-odată gura. Nu era posibil să doreşti o femeie până la acest punct.

Era destulă lume la *Purple Porpoise,* dar Cyntia îi dăduse prinţului cea mai bună masă în faţa barului, aproape de intrare – aceea a oaspeţilor de marcă. Un fotoliu rămânea mereu liber pentru ca tânăra femeie să poată veni să se aşeze acolo.

În momentul în care devenea destul de beat, Lom-Savath urma să-ntindă mâna pentru a-i mângâia şoldul. Cyntia se întoarse. Ieşit din minţi, laoţianul clipi des din ochi.

— Aveţi un aer foarte preocupat, îi spuse Cyntia. La ce vă gândiţi?

Ar fi fost în stare să-i dea un milion de ani lumină. Creierul lui Lom-Savath se transforma în prăjitură cu vişine. El reuşi să-şi ia privirea de pe abdomenul lui bombat pe care-l expunea ostentativ şi oftă:

— Dumneavoastră ştiţi că vă iubesc foarte mult…

— Ei…

Amabilă, se aşeză în faţa lui. Când îşi încrucişă picioarele, el preferă să-nchidă ochii, dar tulburarea îi era atât de vizibilă, încât ea izbucni în râs. Ea se aplecă spre el şi îi şopti la ureche:

— Calmaţi-vă, altfel o să faceţi ca elevii de la colegiu, numai privindu-mă…

Ea era atât de aproape, încât părul ei blond îi atingea faţa. Piciorul tinerei femei se sprijinise pe al lui. În ciuda ironiei, el simţea în vocea ei o nuanţă de complicitate.

Un client o chemă în fundul barului şi ea nici măcar nu răspunse.

— Dacă aţi vrea, spuse Lom-Savath, aş face din dumneavoastră cea mai bogată femeie din Vientiane.

Gura cărnoasă a Cyntiei se deschise într-un surâs inocent.

— Şi ce ar trebui să fac pentru asta?

Privirea lui Lom-Savath se tulbură.

— Ştiţi bine ce.

Cyntia izbucni într-un surâs vesel şi se ridică.

— Glumiţi prinţe. Dumneavoastră nu mă puteţi dori până într-atât.

Ea se-ndepărtă spre fundul camerei, lăsându-l pe Lom-Savath într-o stare de toropeală. După experienţa ratată de după-masă şi tensiunea operaţiunii Lo-Shing, îi trebuia cu orice preţ o compensaţie. Când Cyntia reveni la bar, el îi făcu semn să vină la masa lui. Ea îl ascultă.

— Vorbesc serios, spuse el. Aş da orice pentru…

O lumină ambiguă trecu prin ochii albaştri ai tinerei femei.

— Mă simt flatată, zise ea. Vă dau o şansă în acest caz.

Lom-Savath crezu c-o să leşine.

— Tot ce doriţi.

— Vom juca poker, spuse Cyntia.

— Care-i miza?

Lom-Savath era gata să comită orice nebunie.

— Greutatea mea în argint, dacă câştig.

Pe moment, zgârcenia anihilă dorinţa laoţianului. El o cântări din ochi pe superba Cyntia. Dorinţa lui de a o avea, era însă viscerală, incontrolabilă.

— De acord, spuse el cu vocea slabă.

Cyntia se-ntoarse spre sală şi-şi lovi palmele.

— Gentlemen, spuse ea, vă rog un pic de linişte. Prinţul Lom-Savath a acceptat să încerce să mă câştige la poker, contra greutăţii mele în argint.

Îi răspunse un concert de urlete. Cyntia plecă cu un mers solemn să aducă un joc de „kem” din spatele barului şi reveni la masă. Ea scoase un set din cutie şi-o întinse lui Lom-Savath.

— Un joc anunţă, ea.

S-ar fi zis că erau la Las Vegas. Toţi aviatorii pariau pe unul sau pe celălalt dintre jucători. Pe jos sau în picioare, toţi clienţii se-nghesuiau în jurul mesei lui Lom-Savath. Acesta bătu

gânditor cărţile şi i le întinse lui Cyntia să le taie, apoi distribui două cărţi într-o linişte mormântală.

Cyntia întoarse un nouă de treflă. El un rege de pică. La a doua mână, Cyntia alinie un valet de treflă şi Lom-Savath un şapte de carou.

Apoi, Cyntia puse încet un zece de treflă pe masă. Alb ca varul, prinţul adăugă un opt de cupă la jocul lui.

Rămânea doar o carte de distribuit.

Cyntia cu un surâs nostim, ezită apoi puse un opt de treflă.

Se auziră murmure. Mai lipsea o carte pentru a face culoare şi la modul în care ea ştia să măsluiască cărţile... Lom-Savath descompus alinie un al doilea rege. În cel mai bun caz, el putea avea un brelan.

— Aţi câştigat, zise el cu vocea sugrumată.

Încet, Cyntia întoarse ultima carte: un şase de carou. Falsă culoare. Cu o săritură de bucurie, Lom-Savath aruncă un rege de cupă pe masă.

Gura Cyntiei se strâmbă într-un surâs şters.

— Aţi câştigat, spuse ea. Nu voi avea greutatea mea în lingouri de aur.

Lom-Savath nu putu nici să răspundă. Avea impresia că inima îi va sări afară din piept. Nu era posibil. Îi venea să se arunce pe loc asupra Cyntiei. Într-un concert de exclamaţii, el se ridică.

— Maşina mea este afară, reuşi el să articuleze. Era şi timpul: în fundul barului, trei admiratori ai Cyntiei erau pe punctul de a trage la sorţi cine-i va tăia gâtul lui Lom-Savath pentru a împiedica o crimă împotriva frumuseţii.

Cyntia încruntă sprâncenele:

— Dar, iubite prinţ, drept ce mă luaţi?

*

* *

Pisica neagră siameză sări torcând pe genunchii lui Malko. Acesta îi mângâie cu plăcere blana foarte moale. În casa Cyntiei era linişte totală.

El se-ntreba dacă fusese prudent dezvăluindu-i planul său tinerei femei şi apelase la ajutorul ei. El nu ştia nimic despre ea, decât că era o aventurieră de talia contesei Samantha Adler şi probabil la fel de primejdioasă, în ciuda declaraţiilor de dragoste pe care ea i le făcea.

Dat fiind interesele importante aflate în joc, ea-i putea destăinui prinţului Lom-Savath adevărul. În acest caz, el nu şi-ar vinde scump blazonul.

Fatalist, el trase spre el sticla de votcă şi-şi spuse că o dată trebuia să moară. Pisica îşi frecă botul de mâna lui şi toarse mai tare ca pentru a-l asigura.

*

* *

Prinţul Lom-Savath avu imaginea unui miraj care se îndepărtează. Cu ochii ieşiţi din orbite, el protestă:

— Totuşi aţi pierdut!

Cyntia surâse glacial.

— Vreţi poate să mă posedaţi pe loc pe podeaua acestui bar, zise ea şuierat.

El scutură din cap.

— Vreau… Vom merge la mine.

— Nu, vom merge la mine, spuse calmă Cyntia. Vă voi aştepta în această seară după ora unsprezece.

— Dar nu-mi place să ies aşa târziu. Este periculos.

— Atunci, cu atât mai rău pentru dumneavoastră.

Ea deschisese poarta barului. Mercedesul 250 al lui Lom-Savath cu fanionul laoţian – trei elefanţi albi pe fond roşu pe aripa stângă, se apropie. Cyntia îi întinse mâna ca să i-o sărute.

— Pe curând, zise ea pe un ton fără replică.

*

* *

— Aşteaptă-mă aici toată noaptea dacă va fi nevoie, ordonă Lom-Savath.

Mercedesul 250 se oprise în faţa casei lui Cyntia. Cu o căldură plăcută în inimă, prinţul zări lumină. Tânăra femeie îşi ţinea promisiunea. Ea-l aştepta.

El ieşi din maşină cu chiu cu vai, îngreunat şi mai mult de vesta antiglonţ, apoi urcă treptele de lemn.

Fără ca el să mai bată la uşă aceasta se deschise în faţa Cyntiei. Ea îşi schimbase rochia ultra mini cu un furou lung sub care, era foarte vizibil că nu poartă nimic, ceea ce-i păru de bun augur lui Lom-Savath. El îşi spuse că un moment fericit nu vine niciodată singur. În afară de mica avere agonisită de pe urma

operaţiunii Lo-Shing, acum şi-o mai oferea şi pe extraordinara Cyntia pe gratis.

— Vă aşteptam, zise Cyntia.

Ea se dădu la o parte pentru a-i permite să între. În trecere el nu se putu abţine să mângâie coapsa mătăsoasă şi rotundă. Camera încăpătoare, nu era luminată decât de o mare lampă galbenă. Prinţul Lom-Savath se grăbi să-şi pună vesta antiglonţ pe un fotoliu de răchită. Domnea o răcoare delicioasă. El se lăsă să cadă pe un divan foarte jos şi Cyntia veni să se aşeze în faţa lui. Ea îşi pieptănase părul în coc, desigur pentru a-i fi mai puţin cald. El avu impresia că ea este un pic încordată. Totuşi când el o luă de mână pentru a o atrage lângă el, ea nu opuse rezistenţă, dar întorsese capul când Lom-Savath vru s-o sărute.

— Ce se-ntâmplă? obiectă el. Mi-aţi dat cuvântul dumneavoastră.

Ochii tinerei femei urmăreau un mic păianjen care se urca în lungul pânzei lui agăţată de tavan.

— Mi se pare că sunt aici.

— Deci?

— Deci, spuse ea, mai există o problemă…

— Dar ce doriţi? întrebă prinţul pe un ton plângăcios.

— Un lucru foarte simplu, zise Cyntia pe tonul cel mai obişnuit. Locul unde se găseşte rafinăria de heroină a lui Lo-Shing, în nord. Bineînţeles că nimeni nu va şti că dumneavoastră aţi divulgat locul.

Prinţul Lom-Savath crezu că fulgerul îi căzuse la picioare. O privi pe Cyntia pentru a vedea dacă ea este cea adevărată în faţa lui. Faptul că această fată splendidă lucra pentru rigidul Narcotic Bureau, îl lăsă mut. El vru să se ridice dar Cyntia îl apucă de braţ. O panică viscerală îi ştersese orice dorinţă.

— Este atât de greu să trădezi? întrebă ea cu blândeţe.

Lom-Savath murmură o înjurătură. Trebuia să-l prevină pe Lo-Shing despre această nouă primejdie. Erau în joc sute de mii de dolari. Această fată era un şarpe. El o privi cu alţi ochi.

Ea era la fel de frumoasă. Se aşteptase s-o vadă devenind urâtă.

El schiţă un surâs umil.

— Eu nu ştiu despre ce vorbiţi, dar pentru că nu vă ţineţi de cuvânt, am să plec.

— Dumneavoastră nu ieşiţi de aici atât timp cât nu veţi fi

răspuns la întrebarea mea, spuse Cyntia.

Lom-Savath încercă încă o dată să se ridice dar tânăra femeie îl împinse cu uşurinţă pe canapea. Ea era înaltă, sportivă şi musculoasă. Prinţul scânci:

— Lăsaţi-mă, am să mă răzbun.

— Va trebui să vorbiţi foarte repede, spuse sentenţios Cyntia. Altfel voi fi obligată să vă torturez

Laoţianul murmură un protest. Era incredibil, dar tânăra femeie părea extraordinar de serioasă. El realiză dintr-odată cât de dură îi era faţa cu sprâncenele depilate, în ciuda gurii ei senzuale.

— Dar nu puteţi! protestă el cu indignare.

— Cred că şoferul dumneavoastră nu va veni să vă caute până ce nu veţi ieşi singur, spuse ea. Noi avem tot timpul să vă facem să vorbiţi.

— NOI! repetă Lom-Savath.

— Da, NOI, zise Malko, deschizând uşa camerei.

Prinţul Lom-Savath îl fixa fără să-i vină să creadă, pe omul blond care ţinea un lung pistolet negru în mâna dreaptă. Această întâlnire se transforma într-un coşmar. Deodată înţelese despre ce e vorba.

— Prinţe Lom-Savath, spuse omul alb într-o franceză excelentă. Eu nu am decât puţin timp la dispoziţie pentru a vă face să vorbiţi şi trebuie să obţin această informaţie. Nu voi da înapoi de la nimic pentru a vă face să vorbiţi, chiar dacă aceste metode îmi repugnă.

Cyntia gânguri:

— Am putea începe prin a face dragoste în faţa acestui mare porc. În mod sigur, inima lui nu va rezista.

Malko îşi zise că ea era într-adevăr capabilă de aşa ceva, dar acesta nu era un mijloc sigur.

— Acceptaţi să vorbiţi? îl întrebă el pe laoţian.

Chircit pe divan, prinţul Lom-Savath îşi scutură cele trei bărbii. Deodată mâinile Cyntiei îi prinse încheieturile cu o forţă neaşteptată.

— Seara aceasta va fi foarte dezagreabilă pentru dumneavoastră, zise ea pe un ton glacial.

Capitolul XIX

Malko dădu pe gât un pahar de votcă rece. El voia să-şi golească creierul şi să acţioneze ca un automat şi mai ales să nu se gândească la cele ce făcea.

Respiraţia lui Lom-Savath producea un zgomot de fond insuportabil. El făcu un deosebit efort de voinţă pentru a-l privi. De douăzeci de minute, laoţianul îşi îndura supliciul fără întrerupere, în timp ce şoferul său dormita în Mercedesul 250, la câţiva metri de casa lui Cyntia.

Corpul enorm al laoţianului era atârnat cu capul în jos ca o băşică enormă, cu mâinile legate la spate. Cyntia făcuse nodurile cu o abilitate stupefiantă. Coarda care-i lega gleznele, era agăţată de o grindă care-mpărţea plafonul în două. Nu fusese prea greu pentru ei să ridice cele o sută cincizeci de kilograme ale laoţianului. Malko avu ideea să aplice acest tratament gândindu-se la mica cucuvea a bonzilor. Cu prinţul era acelaşi lucru.

Era un joc de poker între Lom-Savath şi el. El nu se putea hotărî să-i smulgă unghiile ca un torţionar vulgar şi nici măcar să-l lovească.

Adoptând însă filosofia bonzilor, problema se va rezolva la fel de bine. Dacă-l ţineau mult timp cu capul în jos, prinţul Lom-Savath urma să moară fie din cauza unei embolii cerebrale, fie a unei dezamorsări a pompei cardiace. El ştia acest lucru şi putea să evite acest sfârşit dezagreabil.

Malko în mod cert cântărise miza partidei înainte de a fi recurs la această rece cruzime, dar nu avea de ales. Nimeni altcineva la Vientiane, nici măcar Khammouane, n-ar fi îndrăznit să-l interogheze pe puternicul prinţ Lom-Savath şi mai ales în acest mod, or laoţianul era „călcâiul lui Ahile” al organizaţiei drogurilor. Nici Villard – în cazul că ar fi fost la curent, nici Lo-Shing nu puteau fi la fel de maleabili.

Dar pe moment, prinţul Lom-Savath, refuza să vorbească. Cu gura deschisă, el abia respira neregulat şi sacadat. Cyntia se ridică şi veni să se proţăpească în faţa lui, cu mâinile în şolduri. Bluza de mătase îi mula strâns trupul splendid. Ea era divină. Ochii ei albaştri urmăreau cu interes pupilele laoţianului. Ca pentru a se amuza, ea îl împinse uşor cu şoldul stâng, ceea ce îi

declanşă o uşoară mişcare de pendul.

— Pare un gigantic jambon, remarcă ea. După părerea mea, el nu va întârzia să moară.

Malko privi faţa vânătă a laoţianului, cu ochii roşii ieşiţi din orbite. Dată fiind obezitatea lui, chinul la care el îl expusese, urma să-i cauzeze moartea în scurt timp. Ceea ce nu-l avantaja. El se ghemui şi luă pulsul lui Lom-Savath. Acesta bătea cu o viteză teribilă – între 150 şi 200. Aceasta îl nelinişti pe Malko:

— Nu vreţi să vorbiţi?

— Dezlegaţi-mă, gâfâi Lom-Savath, am să vorbesc, vă jur.

Cyntia avea o luminiţă primejdioasă în ochii ei albaştri.

— Nu am fost prea cinstită cu el, murmură ea.

Cu o încetineală calculată, ea îşi desfăcu fermoarul rochiei, îşi scuturâ umerii şi dintr-odată se găsi goală cu excepţia saboţilor cu tocurile foarte înalte. În această ţinută, ea se-nvârti în jurul prinţului, amuzându-se de ochii lui bulbucaţi.

Lom-Savath, vânăt, sughiţa fără-ncetare. Ochii erau pe punctul de a ieşi din orbite, gura îi era larg deschisă şi se vedea că este pe punctul de a se sufoca. Un fir de salivă îi curgea fără-ncetare din gură. Malko încruntă din sprâncene.

— Prinţe, spuse el, nimeni nu va putea face nimic pentru dumneavoastră.

El întâlni privirea dată peste cap a omului. Cruzimea era o artă dificilă, dar trebuia să ştii să te murdăreşti pe mâini. El era fascinat de o venă mare care se zbătea în tâmpla laoţianului. Deodată el se-ncordă. Prinţul Lom-Savath spunea cuvinte fără noimă.

— Misionarul italian, lângă... Ban-Houey-Sai...

— Ce misionar? Ce vreţi să spuneţi?

Lom-Savath gâfâi câteva secunde fără să poată vorbi, apoi gemu.

— Am să vorbesc, vă jur, dar dezlegaţi-mă că o să mor.

Malko examină faţa omului torturat. Prinţul Lom-Savath era capabil să inventeze orice ca să scape de moarte. El putea să-l fi păcălit pe Malko cu câteva cuvinte fără nicio semnificaţie, dar putea fi şi adevărul.

— Nu vă cred. Vorbiţi mai întâi!

Lom-Savath scoase un smiorcăit sugrumat.

— Rafinăria este la kilometrul 17, urcând pe Mekong, la nord de Ban-Houey-Sai. Alături este un misionar italian, dar

dumneavoastră nu…

Vocea lui fu curmată de un oftat. El mai murmură:

— Repede, repede…

Apoi, gura sa se deschise şi rămase înţepenit, cu ochii daţi peste cap, leşinat. Malko remarcă mai multe mici capilare pleznite în albul ochilor.

Malko se grăbi, dezlegă coarda şi corpul căzu greu pe podea. El îl întoarse pe laoţian pe spate. Ochii lui aveau striaţii roşii şi respira slab cu gura deschisă.

Liniştită, Cyntia îşi puse rochia.

— Acest bătrân dezgustător a avut o criză, remarcă ea.

— Va trebui să chemăm un doctor, spuse Malko.

Ochii albaştri îl fixară cu reproş pe Malko.

— Un doctor? Pentru ce? Am să-l duc la şoferul lui (Ea pufăi). Am să-i spun că în timp ce făcea dragoste cu mine, a avut un atac.

— Nu. Aş mai vrea să scot ceva de la el, zise Malko.

Cyntia dădu din umeri.

— Bine, mă duc să caut un doctor. El locuieşte la o sută de metri.

— Dar şoferul?

— Ies prin bucătărie. El nu va vedea nimic.

Ea ieşi repede.

*
* *

Bătrânul doctor laoţian se ridică.

— Trebuie transportat la spital, spuse el. Are o inundaţie vasculară care a cauzat o leziune cerebrală şi probabil un edem pulmonar.

— Va putea vorbi? întrebă Malko.

Doctorul înălţă din cap.

— Nu ştiu. Poate peste câteva ore, poate peste câteva zile, sau niciodată.

— Foarte bine! Noi ne vom ocupa de transport. Cyntia îi strecură două mii de kipşi medicului, care plecă discret pe uşa de la bucătărie.

Ea avu o grimasă de dezgust în faţa corpului jumătate dezbrăcat al lui Lom-Savath. Semăna cu o balenă întinsă pe podeaua de tec. El vomitase şi privirea sa era deviată în mod

curios spre stânga, ca şi când ar fi supravegheat uşa.

— Ar fi trebuit să mă plătească cu greutatea în aur, zise ea. Acum trebuie să pleci. Mă duc să-l anunţ pe şofer.

Cu drăgălăşenie, ea-şi petrecu braţele în jurul gâtului lui Malko şi îl sărută, aproape fratern, dar bazinul ei era lipit de al lui şi ochii îi surâdeau.

— Într-o zi, spuse ea, voi merge la un psihiatru şi apoi voi veni să te caut.

Malko ieşi. Afară căldura înăbuşitoare îl apăsă pe umeri. Trebuia acum să găsească modalitatea de a interveni eficace, atât timp cât Lom-Savath nu-şi va redobândi graiul.

Mâine chiar, va merge la generalul Khammouane ca să-i expună situaţia. Laoţianul era cel care dispunea de mijloacele legale pentru o astfel de operaţiune.

*
* *

Generalul Khammouane îl asculta pe Malko luându-şi notiţe. Când acesta din urmă vorbi despre misionarul italian el ridică capul:

— O dată, deja acest misionar ne-a semnalat că un avion al traficanţilor aterizase din greşeală pe terenul lui. Este normal ca ei să fi montat o rafinărie acolo, Este foarte aproape de cele mai mari recolte.

Biroul generalului laoţian era mereu la fel de jalnic, cu zugrăveala sa coşcovită şi mobilierul său rudimentar. Cât priveşte ceaiul care le fusese servit, el fusese în mod sigur scuturat printr-o şosetă laoţiană.

Malko era ca pe ghimpi.

— Ce veţi întreprinde? întrebă el. Avem ocazia să dăm o lovitură decisivă traficului. Cred că după aceea, C.I.A. nu va mai îndrăzni să se amestece în combinaţii cu meoşii.

Generalul Khammouane surâdea, însă ochii lui deveniseră gravi.

— Nimic, spuse el cu tristeţe.

*
* *

Malko îl fixă stupefiat pe generalul laoţian. Khammouane nu era totuşi nici laş nici corupt.

— Glumiţi?

— Pentru o operaţiune de o astfel de anvergură, spuse el, am nevoie să transport o sută de oameni minimum. Ngo v-a prevenit că oamenii kuomintangului păzesc rafinăria. Foarte aproape, este un sat unde sunt cinci mii de oameni. Ei au arme automate şi nu vor ezita să se servească de ele, iar pentru a-mi transporta oamenii cel puţin până la Ban-Houey-Sai am nevoie de avioane, pe care le pot cere doar de la armata aerului sau de la *Air America.* Mi se va cere să spun care este raţiunea unei astfel de operaţii şi o să trebuiască să le explic. Generalul Boum Sak care comandă aviaţia tactică, a fost arestat acum şase luni, cu patruzeci şi cinci de kilograme de heroină. El este prieten intim cu Lo-Shing. Cât despre domnul Villard care controlează *Air America,* ştiţi cine este. Sau ne vor întinde o capcană punând-o pe spinarea partizanilor *Pathet-Laos,* sau ne vor încurca pentru ca să pierdem timpul ca să poată evacua tot ce este acolo.

Malko nu mai auzea decât vacarmul climatizorului. Toată strădania şi toate riscurile care şi le asumase duceau la acest eşec. El aflase care este filiera C.I.A. a drogului, cunoştea responsabilii şi erau totalmente neputincioşi. Sub efectul furiei ochii lui deveniră verzi. Generalul Khammouane îl observa cu simpatie.

— Dacă aş fi măcar liber, oftă el, cu paraşutiştii mei nu ar fi greu.

Malko scutură din cap.

— Fără regrete sterile. Trebuie găsit ceva.

Khammouane îşi aprinse o ţigaretă franţuzească rău mirositoare

Cuprins de o inspiraţie subită, el răsfoi un dosar din care scoase o fişă de carto.

— Un anume Jo Positano a plecat de la Saigon în această dimineaţă spuse el. A fost semnalat de Interpol ca traficant de droguri în legătură cu mafia chinezilor. Mă întrebam care este scopul vizitei sale la Vientiane. Acum ştiu. El a venit să ia în primire partea saigoneză.

Malko asculta atent. Îi veni un început de idee.

— Dacă nu mă puteţi ajuta oficial, atunci o puteţi face cu titlu personal?

Khammouane surâse:

— Sunt gata să-mi abandonez uniforma pentru a veni cu dumneavoastră. Ţara mea are nevoie de integritate. Trebuie să le arătăm comuniştilor că şi noi luptăm contra corupţiei.

— Trebuie să merg la Saigon, foarte repede şi fără ca nimeni să ştie, zise Malko. Am nevoie ca acest Positano să nu se mişte din Vientiane atât timp cât eu voi fi absent.

— Pentru Saigon este uşor, zise Khammouane, mă voi descurca. Îmi dau seama ce aveţi în cap, dar este o nebunie: vă duceţi la moarte sigură.

— Positano a venit deja la Vientiane?

Laoţianul scutură din cap.

— Nu cred. Nu am nimic despre el la C.D.N.

— Asta-i bine, zise Malko. Când voi putea pleca la Saigon?

Generalul Khammouane decroşă vechiul său telefon.

— Am să vă fac o rezervare pentru avionul C.I.C.

*

* *

Malko îşi scoase discret vata pe care trebuise s-o bage în urechi pentru a supravieţui în vacarmul produs de bătrânul stratocruiser. Primise un loc la decolare cu bomboanele.

Reflecţia soarelui pe dalele de beton ale aeroportului din Than-Son-Nut era atât de puternică, încât păreau încălzite dinăuntru. O duzină de piloţi vietnamezi de elicoptere se odihneau sub aparatele lor. Malko avea impresia că pierde câte un kilogram la fiecare pas. Nu avea prea mult timp la dispoziţie. Din fericire, stratocruiserul se-ntorcea peste două ore cu o încărcătură de diplomaţi. Armata americană poseda la Saigon unul din centrele de telecomunicaţii cele mai moderne din lume.

El încerca o senzaţie bizară găsindu-se aici. Ultima dată fusese aici în nişte condiţii tragice, pentru a lichida pe un anume căpitan Thuc, agent dublu al Vietnamului de Nord. Ceea ce avea azi de făcut, era cu mult mai periculos.

El ajunse în faţa porţii unei clădiri, un adevărat blockhaus, păzit de două santinele americane, înconjurată de sârmă ghimpată, de saci cu pământ, de butoaie pline cu ciment. Mai multe tunuri uşoare erau instalate pe acoperiş. Pe faţadă era o inscripţie enormă:

MACV AIR FORCE COMMAND

În momentul în care santinela îi bară drumul, mai multe

aparate Phantoms decolau spre An-Loc, asurzindu-l pe Malko.

În momentul în care vacarmul descrescu, el zise:

— Doresc să-l văd pe generalul Trim. El mă aşteaptă.

În timp ce soldatul îi cerceta actele, el observa aeroportul. Aici era un război de miliardar, cu o decolare la fiecare minut, foarte diferit de războiul lui C.I.A. din Laos.

Santinela ieşi, infinit mai respectuoasă.

— Generalul vă aşteaptă, Sir.

El luă poziţia de drepţi în timp ce-i deschidea uşa, lăsând să iasă o pală de aer glacial.

*

* *

Jo Positano se deşteptă tresărind. Bătăi puternice se auzeau la uşa camerei sale. Instinctiv, corsicanul înhăţă mânerul revolverului său 45 automat pus pe masă lângă el şi se ridică dintr-o săritură.

Brusc, el realiză unde era, lăsă pistoletul şi strigă cu o voce groasă şi spartă:

— Imediat!

Băieţii de la *Lane Xang* nu aveau mâna uşoară. El dădu perdeaua la o parte. Abia se vedea Mekongul. Era încă noapte. Jo verifică din reflex prezenţa servietei încuiate cu cheie. O sută cincizeci de mii de dolari în bancnote mici se fură uşor dacă nu eşti atent. Jo însă, era un băiat prudent şi serios, unul dintre rarii corsicani în care chinezii de la Saigon aveau încredere. El venea pentru prima dată la Vientiane, dar mergea des la Borneo sau Hong-Kong, pentru a însoţi oameni care nu prezentau încredere. Jo Positano ştia că chinezii iertau rar o trădare şi el voia să ajungă la bătrâneţe.

Se îmbrăcă repede. Întâlnirea stabilită la *Air America* trebuia să aibă loc la 6,30. Asta era tot ceea ce el ştia, şi numele pilotului care trebuia să-l transporte: Mark, nume care desigur era conspirativ. El era grăbit să se-ntoarcă la Saigon. De opt luni, el trăia cu o puicuţă de optsprezece ani, acidă, senzuală, infidelă şi insuportabilă, dar din momentul în care-i atingea pielea satinată, uita de minciunile şi mofturile ei. El urma să plece cu mâinile goale, liniştit. Marfa, urma să vină mai târziu, pe drumuri ocolite.

Îşi strecură coltul între cămaşă şi piele, îşi puse vesta albă şi

pălăria cu panglică neagră şi închise cu grijă uşa camerei sale. Culoarele erau pustii şi el murea de foame. În hol, lucrurile nu stăteau mai bine. Un recepţioner dormea cu capul sprijinit de birou. Nici măcar nu se uită la corsican. Acesta ieşi pe peron şi respiră aerul călduţ şi umed. Plouase toată noaptea.

Deodată realiză că taxiul pe care-l comandase din ajun nu era acolo. Cu servieta sub braţ, îl apostrofă pe recepţioner:

— Unde-i taxiul, bouk-kak [10]?

Celălalt se uită la el cu o privire inexpresivă.

— Nu-i taxi aşa devreme, spuse el, apoi recăzu în somnolenţa lui.

Jo se apropie ameninţător cu mâna pe crosa pistolului, gata să-l împuşte, dar îşi reveni repede: asta n-ar fi servit la nimic şi era la fel de primejdios ca un coniac-soda.

Problema era cum s-ajungă la aeroport. Balansându-şi servieta, el plecă pe jos pe cheiul Fangum, pradă furiei. Fusese atât de idiot încât să dea 500 de kipşi în avans taxiului din ajun. Probabil că omul era acum pe undeva ameţit de opiu. Nu parcursese o sută de metri, când auzi un zgomot de motor în spatele lui. Întoarse capul.

Două faruri se apropiau. Îi făcu semn să stea. Imediat vehiculul încetini. Era un taxi amărât condus de un laoţian cu craniul ras.

Autoritar, Jo Positano deschise portiera şi se instală pe bancheta desfundată, cu servieta lângă el.

— La Vat-Tai, bouk-kak, zise el amabil. *Air America.*

Şoferul redemară, fără să spună un cuvânt. După *Purple Porpoise,* el vină la dreapta pentru a ajunge pe strada Saya Settathirath. Scuturat de zdruncinături, Jo începuse să moţăie. Deodată sări efectiv de pe scaun şi-l acoperi pe laoţian cu un potop de înjurături.

— Pentru Dumnezeu, ţi-am spus la Vat-Tai, porcule!

Celălalt mai merse o sută de metri după care frână. Ei erau pe un drum pustiu delimitat de un perete al unei mari pagode. Şoferul se-ntoarse cu un surâs de scuză, fără să redemareze.

Instantaneu, Jo simţi că se petrece ceva anormal. El nu stătuse treizeci de ani în Asia fără să-nveţe nimic. Mâna sa se strecură la centură ca o cobră şi reapăru cu coltul, chiar în momentul în care şoferul se năpustea asupra lui, peste

10 *Porc (n.a.)*

banchetă. Fără să ochească, Jo apăsă pe trăgaci şi glontele de 11,43, penetră chiar sub ochiul drept al laoţianului şi ieşi smulgându-i o bună bucată din cutia craniană. Şocul îl aruncă pestă volan.

Portierele se deschiseră brusc şi mai mulţi oameni se năpustiră asupra corsicanului. Acesta mai trase încă o dată, auzi un ţipăt, se debarasă de un alt adversar cu o lovitură de picior şi se rostogoli în şanţ. Se aprinse un proiector.

El ar mai fi putut trage, dar îşi aduse aminte că lăsase servieta în maşină. Cu coltul în mână ieşi din şanţ şi se năpusti spre taxiul imobilizat.

Imediat mai multe siluete se ridicară în faţa lui. El mai trase încă de două ori înainte să ajungă la maşină, se năpusti pe banchetă şi luă servieta. Un om îi sări în spate. El îl omorî fără măcar să se-ntoarcă. O voce strigă în laoţiană:

— Prindeţi-l viu!

Jo înţelese că nu va scăpa. Nu-i mai rămâneau decât două gloanţe. El trase unul în grămadă, deschise gura, introduse ţeava enormului pistol şi apăsă pe trăgaci.

*

* *

Lampa lumină ceea ce mai rămăsese din faţa lui Jo Positano. Fuseseră smulse o bucată de carne şi un os cu cinci dinţi. Generalul Khammouane remarcă cu respect:

— Era o adevărată fiară sălbatică. A omorât patru dintre oamenii mei.

Malko nu-şi putea dezlipi ochii de la cadavru. Toată ambuscada nu durase decât trei minute, dar cu moartea corsicanului, tot planul lui cădea. Sperase să audă de la el mai multe detalii asupra întâlnirii. Acum el ştia doar ce spusese şoferul reţinut de Jo Positano: el mergea la *Air America* pentru a fi transportat la rafinărie, probabil. Nu ştia însă, dacă Jo ştia cu cine trebuia să se-ntâlnească, dacă există un semn de recunoaştere, adică nişte elemente vitale. Malko se simţea vinovat: ideea sa costase patru vieţi omeneşti.

— Trebuie capturat pilotul care-l aşteaptă, zise Khammouane.

Malko privi în înaltul cerului. Erau zorii zilei.

— Nu, este prea riscant. Am să mă duc acolo eu însumi.

— Este o nebunie! zise Khammouane. Dumneavoastră nu ştiţi

la ce mergeţi.

— Cu atât mai mult! Eu nu voi mai avea o astfel de şansă. Poate careva dintre oamenii dumneavoastră să conducă taxiul?

Laoţianul nu ezită.

— Am să conduc eu însumi.

Malko tresări:

— Dumneavoastră? Dar riscaţi să fiţi recunoscut.

— În mod sigur nu, zise Khammouane. Pentru americani toţi laoţienii seamănă. Cel puţin am să văd capul celui care vă aşteaptă şi în afară de asta, nu se ştie niciodată.

Ca toţi ceilalţi participanţi la această operaţiune, el era civil îmbrăcat cu o cămaşă şi un pantalon şi cu picioarele goale. El se urcă în taxi şi luă volanul, punându-şi pistolul mitralieră UZI pe podea. Malko se urcă în spate. În timp ce generalul conducea, el strecură conţinutul servietei corsicanului într-a lui, mult mai mare, teanc după teanc. Dedesubt se găsea pistolul lui extraplat cu cinci încărcătoare. Acolo unde se ducea el, acesta reprezenta mai mult o protecţie morală.

Cinci minute mai târziu, ei trecură prin faţa Marii Pagode care se afla în faţa Cartierului General al Forţelor Aeriene Laoţiene. *Air America* se afla o sută de metri mai departe.

Capitolul XX

Taxiul opri între cele două clădiri presărate cu antene. Un singur birou era luminat. Inima lui Malko bătea cu putere. Părea că nu este aşteptat de nimeni.

El nu mai putea aştepta la infinit în acest taxi. Deodată generalul Khammouane claxonă uşor, ceea ce-l făcu pe Malko să tresară. Laoţianul se-ntoarse cu un surâs:

— Când tigrul nu vine, trebuie să mergi tu la el, spuse generalul cu gura pe jumătate.

El nu-şi sfârşise vorba, când uşa biroului în care era lumină se deschise în faţa unui tip roşcovan în ţinută de zbor, cu un colt spânzurat de centură. El examină taxiul cu sprâncenele încruntate, apoi înaintă până lângă vehicul şi deschise portiera. Felinarul lumină faţa sa dispreţuitoare.

— Jo Positano?

Accentul lui era tărăgănat ca al celor din sud. Malko îi susţinu privirea.

— Eu sunt.

Pilotul se uită la el cu atenţie, apoi zise:

— Aţi întârziat.

— Sunt aici de câteva momente, spuse Malko prevăzător.

— Ar fi trebuit să intraţi. Întâlnirea era fixată înăuntru.

Exista deja suspiciune în vocea lui. Malko simţi că trebuie să treacă la atac asumându-şi nişte riscuri.

— Mie nu-mi place să fiu văzut, spuse el. Mergem acolo? Americanul se mai destinse puţin. Lăsând poarta taxiului deschisă, el se-ndepărtă.

— E-n regulă. Urcaţi în maşină. Este primul Pilatus din stânga.

Malko coborî, luă o bancnotă de o mie de kipşi şi i-o întinse generalului Khammouane.

Laoţianul mulţumi şi demară imediat. Ultimul lucru pe care-l văzu în oglinda lui retrovizoare, fu silueta lui Malko conturându-se în lumina zorilor. Nimeni nu şi-ar fi dat seama că el purta o perucă.

El se-ntrebă dacă-l va mai revedea vreodată.

*

* *

Lejerul Pilatus zbura razant deasupra apei Mekongului. Soarele bătea pe cockpit şi se ghicea căldura apăsătoare care stagna jos. De la plecarea lor din Vientiane, pilotul observa parcursul în mod riguros. Ei zburară deasupra junglei, evitând meandrele fluviului, până la Pat-Beng. Acum nu se mai vedeau jonci. Zona era controlată de Pathet Laos în totalitate. De mai multe ori, pilotul îşi aruncă neliniştit ochii pe frunzişul verde.

— Dacă zbor prea sus, risc să iau foc, explică el. Din când în când, ei mai trag de jos în noi, dar apar avioanele T. 28 şi vine rândul lor să ia papara.

Malko încerca să se detensioneze. El privi ceasul: era opt treizeci. El nu avea prea mult timp la dispoziţie. Micul roşcat cu ochii ascunşi în spatele lentilelor argintii, conducea deconectat. Malko se-ntreba dacă prinţul Lom-Savath îşi recăpătase graiul, în acest caz el ar fi mort înainte de a ateriza căci, desigur exista un aparat de radio la rafinăria clandestină.

— Peste cât timp ajungem?

— Peste o oră, spuse roşcatul. Pe urmă trebuie să ajungem la pistă, dar nu este departe. Numai drumul este scârbos.

— Nu există un teren mai apropiat?

— Da. Dar eu nu am autorizaţie să aterizez acolo. Malko ardea de dorinţa de a-i pune o grămadă de-ntrebări, dar îşi spuse că ar fi imprudent. Oare roşcatul acţiona din proprie iniţiativă, sau din ordinele date de „Companie”?

Aruncă o privire spre geanta pusă în spatele lui. Numai de nu l-ar forţa s-o deschidă.

Sub ei, Mekongul se-ngusta curgând între maluri râpoase şi înalte. Micul Pilatus clătinat de curenţii calzi părea o jucărie.

Pilotul începu să fluiere abominabil de fals *„Long Tall Texan”.* Se-ntoarse spre Malko.

— Pentru prima dată veniţi în acest loc?

— Da.

— Nu-i prea şic. Mie-mi place mult Saigonul. Acolo sunt tipe extra.

Se reinstală liniştea. Peisajul era de o monotonie exasperantă cu jungla şi apa gălbuie a Mekongului. Fără să-şi dea seama, Malko închise ochii, copleşit de tensiunea nervoasă.

El se trezi tresărind. Roşcatul îi dăduse un cot între coaste.

— Ajungem.

Malko zări acoperişuri de tablă ondulată aliniate de-a lungul Mekongului, între o colină pe care se găsea o clădire de piatră şi fluviu. Era Ban-Houey-Sai. În jur, jungla era defrişată şi nu reîncepea decât mai departe.

Pilatus-ul pierdu brusc înălţime, evitând colina. Pista apăru imediat în spate. Resturile a două DC 3 putrezeau chiar la intrarea ei, acoperite deja de ierburi înalte. Nu prea încurajator.

— Locul este plin de vânători, remarcă roşcatul. Cu laoţienii care nu sunt favoriţi…

Roţile luară contact suplu cu pista betonată. Toată aerogara de la Ban-Houey-Sai se compunea dintr-o clădire de lemn care îndeplinea şi funcţia de turn de control şi nu exista nici măcar telefon. Pilatus-ul se-ndreptă spre clădire. Malko prudent, urmărea să vadă ce se va întâmpla. Pe teren nu mai erau decât alte două avioane: un DC 3 al Air Laos şi un vechi Curtiss Commando al *Air America.*

Când Pilatus-ul se opri, doi mecanici laoţieni, veniră să aşeze

popici în faţa roţilor. Malko coborî înaintea pilotului cu servieta sa. Erau la capătul lumii, la opt sute de kilometri de Vientiane. Aici nimeni nu-i putea veni în ajutor.

— Cum ajungem acolo?

— Există un jeep, zise pilotul.

El dispăru câteva clipe în „turnul de control”, după care ieşi. Căldura era încă mai înăbuşitoare decât la Vientiane. Nu era niciun curent de aer.

Realmente, un jeep era parcat în spatele clădirii la umbră. Pilotul luă cheia de pe scaun şi Malko se instală alături de ei.

— Acum o să halim noroi, anunţă el.

Trei minute mai târziu, ei intrară pe unica stradă din Ban-Houey-Sai. Localitatea era la aproximativ trei kilometri de aeroport.

Deodată, pilotul opri în faţa unui magazin chinezesc cu aspect jalnic. El sări jos şi-i făcu un semn cu ochiul lui Malko.

— O să fac piaţa, spuse el.

Malko îl urmă înăuntru, întrebându-se ce putea cumpăra în acest colţ rătăcit de lume. Fiecare minut pierdut, risca să-i compromită planul.

Avu impresia că visează, privind la raionul de coloniale. Lăzi cu vinuri fine franţuzeşti erau stivuite până-n tavan: Chateau Margot, Pommard, Mouton-Lafite, alături de Moët & Chardon datate şi chiar Dom Perignon.

Alături erau parfumuri. Acolo era toată gama de parfumuri Dior prezentată la preţuri incredibil de scăzute, într-un sat de trei mii de locuitori unde nicio laoţiană nu ştia ce-i un parfum.

În fund erau stivuite cartuşe de ţigări, la preţul de un dolar cartuşul.

Pilotul era gata să golească buticul. El mai adăugă un flacon de parfum de aproape un kilogram. Era încântat.

— Micuţa mea adoră asta, spuse el. A trebuit însă să-i explic că nu se bea ca alcoolul de orez.

— De unde vin astea? întrebă Malko.

— De pe malul thailandez. Toate astea au intrat în Thailanda scutite de taxe, în tranzit. Pentru că meoşii care vin aici să-şi predea opiul au biştari, afacerile merg bine.

El umplu un sac enorm, îl puse în jeep şi porniră din nou. Trecu un avion, foarte sus în înaltul cerului. Abia trecuseră de primul hop şi jeepul începu din nou să se clatine înfricoşător.

Ban-Houey-Sai dispăru după un cot al Mekongului. Nu mai exista în jurul lor decât jungla verde şi pustie. Drumul şerpuia pe malul fluviului. Făgaşuri enorme erau săpate în laterit. Pe moment nu erau decât trei metri între cei doi pereţi de verdeaţă. Deodată, motorul jeepului pufăi, tuşi şi se opri definitiv.

— Shet!

Pilotul sări jos şi deschise capota. Malko avu impresia că-i îngheaţă sângele-n vine. Vedea cum şansele sale de reuşită se duc pe apa sâmbetei.

*

* *

Pilotul se ridică înjurând plin de unsoare, murdar până la ochi. De zece minute umbla zadarnic la motor. Căldura îi lipise cămaşa de bust ca sub o aversă.

— Dumnezeu mă-sii explodă el. Nu-nţeleg ce poate avea idiotul ăsta de motor.

Malko nu-nţelegea nici el. El vedea cu disperare cum trec minutele şi dacă-n cinci minute nu reuşeau să plece, totul era compromis.

La rândul lui, se aplecă asupra motorului recalcitrant, dar mecanica nu fusese niciodată partea lui forte, cu excepţia celei a femeilor. Deodată un zgomot îi făcu să ridice capul: venea bălăbănindu-se un camion laoţian. Văzând jeepul oprit, el se opri şi din el coborî un laoţian mic de statură cu faţa în formă de lună. El vorbea câteva cuvinte englezeşti. Laoţianul se uită la motor, umblă la nişte fire, schimbă o fişă, scuipă jos, apăsă pe ceva şi motorul porni din nou.

Laoţianul surâse satisfăcut şi se urcă în camionul lui.

Roşcatul simţi pentru prima dată un respect pentru rasa galbenă şi fără măcar să se şteargă pe mâini, se urcă la volanul maşinii. Malko fierbea de nerăbdare, nu numai din cauza celor 36° la umbră.

Ei rulară atât de repede cât le permitea şoseaua desfundată, vreo jumătate de oră. Apoi, mai mulţi asiatici în uniformă ieşiră de după unul din pereţii de verdeaţă. Unul dintre ei se aşează în mijlocul drumului cu un M.16 în mână. Malko se crispă:

— Ce înseamnă asta?

Pilotul nu părea bulversat de această apariţie ameninţătoare.

— Prieteni, zise el laconic.

Aşa-numiţii „prieteni” purtau o uniformă ciudată, verzuie cu o caschetă chinezească moale fără stea roşie. Malko îşi spuse că aceştia trebuie să fie faimoşii „soldaţi pierduţi” ai Koumintangului care rătăceau de douăzeci şi cinci de ani pe la frontierele Birmaniei, Thailandei şi Laosului, trăind din jaf şi mai ales din traficul de opiu, resturi ale armatei lui Cian-Kai, şi fugăriţi din Yunnan de către comunişti.

Pilotul scoase din bluzonul său o hârtie acoperită cu litere chinezeşti şi o întinse omului cu M. 16. Ceilalţi aveau acelaşi armament cu o înspăimântătoare provizie de încărcătoare.

Şeful citi hârtia, ridică capul şi-l arătă cu degetul pe Malko.

— El e-n regulă, zise pilotul, în regulă, repetă el dând viguros din cap.

Satisfăcuţi, chinezii se dădură deoparte şi jeepul porni din nou. Ei rulau mult mai încet. Din când în când, Malko zărea prin frunziş alte uniforme. El distinse chiar ţeava lungă a unei mitraliere uşoare. Drumul se lărgi şi ajunseră la un luminiş în junglă. Printre arborii răzleţi, apăru o clădire. Trei sau patru alte clădiri apăreau în spatele unei palisade de lemn. O duzină de chinezi erau adunaţi la intrarea complexului în jurul unei mitraliere grele.

Mekongul curgea la o sută de metri mai departe. Când se opri motorul jeepului, Malko auzi zgomotul caracteristic al unui generator, cu totul nelalocul lui în acest colţ de lume.

Acesta nu putea fi decât laboratorul de fabricare al heroinei. O teribilă excitaţie puse stăpânire pe el, accelerându-i bătăile inimii. În sfârşit, neaşteptat şi în ciuda tuturor piedicilor, el ajunsese acolo, dar acesta nu era decât începutul.

Viaţa lui era din acest moment, în pericol în fiecare secundă.

Pilotul îi arătă o clădire de lemn mai îndepărtată.

— Acolo se petrece procesul tehnologic.

Mai mulţi laoţieni ieşiră din altă clădire cărând canistre. Laboratorul era în plină producţie. Malko respiră adânc. Era rândul său să intre-n acţiune.

— Mi-e rău de la stomac, zise el deodată.

Roşcatul îi aruncă o privire dură.

— Care-i problema?

Malko luă un aer furios:

— Doar nu vrei să-mi dau pantalonii jos în faţa acestor sclavi.

Celălalt se înmuie imediat.

— Eu nu cunosc bine acest loc. Mergeţi să vedeţi acolo.

El îi arătă o clădire. Malko, fără să lase servieta din mână, se-ndreptă spre acel loc. Imediat ce dădu colţul, el începu să fugă. Nu avea mult timp la dispoziţie. Câţiva metri mai departe, el găsi ceea ce căuta: o stivă de lăzi şi diverse materiale de-a lungul unei clădiri.

El se lăsă pe vine şi deschise servieta, scoase un obiect alungit, lung de vreo patruzeci de centimetri, o baliză de radio portativă, funcţionând pe baterii. Deplie antena rabatabilă şi mută comutatorul pe „on”. Nu mai trebuia decât s-o reactiveze. Aşa cum era prevăzut, el scoase buşonul de la deschidere şi urină repede înăuntru. Orice lichid putea îndeplini acest rol. Era o baliză de alarmă pentru echipajele pierdute în junglă. Aceasta fusese uşor modificată şi emitea pe 135,5 MGZ sau 125,5 MGZ, pentru a nu putea fi confundată cu una adevărată.

Malko o ascunse printre lăzi. Doar antena se vedea. De acum, baliza emitea semnal conţinu.

Prima parte a planului său era realizată. Acum, trebuia să treacă la cea de a doua parte, cu riscul să-şi sfârşească viaţa aici în acest colţ de junglă. În cel mai bun caz, îi mai rămâneau treizeci de minute.

Când reapăru, cu servieta-n mână, pilotul îl întrebă suspicios:

— Ce-aţi făcut atâta timp?

— Ghiciţi! zise Malko.

Celălalt nu mai insistă.

El se-ntrebă dacă este cazul să-l atace pe pilot. Acesta însă, avea timp să strige după ajutor şi locul colcăia de chinezi.

Trebuia să folosească duhul blândeţii.

— Să mergem acolo, zise el. Abia aştept să plec de-aici.

— Ei poftim, acum sunteţi grăbit, zise pilotul. Trebuia să vă c.. aţi mai repede. Veniţi! Este acolo.

Ei păreau a fi singurii albi. Pilotul îl duse până la o clădire mică de lemn şi deschise uşa. Un grup electrogen făcea un vacarm diabolic. Interiorul camerei era întunecos, dar Malko văzu centrifuge, cuptoare, saci de cărbune de oase, canistre cu anhidridă acetică: tot materialul necesar pentru transformarea opiului în morfină bază şi în heroină.

Satisfacţia îi era diminuată de faptul că fiecare secundă risipită îi micşora şansele de supravieţuire.

În faţa lui se găsea o masă cu săculeţi de plastic plină cu o pudră albă – heroină pură. Un laoţian zdrenţăros şi voinic, veni spre ei.

— Este tipul de la Saigon, anunţă roşcovanul.

Ochii vii ai celuilalt îl examinară pe Malko foarte atent:

— Nu v-am mai văzut niciodată, spuse el.

— Nu, zise Malko. Nici eu.

Ochii lui strălucitori, reci şi dispreţuitori îl calmară pe laoţian. Nu exista aer condiţionat în clădire şi sudoarea curgea pe bustul interlocutorului său. Acesta din urmă îi arătă spre masă.

— Vreţi să gustaţi? este „999”. La fel de bună ca cea franţuzească.

Malko cântări în mână unul din pachete. Heroina din „Triunghiul de aur” trebuia să aibă o greutate specifică mai mică cu 50% faţă de cea europeană. El trebuia să cântărească în jur de şase sute de livre, ceea ce ar valora la New-York milioane de dolari. Asta totuşi, nu era decât o infimă parte a laboratorului. Trebuise un enorm efort de organizare pentru a căra în fundul junglei generatoarele şi toate ingredientele necesare transformării.

Malko lăsă pachetul pe masă.

— Dumneavoastră trebuie să vă dau banii? întrebă el.

Laoţianul îl privi puţin surprins.

— Nu doriţi să gustaţi?

— Nu este treaba mea.

— Desigur, desigur, zise laoţianul. Am să vă conduc la contabil.

Deschise uşa şi traversară un spaţiu gol pentru a intra într-o cameră minusculă. Mobila principală era o enormă şi vetustă casă de bani, înaltă ca Empire State Building.

Acolo era încă un laoţian care ţinea conturile, aşezat la o măsuţă. În spatele său era o stivă gigantică de lingouri de argint, înaltă până-n tavan.

— Nu vă este frică de jaf? întrebă Malko văzând atâta bogăţie.

Contabilul avu un surâs veninos.

— Oamenii din Shan veghează asupra noastră. Nimeni nu poate nici să între, nici să iasă.

— Şi pe ei asta nu-i tentează?

— Prietenii noştri au avioane şi bombe, zise el. Ei au încercat o dată, dar i-a costat foarte scump. Ei nu pot ajunge prea departe. Pe partea cealaltă se află Yunnan şi comuniştii, aşa că sunt obligaţi să fie corecţi. Aveţi banii?

Malko puse servieta pe masă şi începu să scoată bancnotele. Fiecare teanc era luat de laoţian şi numărat cu o viteză prodigioasă. Operaţia dură numai vreo opt minute. Satisfăcut, contabilul scrise ceva în chineză într-un registru şi îi surâse lui Malko.

— Marfa va fi la Saigon într-o săptămână, pe căile obişnuite.

— Bine, zise Malko. Aş dori să plec imediat.

— Veţi fi condus.

Ei ieşiră în curte. Se întâlniră cu un laoţian escortat de doi chinezi – probabil un alt cumpărător. Când toată heroina va fi vândută, ea va pleca pe Mekong sau cu avioanele *Air America.* Pilotul îl aştepta pe o canistră, fumând o ţigară.

— Domnul Jo vrea să plece, zise laoţianul. Puteţi să-l duceţi la Ban-Houey-Sai?

Americanul îl măsură pe Malko, foarte nemulţumit.

— Acum pe căldura asta? Nu mai puteţi aştepta puţin?

— Sunt grăbit, spuse Malko.

Dac-ar fi ştiu celălalt cât de grăbit era…

Bodogănind ceva, pilotul se ridică, aruncă ţigara şi porni.

— Bine, să mergem.

Ei refăcură în sens invers acelaşi traseu. Lui Malko îi venea să strige de bucurie trecând palisada. Totul mergea ca pe roate. Cu discreţie îşi consultă ceasul. Mai avea la dispoziţie exact cincisprezece minute. Era tocmai bine.

În momentul în care se urcau în jeep, pilotul ridică capul spre cer. Malko ciuli urechile şi inima începu să-i bată cu putere.

Asta nu era posibil.

— Poftim, iată pe cineva care va putea să vă ducă, spuse roşcatul.

Malko auzi un zumzet slab. Pilotul porni maşina şi merse pe poteca pe care Malko nu o văzuse. Ei ajunseră în celălalt capăt al rafinăriei, unde fusese degajată o mică pistă de aterizare în faţa Mekongului.

Un Pilatus, asemănător celui cu care veniseră ei, se pregătea să aterizeze.

— De ce n-am aterizat aici? întrebă Malko.

Roşcatul ridică din umeri.

— Eu nu eram autorizat, dar acesta vă va duce înapoi. Acesta vă va scuti de zdruncinături.

Pilatus-ul sosea clătinându-se. Malko văzu două siluete în spatele parbrizului. Aparatul se opri. Pasagerul sări pe ei.

Era Cy Villard.

Capitolul XXI

Cy Villard sări sprinten din Pilatus-ul a cărui elice încă se mai învârtea. El mergea cu capul aplecat, aşa că încă nu-l văzuse pe Malko.

Acesta din urmă surprins, îl privea pe american venind spre el. Avu impresia că a trecut infinit de mult timp până ce Cy Villard să ridice ochii. El îşi încruntă sprâncenele, încurcat din cauza perucii, dar ochii strălucitori îi declanşară o străfulgerare.

Se opri brusc. O imensă surpriză se văzu pe faţa lui timp de o fracţiune de secundă, după care-şi reveni imediat.

— Ce căutaţi dumneavoastră aici? urlă el.

Se duse spre roşcatul care-l escorta pe Malko şi-l apostrofă:

— Dumneata l-ai adus?

Roşcatul se pierdu. Cu inima cât un purice, uitându-se la patronul C.I.A. cu ochii unui câine bătut, el nu ştia ce să răspundă.

— Păi este domnul Jo de la Saigon…

Cy Villard se uită la el de parcă ar fi vrut să-l omoare cu privirea şi spuse cu o voce şoptită:

— Dumneavoastră ştiţi pentru ce a venit el aici?

Roşcatul deschise gura, dar Cy Villard nu-i lăsă timp să vorbească şi zise cu un surâs de compătimire:

— Domnul Jo al dumitale lucrează pentru Narcotic Bureau. Nu-i aşa domnule Linge?

— Eu deplâng prezenţa dumneavoastră aici, spuse încet Malko.

Căldura părea să fi crescut dintr-odată. Motorul Pilatus-ului se

oprise şi nu se mai auzea decât zgomotul rafinăriei.

— Eu îmi servesc ţara şi ştiu ce am de făcut, zise Villard. Mai întâi cum aţi ajuns aici dumneavoastră?

El vorbise în limba franceză. Malko îi răspunse în aceeaşi limbă.

— M-am substituit unui traficant de droguri care venea aici pentru a se aproviziona. Nu mă gândeam să-l găsesc aici pe reprezentantul „Companiei” pentru Laos. V-aţi încasat comisionul?

Tonul şuierător al lui Malko nu declanşă o reacţie violentă, dar Cy Villard îngălbeni.

— Am venit aici pentru a-i întâlni pe şefii meoşilor, replică Villard cu o voce reţinută, pentru a le da instrucţiuni pentru viitoarele operaţiuni. Mi s-a încredinţat conducerea unui război şi eu asta fac. Dacă-i împiedic pe meoşi să cultive opiu, se vor alătura partidului Pathet-Laos şi opiul va ajunge la Hong-Kong, dar el va aduce bani comuniştilor.

— Atunci preferaţi să câştige prietenii dumneavoastră laoţieni?

Villard ridică din umeri.

— Desigur. Chiar dacă sunt corupţi, noi ţinem această ţară în mână datorită lor.

— Dumneavoastră vă creaţi doar o iluzie. Partizanii Pathet-Laos sunt peste tot.

— Nu şi la Vientiane.

— David Wise mi-a încredinţat o misiune, spuse Malko. Ea este contrară celei pe care o îndepliniţi dumneavoastră.

— David Wise este într-un birou la Washington, spuse cu o voce dintr-odată obosită Cy Villard.

Se lăsă o linişte care dură câteva clipe.

— Aţi comis o greşeală venind aici, spuse Villard.

Ochii lui Malko străluciră puternic. Cu o imperceptibilă ironie, el îl întrebă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu pot să vă las să vă-ntoarceţi la Vientiane, spuse Villard cu o voce fără nicio intonaţie.

Malko îl privi pe omul de la C.I.A. Faţa lui se ridase dintr-odată. El părea pradă unui conflict fără soluţie şi era sincer. Malko îşi privi ceasul. Îi mai rămânea foarte puţin timp. Voia să încerce să-l salveze pe Villard de el însuşi.

— De ce vă temeţi? întrebă el. Aţi avea timpul să demontaţi această rafinărie chiar înainte ca eu să-i pot pune în mişcare pe şefii de la Vientiane.

— Aţi vizitat-o? întrebă Villard. Eu răspund de toţi cei care luptă alături de noi. Nu ar fi fost nimeni aici dacă eu n-aş fi fost de acord.

— Eu ştiu asta, zise Malko. Mai cred de asemenea, că sunteţi convins că aţi procedat bine, dar sunteţi pe un teren primejdios pentru că aţi pus la cale un atentat pentru asasinarea mea, cu avioanele T.28, dumneavoastră patronul C.I.A. În Laos! Vă ofer o şansă pentru că suntem de aceeaşi parte a baricadei. Urcaţi împreună cu mine în acest avion şi lăsaţi lucrurile să-şi urmeze cursul.

— Dumneavoastră sunteţi de-a dreptul nebun, oftă Villard. Nu pot face acest lucru.

Malko scutură din cap cu tristeţe

— Dumneavoastră sunteţi foarte murdărit.

— Eu nu voi lua niciun ban din heroina care iese din această rafinărie.

— Vă cred, spuse Malko. Acum, dacă refuzaţi să mă transportaţi, cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Voi pleca pe şosea.

El făcu un pas spre jeep. Cy Villard îşi duse calm mâna la centură şi scoase un mare colt 45, a cărui ţeavă o-ndreptă spre Malko fără nicio ostentaţie. Imediat, chinezii făcură acelaşi lucru cu armele lor M.16.

— Dumneavoastră nu veţi pleca.

— Generalul Khammouane ştie că sunt aici, zise Malko.

— Generalul Khammouane n-are nicio putere, zise americanul. În câteva ore, această rafinărie va fi demontată şi heroina plecată, însă mă văd obligat să vă împiedic să vorbiţi, lichidându-vă fizic. Să nu-i spuneţi acestui pilot că sunteţi colaborator al C.I.A. El nu va înţelege nimic. Îi voi spune că sunteţi un traficant racolat de Bureau of Narcotics. Aşa este mai bine.

Malko se gândi la militanţii comunişti care mureau torturaţi de K.G.B. fără să-şi piardă credinţa şi cărora li se cerea să nu-şi renege ideile politice. Categoric, erau oameni asemănători în ambele tabere.

— Dumneavoastră aţi încercat deja să mă lichidaţi, zise

Malko. De asemenea, aţi lăsat să fie ucis Ralph Amalfi. Acum mă veţi omorî cu sânge rece ca să-i protejaţi pe traficanţii de droguri?

Îl cuprinsese o sumbră exaltare. Nici măcar nu-i era frică, pentru că, în orice caz, câştigase partida. Îl cuprindea din nou fatalismul său slav. Omul este dator cu o singură moarte.

Villard avu un rictus dureros.

— Acum doi ani, spuse el încet, conduceam comandourile care se infiltrau în Vietnamul de Nord pentru a îndeplini acte de sabotaj. Într-o zi preşedintele a decretat un armistiţiu fără preaviz şi mi s-a interzis să recuperez unsprezece oameni care aşteptau un elicopter în junglă, chiar să-i previn prin radio. Ei nu mai existau. Ei nu existaseră niciodată. Voi regreta moartea dumneavoastră atât timp cât am regretat-o pe a lor.

El se-ntoarse spre cei doi chinezi şi le dădu un ordin în limba lor. Imediat, cei doi îl încadrară pe Malko. Unul dintre ei, îl luă de braţ şi-l trase cu brutalitate spre malul Mekongului la treizeci de metri mai departe. Împietrit de spaimă, roşcatul rămase pe loc. Cy Villard urmă îndeaproape micul grup. Ei merseră în linişte până la fluviu. În acel loc malul se ridica la cinci sau şase metri deasupra apei. Deşi inima-i bătea foarte tare, Malko se-ntoarse cu spatele la albia fluviului şi-şi consultă ceasul.

— În câteva minute spuse el, această rafinărie nu va exista, chiar dacă mă veţi omorî.

El nu va supravieţui propriei victorii.

— Dumneavoastră încercaţi un bluf, zise Cy Villard.

— Nu este niciun bluf. Nouă aparate B. 52 au decolat în această dimineaţă de la Sa-Taip pentru a distruge această rafinărie. Ele vă vor strivi sub bombele lor.

Cy Villard îşi încruntă sprâncenele incredul.

— Ce glumă mai e şi asta? Cum ne vor găsi?

Malko surâse:

— Am adus o baliză radio cu mine, pentru a le ghida. Ea este ascunsă pe undeva pe-aici, dar nu veţi avea timpul s-o găsiţi. Ele vor fi aici în treizeci de secunde.

*

* *

Navigatorul primului dintre cele nouă bombardiere B 52 termină de reglat sistemul de declanşare a bombelor pe

coordonatele semnalului radio pe care-l primea de un sfert de oră. Între el şi obiectivul aflat la treizeci şi şase de mii de picioare mai jos, se interpunea un strat dens de nori tropicali, care nu puteau fi străbătuţi cu privirea, dar asta nu avea importanţă.

Echipajele B.52 nu vedeau niciodată ce bombardau, din care cauză, războiul lor era reconfortant. De asemenea, nimeni nu le vedea şi nu le auzea, ceea ce le scutea de bătăi de cap.

Ele traversau cerut sud-estic asiatic, în formaţie de trei câte trei, îngeri exterminatori, inaccesibili şi invulnerabili, ghidate doar de către coordonatele electronice. Obiectivele lor nu aveau nume, ci numai numere. Bombardierul B.52 din cap ştia doar că va bombarda 416–712. Tot ce-i trebuia era o baliză-radio delimitând obiectivul pentru a regla semnalul de declanşare. În continuare, bombele inteligente făceau restul.

Cu o eroare de cel mult o sută de metri, elicopterele americane delimitau ţintele paraşutând balize în junglă.

— „Roger”, spuse navigatorul pilotului. Cap 123 timp de trei minute.

El apăsă pe butonul roşu al declanşatorului, după care se destinse. El îşi îndeplinise sarcina. Cele trei formaţiuni de B.52 urmau să-şi lase covorul de bombe în greutate de şapte sute cincizeci de livre, fiecare având cincizeci de livre. Nimic nu putea rezista acestei ploi. În afara bunkerelor construite la şase sute de metri adâncime ale nord-vietnamezilor. Aceasta se numea o misiune de supra saturare.

Astăzi plecaseră de la Sa-Taip pentru a supra satura Laosul. Mâine va fi probabil rândul Vietnamului.

Din moment ce ei nu vedeau ce bombardau, nu avea nicio importanţă.

Prin trapele deschise, bombele plecau în serii. Erau bombe „inteligente” care-şi găseau obiectivul graţie sunetului strident al balizei radio şi care aterizând semănau în mod inexorabil moartea.

*

* *

Malko se uită la apa gălbuie a Mekongului. În câteva clipe, aceasta îi va înghiţi corpul. Fu cuprins de o angoasă. Dacă sacrificiul său nu va servi la nimic? Dacă bombardierele B.52 or

fi decomandate ori au întârziat? Era suficientă o ofensivă nord-vietnameză. Îşi întoarse capul către Cy Villard. Faţa americanului era impasibilă. Doar ochii îi dezvăluiau drama.

Deasupra lor, norii albi aducători de furtună ai musonului formau un strat impenetrabil vederii.

Piedica unui M. 16 clacă cu un zgomot definitiv. Malko se gândi la castelul său şi la Alexandra. Câteodată trebuia să ştii să pierzi. Ciuli urechile cu toată atenţia, deşi ştia că avioanele B 52 nu se aud. Dar în lipsa zgomotului de reactor, urechea sa prinse deodată, un şuierat îndepărtat, mătăsos şi agreabil. Instinctiv, cu capul între braţe, el se aruncă la pământ. Surprins, chinezul apăsă pe trăgaciul armei sale M.16, prea sus iar gloanţele smulseră aşchii de lemn din crăcile de pe malul thailandez din faţă. O fracţiune de secundă mai târziu, o explozie asurzitoare scutură peisajul. Jeepul zbură în aer, de parcă o mână invizibilă l-ar fi aruncat în sus. Suflul îi mătură pe cei doi chinezi, pe roşcovan şi pe Cy Villard de parc-ar fi fost nişte marionete. Malko se simţi împins spre Mekong. Noi explozii se auziră în jurul lui. În momentul în care se arunca în fluviu, o nouă serie de explozii scutură solul. Ajungând în apă el nu mai auzi nimic. Doar apa Mekongului îl mai putea proteja.

Rămase în apă cât putu mai mult. Când simţi că îi explodează plămânii el ieşi la suprafaţă. Abia ieşi şi timpanele îi vibrară dureros din cauza unei serii noi de explozii. El se scufundă din nou în apa gălbuie, rugându-se, căci nu era la adăpostul unei lovituri directe. De patru ori el se cufundă şi se ridică din apă. La un moment dat nemaiputând, el ieşi la suprafaţă agăţându-se de malul râpos, cu gâtul în apă, aspirând cu voluptate o gură de aer cald mirosind a explozibil.

Nu fură decât câteva momente de linişte. O nouă serie de explozii îi provocă dureri de timpane şi fu lovit de bucăţi de pământ. Foarte slăbit pentru a să mai arunca în apă, el rămase pe loc, sperând ca steaua sa să nu-l abandoneze. Malul ridicat al râului îl proteja, dar exploziile cădeau împrejurul său fără încetare.

Inexorabil, bombele avioanelor B.52 cădeau asupra a ceea ce fusese rafinăria de heroină. În jur jungla ardea. O bombă căzu în apă, două sute de metri în amonte, ridicând o jerbă imensă de apă noroioasă.

Timpanele lui Malko erau atât de impregnate cu zvonul

bombardamentului, încât îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă că s-a lăsat liniştea. El ciuli urechile.

De astă dată, el auzi trosniturile unui incendiu, însă niciun ţipăt. Părea că nu mai există nimeni. Chiar dac-or fi fost supravieţuitori, aceştia au fugit în junglă.

Ieşi afară din apă şi se căţără anevoie pe malul noroios şi abrupt. Peruca îi căzuse. Din clădirile rafinăriei se ridica o perdea de flăcări. În locul unde se oprise Cy Villard era un crater adânc de un metru şi cu diametrul de cinci metri. Pilatus-ul nu mai era decât o grămadă de fiare din care nu se mai putea recunoaşte nimic, cât despre jeep acesta dispăruse.

El înaintă puţin spre potecă. Jungla era masacrată, incendiată. Se părea că nimeni nu supravieţuise bombardamentului. El ocoli ceea ce fusese un soldat chinez – o mică grămadă verzuie, unde printre zdrenţele uniformei se vedea o împletitură de muşchi sub grăsimea arsă. Cy Villard nu mai era decât o masă însângerată împrăştiată în iarbă.

Cât priveşte rafinăria, aceasta fusese rasă. Anihilată.

Malko îşi trecu mâna peste fruntea lac de sudoare. Din hainele lui storceai apă. El se simţea rău. Un asiatic complet dezbrăcat mergând ca un automat ieşi deodată din perdeaua de flăcări şi ajunse la câţiva paşi de Malko. Se opri, horcăi şi vomă un val de sânge roşu aprins, după care căzu şi nu se mai mişcă.

Avusese loc un schimb de ameninţări între C.I.A. şi Pentagon pentru ca Strategic Air Command din Saigon să accepte să se subordoneze unui civil, dar obiectivele fuseseră atinse, aşa pe nevăzute.

Malko îşi văzu de drum. Nici măcar nu se mai dusese să inspecteze resturile rafinăriei. Chiar dacă mai erau răniţi, el nu putea face nimic pentru ei. Nu-i rămânea decât să ajungă la Ban-Houei-Sai pe jos. Căldura incendiului se adăugase căldurii solare. Deodată se împiedică de un obiect strălucitor ascuns în iarbă. El se aplecă şi-l ridică.

Era un lingou de argint, unul dintre cele pe care le văzuse adunate în spatele contabilului rafinăriei, de care probabil acum jungla trebuia să fie presărată.

Mai avea de parcurs şaptesprezece kilometri sub soarele torid pentru a ajunge la Ban-Houey-Sai. După câţiva metri, Malko aruncă lingou! de argint. Îi atârna prea greu în mână.

Capitolul XXII

Cyntia ridică ochii de pe masa pe care erau etalate cărţile. Sub sprâncenele smulse, ochii ei albaştri străluceau mai tare ca de obicei.

— Prinţul Lom-Savath este mort, spuse ea. Confucius este răzbunat.

Cu o dexteritate de necrezut, ea continua să întoarcă cărţile unele după altele. Malko îşi spuse că masacrul de la Ban-Houei-Sai răzbunase cu prisosinţă pe Confucius, fără să mai vorbim de Ralph Amalfi, Derek Wise şi Ubol. Trecuseră trei zile de când Malko se întorsese la Vientiane şi nu-şi revenise complet în urma şocului. De fiecare dată când închidea ochii, i se arăta imaginea chinezului cu ochii rătăciţi care voma sânge.

Cy Villard era mort, de asemenea. La Ambasada Americană, Malko avusese ocazia să privească fotografiile rafinăriei distruse luate de un elicopter laoţian. Toată recolta de opiu din Triunghiul de aur fusese redusă la cenuşă. Malko avusese o lungă convorbire cu ambasadorul şi căzuseră de acord să declare că Cy Villard fusese omorât accidental la o bază a C.I.A.

Din nefericire, cel care-l va înlocui se va lovi de aceleaşi probleme. Asta subliniase generalul Khammouane, primindu-l pe Malko în aceeaşi dimineaţă.

— Dumneavoastră aţi făcut o treabă foarte bună, recunoscuse laoţianul, dar peste un an totul o va lua de la început.

Malko nu răspunse, dar laoţianul avea dreptate: era stânca lui Sisif. El însă, îşi ţinuse promisiunea făcută lui David Wise şi-şi câştigase dolarul de argint.

Cyntia lăsă să-i scape o exclamaţie.

— Ratat!

Ea tocmai întorsese un al patrulea as. Îşi scutură meşa blondă şi-i surâse lui Malko.

— Pleci mâine?

Expresia ei era impenetrabilă. Malko o găsi încă mai frumoasă, cu o rochie tunică foarte scurtă ce-i scotea în evidenţă splendidele picioare.

— Dar tu? o-ntrebă el.

Datorită aparatelor DC 8 ale Thai Internaţional, el putea fi în

câteva ore în oricare loc de vis cu Cyntia: la Hong-Kong, la Penang, la Bali sau chiar la Khatmandu. Timp de o secundă se imagină pe Himalaia, zburând spre Europa pe cursa Transasian a lui Scandinavian Airlines, cu superba Cyntia alături de el.

Vocea tinerei femei căzu însă ca un trăsnet.

— Eu rămân.

— De ce?

Ea ridică uşor din umeri

— Nu mă simt rău aici, pentru moment.

Ea-l fixa pe Malko, insensibilă şi inexpresivă ca o asiatică. Lui nu-i venea să creadă că-i arătase totuşi atâta pasiune. Acum părea rece, detaşată şi absentă.

— Tu nu mă mai iubeşti? o-ntrebă el pe un ton hazliu.

Privirea lui Cyntia se umbri.

— Cine ţi-a spus asta? Mie nu-mi plac lucrurile inutile, asta-i tot. Dacă-ntr-o zi mai revii la Vientiane, vino direct aici.

Malko nu răspunse. Cyntia se ridică, se apropie de el, îi puse braţele în jurul gâtului şi-şi puse cu blândeţe buzele sale pe ale lui.

— Am fost foarte bucuroasă să te cunosc. Poate ne vom mai întâlni într-o zi, poate nu. Să nu vii în seara asta la *Purple Porpoise.* Prefer să-ţi spun la revedere aici. Se strânse o clipă lângă el, apoi se-ndepărtă. Ochii ei străluceau mai tare ca de obicei.

— Acum, du-te!

El ezită o secundă, apoi se-ndreptă spre ieşire. Înainte de a închide, el o văzu pe Cyntia etalând cărţile pentru o nouă reuşită. Avu impresia că ochii ei înotau în lacrimi.

Ea nu-ntoarse capul.

*

* *

— Dumneavoastră doriţi să treceţi prin Tokyo şi să mergeţi direct la Copenhaga cu *Transpolarul,* sau via Moscova cu *Transiberianul*? Sau dacă nu, să plecaţi direct cu *Transasianul* începând de la Bangkok? Nu vă recomand ruta prin sud, ea fiind mult mai lungă.

Agentul Scandinavian Airlines la Vientiane ştia pe dinafară toate orarele sale.

Malko ezita. Munca îl obosise şi cea mai tentantă era cursa

Transasiatică via Taşkent. El folosea întotdeauna Scandinavian Airlines între Europa şi Extremul Orient pentru că era scutit de o serie de escale şi economisea multe ore.

El voia să se oprească la Copenhaga pentru a mai cumpăra nişte argintărie veche. Dar la Tokio, el ar găsi stofe ţesute cu fir în principiu folosite pentru chimonourile de ceremonie, dar din care ar putea face minunate perdele pentru micul salon de la castelul din Liezen. El urma să-şi mai golească buzunarele, dar Alexandra ar fi nebună de bucurie.

— Prefer Transpolarul, zise el.

Tokyo, Copenhaga, cu doar două escale. El nu avea poftă să se oprească la Moscova şi acum epuizat fiind, el abia aştepta să ajungă pe fotoliile moi ale DC 8-ului lui Scandinavian Airlines. Lui îi plăcea traseul lung al lui *Transasian.* Era răsfăţat, ceea ce însemna odihna absolută.

Îşi luă biletul şi ieşi. Generalul Khammouane îl aştepta la Centrul de Documentaţie Naţională.

*
* *

El fu imediat introdus în biroul generalului laoţian. Acesta din urmă îi strânse călduros mâna.

— Nimic nou despre Lo-Shing? întrebă Malko.

Laoţianul scutură capul.

— Nimic. Am făcut percheziţii de trei ori la domiciliul său, zadarnic. Toţi cei care-l puteau acuza sunt morţi. Este regretabil că el nu a fost prezent la Ban-Houey-Sai ziua trecută. La fel gândea şi Malko. Chinezul era desigur beneficiarul principal al traficului şi scăpa de pedeapsă. Desigur, distrugerea rafinăriei fusese o grea lovitură pentru el, dar recolta de mac va creşte în anul următor şi Malko nu va mai fi prezent ca să trimită avioane B. 52.

— Deci, Lom-Savath este mort, zise Malko.

— Da. Va fi înmormântat astăzi după-masă. Vreţi să asistaţi la ceremonie?

Malko nu vadea raţiunea pentru care ar însoţi pe ultimul său drum pe acest prinţ depravat.

— De ce aş merge?

— Lo-Shing va fi prezent în mod cert, dacă vă interesează să-l vedeţi…

Asta schimbă totul. Malko spuse, împotriva logicii, că va găsi curajul necesar să trimită un glonţ în capul chinezului.

— Din ce cauză a murit?

Laoţianul ezită.

— Nu ştiu exact. Alaltăieri l-am văzut pe medicul lui şi mi-a spus că-şi va reveni şi chiar va putea să vorbească. Ieri când m-am dus din nou la el, servitorii mi-au spus că a fost transportat în grabă la altă reşedinţă la Louang-Prabang. Chiar dacă n-ar fi murit din cauza tratamentului aplicat de dumneavoastră, în orice caz Lo-Shing nu l-ar fi iertat pentru trădarea lui.

— Am să vă-nsoţesc, zise Malko.

*

* *

Invitaţi de marcă transpirau abundent, aliniaţi pe trei rânduri de scaune de fier, vag protejate de soare de o pânză verde. Cea mai mare parte purtau vestă şi cravată, ceea ce era inuman.

Întregul Vientiane, inclusiv membrii adunării naţionale, asista la înmormântarea prinţului Lom-Savath. Ceremonia se desfăşura în curtea unei pagode. Un sicriu de abanos prevăzut cu mânere de argint masiv era deja dispus pe rug.

— Poftim, este deja bizar, remarcă generalul Khammouane. De obicei, corpul este înfăşurat într-o pânză portocalie. Nu se foloseşte sicriu.

Nişte fete treceau printre invitaţi oferindu-le sticle de pepsi-cola. Malko şi generalul Khammouane, în spatele mulţimii, nu slăbeau din ochi craniul în formă de căpăţână de zahăr al lui Lo-Shing. Chinezul era aşezat pe primul rând, îmbrăcat într-un costum alb şi avea o atitudine reculeasă şi concentrată.

De jur-împrejurul sicriului, coroanele fuseseră aşezate pe capre de lemn. Cea mai somptuoasă era a lui Lo-Shing.

Bonzul, în robă galbenă ca şofranul, cu craniul ras, înaintă solemn cu o torţă în mână. Sub rug erau aşezaţi două sute de litri de benzină. În principiu arderea trebuia să dureze doar câteva minute. Bonzul pronunţă câteva cuvinte, se-ntoarse spre lume, ridică torţa şi o aruncă peste rug. Se auzi un „vluf” sinistru şi o flacără galbenă se-nălţă la zece metri. Înghiţind luxosul sicriu.

Timp de câteva minute, scândurile sicriului trosniră vesel în faţa mulţimii reculese. Bonzul se retrăsese un pic din cauza flăcărilor şi se ruga. Invitaţii din primul rând incomodaţi de căldura rugului, transpirau abundent

Deodată sicriul explodă, proiectând scânduri aprinse la mai mulţi metri depărtare. Un ţipăt izbucni în mulţime. Flăcările înconjurau ceea ce părea să fi fost un lingou gigantic de un alb strălucitor de dimensiunile sicriului. Nici urmă de corp.

Khammouane înjură şi se precipită spre rug. Bonzul împietrit de spaimă contempla micile firişoare strălucitoare care începeau să curgă din rug.

— Dar ăsta-i argint! exclamă el.

Îşi frângea mâinile de oroare în faţa acestei risipe. Khammouane şi Malko contemplau spectacolul perplecşi.

— Este cel mai mare lingou de argint pe care l-am văzut în viaţa mea, zise laoţianul.

Flăcările creşteau ca intensitate. Acum giganticul şi suprarealistul lingou de argint semăna cu o îngheţată pe punctul de a se topi. Era o îngheţată de câteva milioane.

Argintul curgea acoperind solul cu o placă strălucitoare care se solidifica imediat. Asistenţii se ridicaseră în picioare pentru a vedea mai bine şi mai ales, pentru a se pregăti pentru runda finală, din momentul în care lingoul se va răci. Argintul n-are miros.

Un urlet se auzi deodată din mulţime. Bonzul scoase un ţipăt ascuţit. Pe măsură ce metalul dispărea, conturul unui corp uman se desemna în fum şi flăcări. O bucată din lingou se desprinse dintr-odată şi timp de o secundă Malko zări clar conturat capul în formă de pară al prinţului Lom-Savath. Sub efectul căldurii, unul din braţele mortului se ridică, de parcă mortul ar fi vrut să se smulgă din carapacea sa de argint. Lumea se retrase urlând. Metalul continuă să se topească şi lumea putu să vadă pumnalul implântat în enormul pântec al mortului. Prinţul Lom-Savath nu murise ca urmare a unei crize.

Un miros scârbos se lăsă asupra mulţimii. Metalul continua să se topească. Doar acum acesta era amestecat cu grăsime umană. Generalul Khammouane se aplecă spre Malko.

— Priviţi-l pe Lo-Shing.

Chinezul nu slăbea rugul din ochi, cu mâinile încrucişate pe abdomen, cu ochii pe jumătate închişi, savurând spectacolul.

— Lo-Shing nu i-a iubit niciodată pe trădători, lată un exemplu pe care meoşii nu-l vor uita niciodată.

Fascinat, Malko privea cele trei sute de livre ale prinţului Lom-Savath dezintegrându-se în magma gălbuie.